ESEURI PE TEME SPIRITUALE 2021

RĂZVAN ALEXANDRU PETRE

Culegere de texte publicate de autor în website-ul www.spiritus.ro, în anul 2021, la rubricile: psihologie, filosofie, esoterism, spiritism, diverse.

SPIRITUS.RO
Bucureşti, 2022

Colecţia EDUCAŢIE PRIN PARANORMAL

ESEURI PE TEME SPIRITUALE 2021

Răzvan-Alexandru Petre

Culegere de texte publicate de autorul Răzvan-Alexandru Petre în website-ul www.spiritus.ro în anul 2021 la rubricile de psihologie, filosofie, esoterism, spiritism, diverse.

SUMAR

SPIRITUALITATEA ÎN PSIHOLOGIE

Minte + Trup + Realitate = Ego 3
3-ime, 2-ime, 1-ime 8
Două ego-uri, aceeaşi idee 20
Plăcere din tăcere 48

FILOSOFIE SPIRITUALĂ

Metaforice şi metamorfice 54
Liberul arbitru nu înseamnă libertate 61
Este liberul-arbitru doar o impresie? 74
Divinitatea dual 82
Spiritualitatea se joacă la ambele capete 96
Provocările omenirii 105
Învăţătură fără fisură 114
Mintea minte 125
Cum definim condiţia umană 132
Cele 4 faze tari ale spiritualităţii 137
Deformările ego-ului 141
Ştiu că nu ştiu 147
Curiozitate divină şi Plictiseală divină 152
Pastile spiritual-nondualiste 159
De ce mi se întâmplă tocmai mie?! 164
Trezirea-i complicată 170
Trezirea-i simplă 183

ESOTERISMUL ÎN MILENIUL 3

Moartea fără perdea 197
Voyeurismul. Tantra sexuală.....200

SPIRITELE ÎN DIALOG CU NOI

Vibraţii paralele cu Terra.....207

DIVERSE

Exerciţii liber-alese.....212

MINTE + TRUP + REALITATE = EGO

Pilonii practicii nondualiste

Cei doi piloni esenţiali ai practicii spirituale nondualiste sunt următorii:

1) Când te uiţi în *exterior*, vezi un **univers-oglindă**, care îţi prezintă lucrurile pe care tu le ai în interior, ca într-o oglindă. Nu eşti niciodată o victimă a unor factori exteriori, ci ţi se prezintă lucrurile dăunătoare care lâncezeau în tine şi nu le conştientizai. Acum le poţi conştientiza, fiindcă ţi-au apărut în faţă şi nu le mai poţi ignora sau nega. Depinde numai de tine să te schimbi lăuntric acum, pentru a nu mai primi lovituri din exterior pe viitor.

2) Când te uiţi în *interior*, vezi un **ego dominator**, cu care te identifici, în mod eronat. Ego-ul te face să fii nefericit şi să te simţi separat de univers. Oamenii împărtăşesc aceleaşi instincte de conservare ca şi animalele, instincte ce sunt în *favoarea* vieţii. Însă numai omul are un ego, care este *împotriva* vieţii. Şi nu este un accident, ci a făcut parte din proiect, având un anumit rol util la un moment dat. Doar că acum a ajuns să se opună evoluţiei fireşti a omului şi de aceea spiritualitatea îl consideră dăunător.

Tot din proiect face parte şi depăşirea influenţei acestui ego, care va produce o evoluţie spirituală colosală. Asta nu înseamnă distrugerea ego-ului, ci punerea lui la respect, adică să se ocupe doar cu misiunea lui utilă de a susţine viaţa corporală. Dar el nu trebuie să mai domine viaţa psihică – emoţională, intelectuală, filosofică, spirituală. De ea se va ocupa de acum înainte numai Sinele Superior, adevăratul stăpân şi maestru.

Pilonii ego-ului

Ego-ul este aproape tot ce gândim. Majoritatea gândurilor noastre sunt legate într-un fel de ego. Există şi o parte pur intelectuală distinctă, dar, în general, am putea spune că ego-ul este cam acelaşi lucru cu **mintea** obişnuită, legată de propria persoană.

Ego-ul este reflexia în minte a **trupului**, această entitate fizică separată de univers. Trupul a fost creat de natură, se hrăneşte din ea, dar

în mod aparent, este separat de ea şi de tot restul fiinţelor. Iar ego-ul a preluat această idee de *separare*. (În realitate, trupul nu se poate izola de natură, este parte integrantă a ei.)

Ego-ul este şi modul cum percepem **realitatea înconjurătoare**. Pentru că trupul trebuie să se protejeze de pericolele externe, ego-ul consideră mediul ca având un imens potenţial de pericol, faţă de care este obligat să-şi ia toate măsurile de precauţie.

În sinteză, ego-ul înseamnă: *minte, trup, realitate*. Acestea sunt noţiuni-cheie de care se agaţă învăţăturile spirituale.

Abordări şi metode spirituale

Învăţătorii ne învaţă, fiecare în felul său, cum să ne diminuăm ego-ul până la eliminare cvasi-completă. Am să vă dau doar câteva exemple.

Este interesant că iluminaţii sunt la fel de diverşi precum toţi oamenii. De fapt, sunt în continuare nişte oameni normali, aşa că la fel de normal este să aibă şi perspective diferite asupra aceluiaşi subiect. Lui Dumnezeu nu-i place uniformitatea, ci diversitatea. Chiar dacă, de la nivelul Conştiinţei pure, lucrurile se văd unitar, totuşi, când coborâm la nivelul iluziei cosmice, se păstrează caracteristicile individuale, amintirile şi experienţa personală de viaţă. Acestea nu se mătură sub preş ca şi cum n-ar exista. Dimpotrivă, personalitatea fiecărui om iluminat este, poate, şi mai pregnantă, deoarece nu mai are inhibiţiile anterioare impuse de lume şi de educaţie.

- LAURENŢIU MARGA ne oferă o metodă psiho-mentală de **a ieşi din minte**, orientându-ne atenţia exclusiv către simţuri, mai exact, simţul vizual, care deţine cam 80% din informaţiile venite din mediu. Aceasta este aşa-numita „rămânere în prezent”, de care vorbeşte şi Eckhart Tolle şi alţii.

Metoda este amintită şi de Isus Cristos în mesajele sale prin Tina Spalding. El ne spune că putem ieşi din realitatea minţii intrând în realitatea simţurilor, pentru ca apoi să putem translata în cea paranormală.

- ATMAJI doar ţine conferinţe pe diverse teme, dar învârtindu-se mereu în jurul unei idei-forţă modelatoare. El ne trezeşte dispreţul faţă de **producţiile false ale minţii**, de care astfel ne detaşăm, reuşind să ne relativizăm propriile gânduri şi judecăţi de valoare. Ne arată cum orice idee poate fi contrazisă cu argumente, căci totul este dual şi relativ pe Pământ şi nimic nu este absolut. Absolut este doar Sinele sau Dumnezeu.

Ţin să-l amintesc aici şi pe MARIUS CREŢU, un „proaspăt” iluminat, care ne prezintă pe contul său de Facebook nişte comentarii psihologice foarte pertinente şi exacte despre cum vede iluminatul lumea.

- Iluminaţii NEO-ADVAITA nu se proclamă învăţători. Ca o paranteză, foarte mulţi iluminaţi nu au această pretenţie şi bine fac. Dar neo-advaitinii merg ceva mai departe, susţinând că iluminarea nu se poate învăţa şi nici grăbi prin diverse învăţături spirituale. Ultima parte este însă discutabilă.

Deci, cum spuneam, iluminaţii neo-advaita se leagă de căutătorul spiritual şi, în general, de „căutător”, adică **ego-ul care caută mereu altceva**, niciodată nefiind mulţumit cu ce are, cu ce există. Ei ridiculizează într-un mod simpatic această continuă căutare, dorinţă de a găsi altceva decât există. „TOTUL este deja aici. Ce altceva mai cauţi?” este laitmotivul discursului acestor iluminaţi.

- MARIUS GHIDEL are o metodă foarte dură, dar eficientă: ne îndeamnă să acţionăm şi să recepţionăm realitatea **invers decât o face ego-ul**. În plus, Marius prezintă public experienţele sale paranormale de-a dreptul fantastice. Acestea i s-au dat de forţele spirituale tocmai pentru că au o învăţătură ascunsă în ele. Ar trebui ţinute minte de către toţi cei interesaţi şi evocate atunci când caută un răspuns. Închipuindu-ne că noi înşine le-am trăit, devin nişte adevărate pilde sapienţiale, care ne arată că realitatea pe care o trăim este nimic faţă de alte realităţi, ba chiar că **realitatea noastră este în sine un nimic**, putând fi desfăcută precum jocul de lego.

Abordarea lui Isus

- Prin mesajele transmise mai ales prin mediumul Tina Spalding, spiritul lui ISUS CRISTOS ne şochează într-un mod constructiv şi eliberator.

Isus spune că, oricât de frumoasă pare uneori **realitatea fizică**, ea este în întregime produsă de ego, adică, privind filosofic, de energia separării. Nu Dumnezeu a făcut-o, ci puterea noastră creatoare demiurgică a creat-o, prin forţa pe care o avem de la Tatăl (noi, ca spirite, în principal, dar şi ca oameni, în secundar). De aceea, tot ce vedem, inclusiv modul cum supravieţuiesc animalele carnivore, răpitoarele, cruzimea la care suntem martori şi pe care am preluat-o şi amplificat-o în lumea oamenilor, toate aceste lucruri dure, agresive, violente, nedrepte, toate sunt o reflexie a ideii de separare. (Există şi lumi fizice mult mai

blânde decât a noastră, de pildă, acelea de unde sosesc extratereştri buni.)

Concluzia este că, oricât am încerca să o optimizăm, să înfrumuseţăm această realitate fizică, va fi o muncă inutilă de Sisif atâta timp cât ego-ul rămâne magagerul şi creatorul ei. Numai când ego-ul va deveni el însuşi un supus umil al voinţei spirituale, abia atunci va deveni acest mediu propice pentru fericire.

Pe de altă parte, Isus ne îndeamnă cu toată forţa să ne facem o viaţă personală mai frumoasă şi mai fericită, pentru că putem şi avem dreptul. Totuşi, beneficiile vor fi parţiale în lipsa iluminării. Doar iluminarea ne poate ferici desăvârşit, şi putem să-i grăbim sosirea prin eforturi spirituale, ca să devenim nişte vase curate pentru energia spirituală care abia aşteaptă să ne inunde cu Graţia sa.

Prin relatările sale autobigrafice, Isus ne demonstrează şi completa depăşire a ataşamentului faţă de trup. El ne mărturiseşte că însăşi răstignirea sa a fost ocazia să le arate discipolilor că **trupul este o ficţiune**. Cu gândul la faptele lui Isus, ar trebui să ne amintim constant şi obsesiv ce putere fantastică are Spiritul: de a materializa obiecte şi chiar propriul corp. Şi atunci ne apucă râsul de ataşamentele noastre de materie, de trup şi de realitatea aparent „solidă" din jur. Meditând la ele, recitindu-le sau invocând din memorie aceste relatări autobiografice ale lui Isus, ne vom ridica instantaneu deasupra gândirii egotice, legată de trup şi de realitatea imediată.

Când ne gândim la acest Isus real, aşa cum ni se prezintă chiar el, atunci intrăm în rezonanţă cu fiinţa sa divină şi primim un impuls energetic ce ne elevează deasupra materiei, nu doar în închipuire. Mesajele sale au amprenta sa energetică şi conţin intenţia sa de a ne impulsiona, Isus fiind un învăţător dedicat umanităţii. Când ne raportăm la acest Isus, recompus de mărturiile sale prin Tina Spalding, ne încărcăm cu energie sfântă, simţim imediat puterea divină.

În schimb, imaginea cosmetizată de Biserică ne pune în ipostaza de victime şi cerşetori, care nu ne permite să recepţionăm toată energia creatoare de la Isus. Isus nu este o persoană istorică, ci un Spirit evoluat, aşa cum putem deveni şi noi. Rolul lui Isus nu este să ne facă ceva mai sănătoşi sau să ne ajute să luăm examenul sau să câştigăm la loto. Rolul său este să ne ajute să devenim cât mai repede divini, asemenea Lui.

Prin mediumul Gina Lake, Isus pune mai mult accent pe recunoaşterea **trucurilor ego-ului**. Mesajele sale sunt nişte capodopere de psihanaliză spirituală. Citindu-le, ne putem recunoaşte perfect şi, în acelaşi timp, căpătăm instrumentele necesare schimbării personale.

ÎN FINAL, putem spune că ego-ul se sprijină pe trei piloni conceptuali: mintea, trupul şi realitatea. Dinamitând aceşti piloni, simultan sau pe rând, ego-ul se va prăbuşi şi va rămâne doar fericirea, iubirea, libertatea.

Se ştie că meditaţia liniştită ne antrenează să scăpăm de ego. Cum? În primul rând, trupul se relaxează, şi astfel **trupul** nu te mai interesează. Apoi nu dai atenţie la gândurile trezite de sunete sau zgomote exterioare, deci **realitatea** nu te mai interesează. Şi nu te laşi captivat de gândurile fabricate tot timpul de **minte**, care sunt un bruiaj al liniştii. Prin urmare, când nu te interesează trupul, nu te interesează realitatea, nu te interesează mintea, atunci ego-ul se stinge şi rămâne doar FERICIREA... Fericirea este singura şi adevărata Realitate.

23 aprilie 2021

3-ime, 2-ime, 1-ime

Cei trei de eu: trezit, netrezit, în curs de trezire

Isus spune într-un mesaj prin Gina Lake faptul că omul pare a avea trei eu-ri: sinele care este *netrezit*, sinele care este *trezit* şi sinele care este *în curs de trezire*. Cum este posibil aşa ceva?

Cercetările de neuroştiinţă au demonstrat că creierul are două reţele neuronale distincte, care ar corespunde noţiunii spirituale de **ego** şi celei de **intelect**. Reţeaua *implicită* se activează când omul se gândeşte la propria persoană (adică în majoritatea timpului), iar reţeaua de *sarcină* se activează numai la rezolvarea de probleme. Primeia i se spune reţea implicită tocmai fiindcă este starea obişnuită a creierului.

Deci putem justifica afirmaţia lui Isus astfel. Ego-ul este sinele *netrezit*, este structura psihică ce ne menţine sentimentul de separare de univers, prin urmare ne întăreşte instinctele primare de supravieţuire.

Pe de altă parte, Sinele Superior este o structură foarte rafinată, invizibilă şi nedetectabilă, care ne transmite infailibil voinţa Spiritului. Spiritul este supremul conducător al fiinţei umane, care are o Conştiinţă divină. Prin urmare, acest Sine este pe deplin *trezit*.

La mijloc între ele se află intelectul, care este acel sine *în curs de trezire* (numai când omul o doreşte). Intelectul poate fi folosit atât de ego, cât şi de Sinele Superior.

În concluzie, putem spune că **cei trei de Eu** sunt trăiri diferite ale Conştiinţei umane. Ea poate fi dominată fie de ego (eu netrezit), fie de Sinele Superior (eu trezit sau iluminat). Nivelul de trezire poate oscila de la o zi la alta, de la oră la oră, de la minut la minut (eu în curs de trezire), până în momentul când iluminarea se va stabiliza definitiv în mintea-corp (eveniment destul de rar, totuşi).

Notă importantă: Conştiinţa se divide pe, cel puţin, trei niveluri: Conştinţa *divină* rămâne a Spiritului, Conştiinţa *umană* supraveghează nivelului fizic, iar Sinele Superior are o Conştiinţă *divino-umană*, care face legătura dintre lumea spirituală şi lumea materială.

Supraego

Când ego-ul stăpâneşte intelectul (adică, de obicei), una din urmări este apariţia **supraego**-ului. Acesta este ego-ul care se foloseşte de ideile intelectuale pentru a se manifesta autoritar, conformist şi aparent superior moral. Superego-ul pune autorestricţii şi autocenzură, ţine în

frâu pornirile egotice primitive, dar nu din dragoste, ci pentru a dobândi siguranţa socială, chiar cu preţul autolimitării exprimării libere de sine. Ca şi în cazul tatălui său, ego, superego-ul manifestă aceeaşi neiubire de sine şi de ceilalţi. Este doar o variantă mai sofisticată de ego, şi nimic mai mult. Totuşi, pe baza lui funcţionează lumea civilizată.

Aşa apare şi „ego-ul spiritual", adică asumarea unor calităţi spirituale de către ego, cu care el se mândreşte pe nemerit. De pildă, dacă corpul-minte capătă o percepţie extrasenzorială, ego-ul va crede despre el că este mai presus de oamenii obişnuiţi. Însă calităţile spirituale ale omului provin numai de la Sinele Superior, nicidecum de la ego.

Buddhi

Când Sinele Superior trimite intelectului idei superioare, filosofice, spirituale, etice, intelectul devine o forţă motrice care lucrează la subminarea ego-ului şi apropie treptat trezirea spirituală. Învăţăturile spirituale se adresează minţii, dar părţii sale intelectuale, nu egotice.

Este adevărat că mintea în sine nu poate produce trezirea spirituală, care este urmarea Graţiei Spiritului. Dar la fel de adevărat este că un intelect puternic spiritualizat (în yoga, se numeşte **buddhi**) poate stăpâni ego-ul, prin autoobservare, autocontrol, autoeducaţie.

Există vreo diferenţă între supraego şi buddhi?

Desigur. Aceeaşi diferenţă ca între ego şi Spirit. În primul caz, intelectul este folosit în scopuri egotice, oarecum mai subtile, iar în al doilea caz, intelectul este folosit pentru rafinarea gândirii şi apropierea ei de idealurile spirituale.

Când ego-ul este domesticit şi calmat, se poate manifesta mai liber iubirea, care are iniţiative ce, în mod normal, îl îngrozesc pe ego. Manifestarea iubirii nu aduce imediat trezirea spirituală, dar cu siguranţă, face viaţa mai plăcută, mai radioasă şi mai liniştită. Iar când mintea este liniştită, conexiunea cu Sinele Superior este optimă şi poate apare, cu mai mare probabilitate, trezirea.

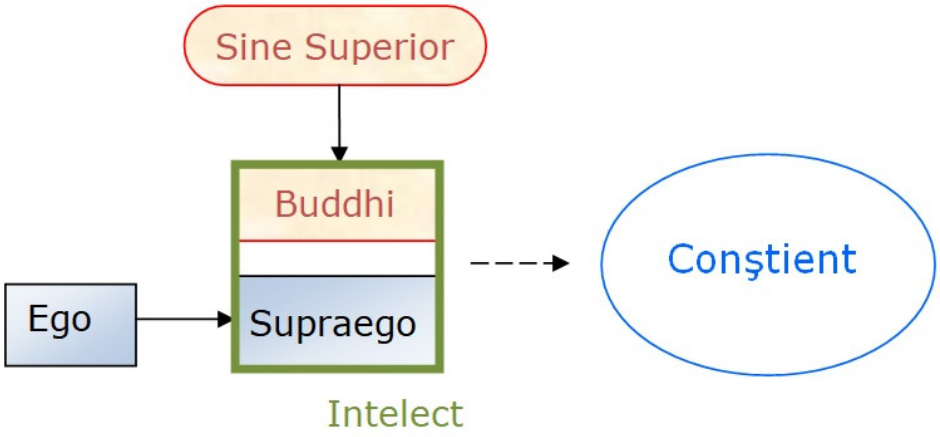

Figura: Diferenţa dintre supraego şi buddhi

Iertarea din supraego vs iertarea din buddhi

Din dorinţa de a controla ego-ul, învăţăturile Bisericii creştine au dezvoltat supraego-ul. Biserica cere ascultare oarbă, conformism, calităţi specifice supraego-ului, nicidecum Spiritului liber. Desigur, pot avea uneori un rol benefic, dar alteori pot dăuna grav, ca orice reguli exterioare impuse şi aplicate orbeşte.

Să luăm, de exemplu, iertarea creştinească. Ea pare a fi o conduită nobilă, spirituală, dar numai pentru că aşa ne impune Biserică să credem. Mulţi oameni gândesc exact invers în forul interior, că iertarea este o prostie, ba chiar că încurajează răul.

Biserica ne sugerează că, dacă iertăm, îi facem plăcere lui Isus sau lui Dumnezeu şi ne rezervăm un loc călduţ în Ceruri. O astfel de iertare din considerente egoiste nu are mari beneficii spirituale, tocmai pentru că este în slujba supraego-ului. Este un simulacru de iertare, fiindcă păstrăm în inimă o ciudă şi ne simţim victime. Dacă vom aduna în suflet multe nemulţumiri şi frustrări neexprimate, ne-am putea chiar îmbolnăvi. Iertăm în mod aparent ca să ne aratăm cuviosi în faţa lumii făţarnic creştine sau în speranţa mântuirii după moarte.

Desigur, unii creştini iartă din suflet, nu din mimetism religios, ceea ce este altceva. O fac prin intuiţie şi la îndemnul divinităţii interioare. Ştiu să ierte în mod corect. Adevărata iertare vine din Inimă, numai că, în lumea ego-ului unde trăim cu toţii, iertarea nu-şi are locul. A trebuit să vină Isus acum 2000 de ani ca să ne înveţe s-o facem. Iar Biserica a răspândit această învăţătură, însă incomplet şi, prin urmare, ineficient. Dovada? Se vede cu ochiul liber că oamenii nu aplică iertarea în lumea creştină. Pentru că nu-i înţeleg rostul.

După cum spune Isus în mesajele prin mediumii săi, este mult mai eficient să înţelegem raţiunea iertării. Iertarea este declaraţia noastră că am înţeles adevărul înţelepciunii nondualiste, anume că evenimentele şi oamenii care ne apar în viaţă reprezintă oglinda interiorului nostru. Nu avem nevoie atât să iertăm păcatul altuia împotriva noastră, cât să înţelegem că nu există niciun păcat. Primim din faţă ceea ce suntem în interior. Este o înţelegere puternic transformatoare.

Când iertarea vine din raţiunea nondualistă – anume că ***nu există păcat, ci doar ignoranţă, şi nu există mai multe fiinţe adversare, ci o singură Fiinţă*** – această conştientizare modifică fundamental câmpul nostru energo-informaţional, care va influenţa rapid şi mediul exterior (pentru că toţi suntem unul, nu-i aşa?). Oamenii din jur se vor calma, vor primi inspiraţii de pace şi colaborare, evenimentele ne vor fi favorabile etc.

Iată, deci, că un comportament exterior identic, cel de iertare, poate avea urmări diferite, în funcţie de atitudinea interioară. Iertarea creştinească (din supraego) poate fi uneori benefică, dar alteori dăunătoare. Iertarea nondualistă (din buddhi) este întotdeauna nu numai benefică pentru cei implicaţi direct, ci profund transformatoare a lumii întregi.

Sinele Superior

Sinele Superior (numit alteori Inima, Duhul Sfânt, Sistemul de ghidare) este un fel de entitate intermediară între Spirit şi mintea fizică, egotică. Diferenţa de comunicare ar fi prea mare fără acest tampon psihic. Sinele Superior este format din două părţi distincte: Mintea astrală şi Mintea mentală.

Mintea astrală

Prin partea de Minte astrală, Sinele Superior este un fel de copie purificată a minţii fizice, un fel de variantă perfectă a minţii individuale, dar mult mai vastă. Ea poate fi pusă în evidenţă *experimental* prin stările ocazionale de hipnoză sau somnambulism. Aşa cum am scris în mai multe articole dedicate hipnozei, în acea stare specială, mintea se disociază în două instanţe separate, uşor de pus în evidenţă de către comenzile hipnotistului. Instanţa superioară (martorul, supraveghetorul) deţine informaţii de nivel mai înalt şi capacităţi suprasenzoriale,

inaccesibile instanţei inferioare. De asemenea, are o stare pronunţată de calm şi bună-dispoziţie.

De fapt, dualitatea minte fizică-minte astrală exista dintotdeauna, doar că nu a putut fi pusă în evidenţă prin alte metode ştiinţifice. În mod tradiţional, ştiinţa este materialistă, deci nu are acces la niveluri mai subtile.

Gândurile bune vin de la Mintea astrală

Analizând psihologia iluminării spirituale putem trage o concluzie interesantă despre Mintea astrală.

Vom pleca de la mărturia celebrului iluminat Papaji, că după iluminare, a rămas 9 luni fără gânduri, şi cea a lui Nisargadatta Maharaj, alt mare iluminat, că a rămas peste o lună fără gânduri, într-o stare de fericire continuă. Această fericire vine din simpla dispariţie a gândurilor. În acest timp, amândoi au continuat să ducă o viaţă obişnuită, să meargă la serviciu, să aibă discuţii obişnuite, să-şi vadă de familie.

Cum se poate descurca în viaţă o minte fără gânduri? Iată o întrebare legitimă. Dar ştim noi de unde ne vin gândurile?! Iată o altă întrebare şi mai legitimă.

Explicaţia este simplă. O viaţă fără gânduri proprii înseamnă că ego-ul nu intervine prin niciun gând de-al lui. De fapt, mintea iluminatului primeşte mereu gânduri concrete, destinate traiului curent. Altfel ar fi o legumă, nu-i aşa? Dar ele vin din aceeaşi sursă ca dintotdeauna la toţi oamenii: de la Mintea superioară, de la Sine. Toate ideile bune, corecte, juste, utile, pentru binele comun al omului, al Spiritului şi al tuturor fiinţelor din jur provin de la Mintea astrală. Problema noastră comună este că intervine şi ego-ul cu idei contrare, sau criticând ideile venite de sus, sau chiar acceptându-le, însă afirmând că îi aparţin lui.

Deci Mintea fizică este locul unde intră gândurile şi emoţiile de la Mintea astrală, bruiate însă de intervenţiile grobiene şi obraznice ale ego-ului. Desigur, mai există şi alte influenţe subconştiente numite tipare mentale, condiţionări individuale sau provenite din subconştientul colectiv.

În cazul iluminării minţii fizice, ego-ul tace şi spunem că intelectul devine *buddhi*, adică se află într-o stare de inspiraţie permanentă. Desigur, caracteristicile personale rămân active (de exemplu, folosirea limbajului sau alte automatisme acumulate în viaţă), dar nu şi gândurile parazite şi deranjante ale ego-ului. În această stare pură de buddhi s-au aflat cei doi iluminaţi amintiţi mai devreme timp de câteva luni în mod continuu.

Mintea astrală este cel mai bun prieten al omului. Îi dă cele mai bune sfaturi, avertismente, idei, emoţii, oricând are nevoie de ele, toate având o noimă şi un scop bine elaborat. Ea nu ne comunică tot ce ştie şi gândeşte ea, ci numai ce ne este de folos.

Mintea mentală

Prin partea de Minte mentală, Sinele Superior rezonează perfect cu Spiritul impersonal. De la mintea mentală vin toate ideile creative, intelectuale înalte, spirituale. Mintea mentală este un releu care transmite individului intenţiile creative ale Spiritului.

Dacă Mintea astrală poate interveni, dar o face foarte rar, printr-o voce clară în minte (de pildă, pentru alarmare într-o stare de urgenţă), în schimb, mintea mentală nu are glas, ci transmite doar intuiţii intelectuale şi spirituale, idei abstracte, concepte universale, generale. Mintea mentală este foarte asemănătoare cu Spiritul, dar mai limitată, primind numai ce vrea Spiritul să-i dea şi să o înveţe la un nivel foarte înalt.

Mintea mentală şi Spiritul sunt mai detaşaţi de preocupările cotidiene ale omului. Au preocupări impersonale, dincolo de interesele comune. Mulţi oameni nu au un intelect suficient de pregătit ca să primească informaţii de la Mintea mentală. Cum se spune în popor, sunt preocupaţi de la buric în jos. Or, interesele Minţii mentale încep de la piept în sus. În schimb, de viaţa noastră lumească se ocupă în detaliu Mintea astrală, ea fiind mai aproape ca vibraţie, putând astfel să ne cunoască foarte bine caracteristicile personale.

Iluminarea

Definiţia simplă a iluminării este o viaţă fără ego.

Trăirea iluminării este similară la toţi oamenii, ca o stare fără gândurile parazite şi deranjante ale ego-ului. Lipsa acestora ne face fericiţi în mod natural. Fericirea nu are nevoie de nimic din exterior, ci doar de lipsa gândurilor egotice. Atât e de simplu!

În schimb, menţinerea acestei stări diferă de la om la om. Mulţi dintre cei care trăiesc starea de iluminare o pot susţine doar câteva zile, după care revin la gândurile ego-ului. În cele două cazuri de iluminaţi celebri de mai sus, starea s-a menţinut luni de zile. Putem înţelege că, la un moment dat, au apărut din nou gânduri egotice. Acest fapt este natural, nu este nicio tragedie. Omul se va strădui să invoce şi să revină la starea plăcută de iluminare. Aceasta este călătoria spirituală a oricărui

iluminat. Poţi oricând să ieşi temporar din starea de iluminare, dacă nu eşti atent sau dacă încă nu ai automatizat „paza minţii”.

Mai „rău” este când omul se plictiseşte de starea de iluminare sau renunţă să mai depună vreun efort pentru a o recupera. Acest fapt nu este chiar rar. Forţa obişnuinţelor mentale este foarte mare şi ne poate trage înapoi. Ego-ul va găsi argumente viclene cu care să ne convingă că nu este deloc interesantă starea de iluminare. Iar pentru minte, chiar că nu este interesantă. Mintea nu are nimic de câştigat din iluminare, se plictiseşte la maximum.

Din contră, unii practicanţi ai meditaţiei, în speranţa atingerii iluminării, depun mari eforturi să-şi alunge orice fel de gânduri. Acest lucru nu doar că este foarte greu, dar este nerecomandabil şi n-are niciun efect spiritual. Cu cât reuşeşti să alungi gândurile prin acest efort de voinţă (deci supraegotic), cu atât ele se vor întoarce cu mai mare virulenţă, ca un fel de răzbunare a ego-ului.

Iluminarea nu poate fi obţinută prin concentrarea pe gânduri, fie şi pentru îndepărtarea lor, ci dimpotrivă, prin atragerea minţii către alte subiecte. (Amintiţi-vă de acel experiment mintal imposibil: Nu te gândi la un elefant roz! Cum să o faci altfel decât gândindu-te la un elefant roz, pe care apoi să-l ştergi din minte?!) Orice om poate rămâne fără gânduri personale ore întregi dacă face ceea ce îi place foarte mult, de pildă, să cânte la instrumentul preferat, să grădinărească, să rezolve jocuri logice şi probleme etc. Fără efort, pur şi simplu, deturnându-şi atenţia de la gândurile despre propria persoană, care ne ocupă circa 90% din timp. Desigur, asta nu înseamnă că a devenit un iluminat, ci că a fost fericit pentru câteva ore. Ceea ce este o mare realizare pentru vremurile noastre.

Starea de iluminare nu poate fi forţată prin nimic, căci vine prin Graţie. Putem doar să ne pregătim să o păstrăm când va veni, ca pe o comoară, să nu o risipim, să nu o batjocorim. Această pregătire este esenţială şi poate dura toată viaţa sau vieţi la rândul. Oricine se poate trezi oricând din visul cosmic, dar nu oricine poate păstra această stare de Graţie. Tocmai de aceea, Graţia trezirii spirituale nu vine decât atunci când discipolul e pregătit.

Personal, transpersonal, impersonal

Împreună, cele două, Mintea astrală şi cea mentală, formează o echipă perfect sudată, Sinele Superior. El reuşeşte să armonizeze

interesele strict **personale** ale minţii fizice cu cele ale celorlalte fiinţe din jur, adică are o viziune **transpersonală**.

Spiritul are o natură **impersonală**, divină, greu de înţeles pentru mintea egotică individuală. El poate începe să fie înţeles, cât de cât, dacă omul se apropie de Sinele Superior, ca vibraţie, de unde poate primi intuiţii şi inspiraţii adaptate la specificul său.

De pildă, iată o idee contraintuitivă, greu de digerat de mulţi oameni. Aceea că Spiritul poate să fie încarnat în două persoane diferite în acelaşi timp, adică să anime două individualităţi distincte simultan. În acest caz, este clar că spiritul nu este legat de un anumit trup fizic, ci se păstrează într-o zonă de vibraţie mai rafinată. În schimb, îşi trimite locţiitorul la comandă, Sinele Superior, să însoţească şi să urmărească îndeaproape activitatea minţii fizice şi să o ajute permanent. Fiecare dintre cele două persoane va avea propriul Sine Superior.

Iată o poezie care încearcă să descrie, în mod concis, senzaţia iluminării spirituale, tradusă pe înţelesul minţii comune:

DUMNEZEIND

Nu sunt o fiinţă, ci o mare-ntinsă
Nu-s un individ, ci un spaţiu vid
Nu-s o entitate, ci nimic şi toate
Nu-s un substantiv, ci un verb activ
Nu cunosc ştiind, ci dumnezeind
N-am unde m-ascunde – Eu sunt tot. Deci unde?
Nimic nu deţin – Eu sunt tot. Amin

R.P.

Ego – experiment divin

Ego-ul are rolul divin de a promova separarea şi individualitatea.

Din acesta se desprind alte roluri. De pildă, achiziţionarea de comportamente sociale utile convieţuirii, dar şi de tipare de gândire specifice gloatei, pe care le învăţăm, vrând-nevrând, începând din copilărie.

Alt rol al minţii egotice este acela de a fi o octavă superioară a instinctului de supravieţuire al animalelor. Ego-ul este util când planifică

resursele vitale de supravieţuire (de exemplu, când ne întrebăm dacă mai avem suficiente alimente în casă şi ce trebuie să facem ca să nu răbdăm de foame). Pe de altă parte, atunci când ne ferim spontan din calea unei maşini, de pildă, nu e vorba de ego, ci de instinctul animalic din noi.

Însă, rolul divin şi unic al ego-ul este cel de a întări senzaţia de separare. De aceea, pentru persoanele ce avansează pe calea spirituală, apropiindu-se treptat de Unitate, ego-ul devine tot mai mult un balast şi ele se străduiesc să-i limiteze cât mai mult influenţa. Pentru aceştia mai ales, ego-ul este un încurcă-lume, produce haos şi nefericire.

Acest lucru s-ar putea să ne pară de neînţeles. Păi, de ce să mai depunem atâta efort ca ne detaşăm de egoism, din moment ce egoismul face parte din proiectul divin?! Aici este o mare taină a Creaţiei.

Lumea terestră este un experiment al individualizării. În restul universului, conştiinţa are o formă colectivă, în sensul că, înainte de a acţiona, fiecare fiinţă se gândeşte să nu perturbe echilibrul grupului şi să îi fie acestuia de folos prin acţiunile personale. Fiecare fiinţă are ca preocupare principală să-şi ajute semenii prin *fapte* sau *gânduri*. Nu prea se folosesc *cuvintele*, care sunt o modalitate inferioară de comunicare, ci se preferă telepatia, care este o comunicare total sinceră şi fără ambiguităţi. Oricum, nimeni nu are nimic de ascuns, ci toţi sunt transparenţi, oneşti, dedicaţi.

Deci la o extremă avem ego-ul, care este 100% individualism. La cealaltă extremă se află Divinitatea, care este 100% interes comun, colectiv, unitatea a tot şi a toate, Unimea. (Prin analogie cu Sfânta Treime, care înseamnă unirea a *trei* entităţi într-un interes comun, am adoptat cuvântul Unime, care înseamnă unirea *tuturor* fiinţelor şi lucrurilor într-una singură: Unimea. Corespunde cu cuvântul „Oneness” din limba engleză. Cuvântul Unitate are mai multe sensuri în limba română.)

Deci mintea egotică face parte din experimentul cosmic al individualizării maxime. Asta înseamnă că putem oricând acţiona cu total dezinteres faţă de semenii noştri sau faţă de mediul natural. Avem acest potenţial. Totuşi, este clar (pentru cei lucizi) că fericirea nu poate apare din egocentrism, ci numai din manifestarea calităţilor altruistice, din grija faţă de fiinţele din jur, din iubire, compasiune etc.

Scopul experimentului cosmic este, probabil, ca fiinţele egotice să ajungă singure la această realizare. Trăind cu o conştiinţă de grup, altruismul este o stare naturală, dar Divinitatea este interesată ca şi fiinţele total individualizate să ajungă la aceeaşi concluzie, pe cont propriu, printr-o evoluţie individuală. Iar dacă experimentul terestru va

reuşi, atunci şi în alte locuri se va trece la individualizarea maximă, ca pe Pământ.

Sau poate că, fiind un experiment, nimeni nu ştie ce va aduce, că d-aia se numeşte experiment.

Sau poate că, scopul fundamental este ca Divinitatea să cerceteze toate posibilităţile, referindu-ne aici în special la cele rezultate din activitatea contradivină a ego-ului (la fel, poate, şi a demonilor). În lipsa ego-ului, lucrurile ar decurge aproape previzibil în planul fizic, ca în lumea animală. Nimic foarte interesant pentru curiozitatea divină! Desigur că ego-ul pare un instrument de tortură a Conştiinţei, pe care o sileşte să stea într-o stare neprielnică, artificială. Dar acesta este costul experimentului divin care se petrece pe Pământ.

Din cauza potenţialului de a face mult rău în jur, liberul-arbitru al oamenilor nu este lăsat absolut liber. Ca specie, suntem împiedicaţi să provocăm dezastre cosmice. Ca indivizi, suntem chemaţi la ordin de către Sinele Superior dacă situaţia o impune. Cineva făcea comparaţia cu un câine pe care îl plimbăm legat de lesă. El are impresia că e liber, dar îl putem oricând trage în direcţia unde trebuie să mergem. (Se mai întâmplă uneori ca să-şi rupă lesa şi să o ia la sănătoasa prin bălării. La fel şi ego-ul.)

Aşa este şi cu liberul nostru arbitru. Este lăsat liber numai în măsura în care nu produce daune iremediabile. Atâta timp cât omul trăieşte limitat de legile fizice ale planetei, el are teoretic toată libertatea. Chiar şi marile sale greşeli pot fi îndreptate mai târziu, prin reîncarnare.

Totuşi, dacă spiritul său este mai evoluat şi se grăbeşte să termine cu penibilul lanţ al reîncarnărilor, îl va ţine mai din scurt, iar omul va urma intenţiile spiritului sau. În cel mai rău caz, va fi forţat de împrejurările exterioare să-şi urmeze menirea, prin suferinţe. Se spune că suferinţa este cel mai bun învăţător. Da, dar nu este singurul.

*Omul, entitate dual*ă

Acolo unde există un fragment de Conştiinţă, spunem că există o entitate. Spiritul este un fragment din Conştiinţa Universală. Iar Spiritul îşi fragmentează Conştiinţa în trei mai mici, pe care le plasează în centrul celor trei etaje mentale (fizic, astral şi mental).

În lumea spiritelor, entităţile superioare sunt mult mai colective, mai unite şi cooperante, decât cele inferioare, care sunt mai

individualiste, mai egoiste. Într-un fel, ego-ul este expresia fizică, oglinda unei stări individualiste specifice lumii subtile a demonilor.

Simplificând lucrurile la maximum, putem spune că psihicul omului conţine două entităţi importante:

a) mintea fizică, egotică, corporală, mintea-corp sau corpul-minte;

b) mintea subtilă, combinaţie dintre Mintea astrală şi cea mentală, sau Sinele Superior. Sinele Superior este format dintr-o entitate de grup, adică două entităţi perfect fuzionate, care cooperează perfect, fără întreruperi, fără disonanţe, un exemplu de unitate într-o Doime.

Deci omul e format din două entităţi, este dual. Are o parte inferioară şi una superioară. Mulţi oameni nu-şi manifestă decât componenta inferioară. Totuşi, această componentă inferioară este conţinută în cea superioară, care, la rândul ei, este conţinută în Spirit.

Chiar acum, când citiţi aceste rânduri, *atenţia* pe care o dovediţi este Conştiinţa divină restrânsă la aspectul *fizic perceptiv*. Este acel fragment din Conştiinţa Spiritului dedicat exclusiv planului fizic. Însă *înţelegerea* literelor nu ţine de conştiinţă, ci de aspectul mintal, intelectual. Ambele sunt necesare pentru o percepţie completă a lumii fizice. Intelectul este comun minţii fizice şi celei subtile.

Într-un fel, intelectul este un liant care uneşte cele două lumi diferite, atunci când ideile sunt de nivel mai înalt. Ideile meschine nu ajung sus. În schimb, ideile elevate provin de sus, iar mintea fizică le gustă şi ea. Dacă îi plac, avem şanse de evoluţie. Dacă nu, vom rămâne prinşi în nişte idei confuze, false, mărunte, egotice.

Mai există un liant reprezentat de emoţiile pozitive, superioare, spirituale. Emoţiile inferioare sunt cauzate doar de ego. Ele nu ajung la nivelul superior. Dar iubirea, fericirea, compasiunea, curiozitatea, creativitatea, bunătatea provin de la Mintea astrală. Ele sunt ca un ascensor care ne ridică la etajul Sinelui Superior.

Tabel sintetic

Iată un tabel care sintetizează noţiunile din acest articol.

Treimea minţii. Treimea entităţilor coexistente în om

	MINTEA 3-imică	3-imea ENTITĂŢILOR	NIVEL	FUNCŢII	
3	Conştiinţă pură	Spirit	*Impersonal*	Vacuitate*	
2b	Minte mentală	Sine Superior sau Duhul Sfânt sau Inima sau Sistemul de ghidare	*Suprapersonal sau transpersonal*	Intelect comun ideilor înalte	*Fără emoţii*
2a	Minte astrală				Emoţii pozitive spirituale
1	Minte fizică, grosieră	Minte-corp, ego	*Personal* Idei, emoţii inferioare		

* *Vacuitatea*, desemnată prin termenul buddhist Shunyata, nu înseamnă nimicul, neantul, ci un ceva care nu are corespondent în conceptele mentale, şi de aceea este perceput drept *vid de către minte*.

21 mai 2021

DOUĂ EGO-URI, ACEEAŞI IDEE

Dorind să conciliez anumite aspecte contradictorii din spiritualitate, am ajuns la anumite concluzii, pe care vi le voi împărtăşi în acest eseu.

Chestiunile spinoase rezultate din teoria şi practica spirituală ar fi următoarele:

+ Mulţi spun că ego-ul este o simplă idee învăţată, care a provocat o serie de condiţionări mentale, alţii că este o contracţie energetică chiar la nivel de corp (neo-advaita).

+ Mulţi spun că este nevoie de o practică spirituală pentru iluminare, alţii spun că nu se poate face nimic, căci ego-ul nu se poate distruge singur (neo-advaita).

+ Unii spun că iluminarea este un proces treptat, alţii, dimpotrivă, că este un moment special.

Ce este ego-ul

Ego-ul este o idee: ideea că am fi separaţi de restul lumii şi de Dumnezeu. Care este o minciună, dezvăluită ca atare în momentul iluminării sau trezirii spirituale. Deci, până atunci, ar trebui să-i *credem* pe cuvânt pe înţelepţi. Adică: suntem cu toţii o singură Fiinţă divină, care s-a divizat şi se autoiluzionează că este mai multe fiinţe.

Problema cu această *credinţă* este că-i tot o idee, în lipsa trăirii directe. Care poate fi oricând înlocuită cu altă idee. Nu are stabilitate şi nici efecte vizibile.

Şi totuşi, tot prin credinţă supravieţuieşte ego-ul. O credinţă în minciună. Care s-a interiorizat profund şi nu mai poate fi scoasă din obiceiurile de gândire ale omenirii. **Ideea de separare** este adânc implementată în inconştientul fiecăruia dintre noi şi este reconfirmată în fiecare moment de societate şi de însuşi corpul nostru biologic individual.

Purificarea de ego-ul mental

Putem folosi următorul model al psihicului pentru a defini mai clar ego-ul. Mintea este alcătuită din inconştient, din intelect şi din ego.

Intelectul este oceanul. **Ego-ul mental** este ca o pată de petrol pe întinsul oceanului. Când pescăruşii vor să pescuiască, se vor năclăi de petrol. Tot aşa, aproape orice idee din intelect va fi contaminată de ideea sau eticheta „eu, mie, al meu”. *De unde vine ea?*

De unde vine şi petrolul: de la oameni, prin educaţia din primii ani de viaţă. Iar în anii următori, copilul îşi va întări ego-ul, încurajat de profesori, educatori, părinţi, psihologi.

Dar în anii maturităţii, omul poate începe procesul invers, de purificare de ego, adică eliminarea tiparelor mentale deja înrădăcinate în minte (în figura 1, zona eliberată de ego). Zona liberă de ego revine **intelectului** pur, „curat”.

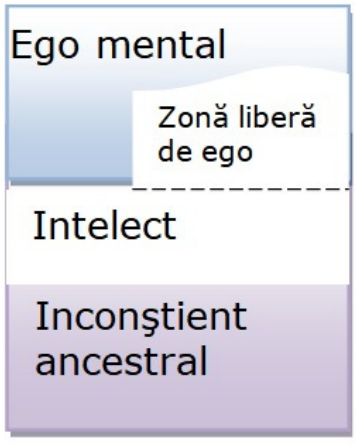

Fig.1 Componentele minţii şi purificarea de ego

Ego-ul face parte tot din inconştient: tipare mintale, prejudecăţi, condiţionări psihice. Dar nu tot inconştientul înseamnă ego. Acolo s-au arhivat şi experienţe din regnul mineral, regnul vegetal, regnul animal şi memoria ancestrală a speciei umane. Se mai adaugă memoria **karmică** a spiritului, provenită din reîncarnările succesive în trupuri de oameni.

Unele învăţături spirituale spun că omenirea se află actualmente în dimensiunea a treia. De unde această clasificare? Prima dimensiune se referă la regnul mineral, la jocul elementelor primare: pământ, apă, foc, aer. A doua dimensiune se referă la viaţa biologică: plante, insecte, animale. A treia dimensiune se referă la fiinţa auto-reflexivă, care a dobândit conştiinţă de sine. Se pare că omul a dobândit-o cu ajutorul limbajului. Tot aici apare şi ego-ul, care este varianta primitivă a conştinţei de sine. Abia în dimensiunea a patra, ego-ul începe să-şi piardă influenţa, această dimensiune fiind specifică persoanelor spirituale. Dimensiunea a cincea este domeniul fiinţelor pe deplin iluminate.

Când un animal se uită la un om, el vede un alt animal şi atât. Când un om obişnuit se uită la un om spiritual, nu poate înţelege cum de acesta trăieşte pentru un ideal care se ridică deasupra buricului. Când un om spiritual se uită la un iluminat, nu poate înţelege cum poate acesta să spună că el este Dumnezeu sau alte fraze asemănătoare. Deşi convieţuim cu toţii pe acelaşi plan de existenţă, între fiinţe există anumite praguri şi ruperi de nivel.

Se consideră că **ego-ul mental este achiziţionat în decursul acestei vieţi**. La naştere, mintea copilului este tabula rasa. În primii 2-3 ani de viaţă, copilul capătă un ego prin educaţie. I se spune şi i se arată că este o persoană independentă de celelalte. *Învaţă separarea*, prin *idei* de la părinţi şi alte persoane din jur.

În perioada maturităţii, omul poate să-şi diminueze ego-ul mental. Desigur, nu toţi oamenii o fac în mod voluntar. Există două forme de diminuare:

\+ *involuntară*, prin suferinţă.

\+ *voluntară*, prin autocunoaştere (introspecţie psihologică), ca şi prin metode psiho-spirituale (învăţături spirituale).

De ce insistă spiritualitatea pe purificarea de tiparele egotice?

În primul rând, pentru ca omul să devină mai fericit. Tot acel **ego negativ** pune presiune asupra psihicului şi-i provoacă omului o suferinţă ce ar putea şi lipsi. Acesta este efectul cel mai rapid şi recompensant. Trebuie eliminate tiparele mentale vetuste, inutile, care dăunează. Iar inconştientul devine mai liber de condiţionări (în figura 1, zona liberă de ego).

Dar există şi ego pozitiv?

Ego-ul are şi un rol folositor în istoria omului. Dar e greu să separăm didactic partea bună de partea rea a inconştientului egotic (cum am separa apa de petrol). Oricum, pentru ca spiritul să poată trece într-o etapă de evoluţie net superioară (în alte dimensiuni), cea mai mare parte din ego trebuie eliminată. Iar restul va fi neutralizat la moartea omului.

Iată, pe scurt, rostul apariţiei ego-ului: «Când lăsaţi mintea egotică să vă conducă, învăţaţi să duceţi treburile la bun sfârşit, cum să faceţi bani, cum să obţineţi ceea ce vreţi, cum să fiţi responsabili şi să vă dezvoltaţi talentele şi abilităţile.» (Isus, în cap.9 din „Învingerea fricii şi dezvoltarea încrederii în sine”)

Omul poate fi mai rău decât animalele din cauza ego-ului, nu a atavismelor. Animalele nu sunt crude, ci acţionează conform instinctului. Ideologiile au făcut cel mai mare rău omenirii (ex. holocaustul). Ideologiile nu pot influenţa decât ego-ul. Dacă ego-ul este diminuat, nici ideile extremiste nu dau urmări, nu se prind de minte.

Acesta ar fi un al doilea motiv al spiritualităţii: **o societate mai bună**, fără ego-uri. Libertatea autentică nu poate fi obţinută decât prin eliberarea de ego, individual şi în masă.

Liberul-arbitru

O chestiune filosofică mult discutată este liberul-arbitru. Există sau nu?

Nondualismul spune că **nu există** – ca o consecinţă logică a faptului că nu există nicio persoană *separată*.

Această afirmaţie este sprijinită, mai recent, de cercetările neuroştiinţei. În clipa când simţim că luăm o decizie, deja decizia a fost luată de creier (sau de altceva necunoscut) cu o jumătate de secundă înainte. Voinţa noastră este mereu în urmă!

Dar învăţăturile spirituale şi chiar şcoli nondualiste pun accentul pe o practică individuală, care indiscutabil, presupune că **există liber-arbitru**, că putem influenţa viitorul.

Soluţia pe care v-o propun aici conciliază cele două puncte de vedere opuse. **Liberul-arbitru există, dar el nu este localizat în corpul-minte**, cum ne-am fi aşteptat.

I se spune corp-minte, pentru că mintea umană este indisolubil legată de corp, iar corpul are propria inteligenţă.

Conform nondualismului şi spiritualismului, voinţa individuală este un ecou al voinţei spiritului. Voinţa este o calitate a minţii. Iar mintea umană este un punct focal al Minţii spiritului (sau perispiritul). Nu există o separare reală între cele două.

Mintea umană însă nu poate percepe partea mai mare de care aparţine. Există un *prag între vibraţii* care interzice accesul de jos în sus. Prin urmare, ea nu poate sesiza ordinele pe care le primeşte de sus, faptul că orice decizie îi este *dictată*.

În acest sens, şi animalele *simt* că au liber-arbitru. Este o simplă senzaţie. Numai omul transformă această senzaţie într-un *concept* şi-l numeşte „liber-arbitru” sau voinţă liberă.

Vom introduce liberul-arbitru într-un model ceva mai complet.

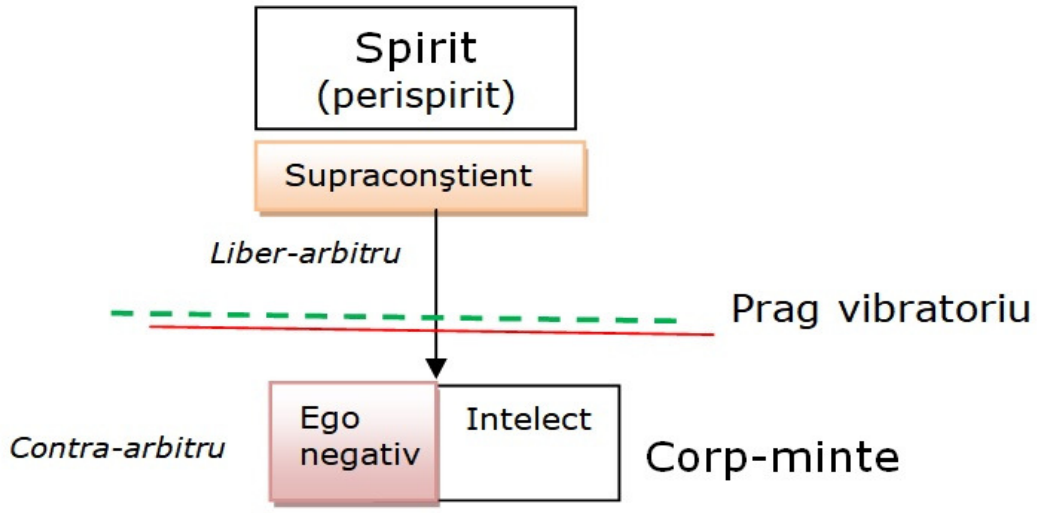

Fig.2 Liberul-arbitru şi contra-arbitrul

Sediul principal al voinţei este Spiritul sau Mintea spiritului (perispiritul).

Imediat subordonat Spiritului se află Supraconştientul sau Sinele Superior sau Mintea astrală. Acolo se iau deciziile şi se transmit mai jos, către corpul-minte. Am putea spune că Spiritul decide strategia, iar Supraconştientul adaptează tactica adecvată la particularităţile minţii umane.

Supraconştientul este o structură ataşată corpului-minte şi este specific numai aceastei vieţi umane (în altă viaţă, se va crea un alt corp-minte).

Perispiritul este mult mai vast şi veşnic precum spiritul, conţinând, printre altele, memoria tuturor vieţilor anterioare. Spiritul înglobează perispiritul, dar este mai mult de atât.

Totuşi, mai există o „voinţă" la nivelul corpului-minte, care este ego-ul, adică o parte din inconştient. Doar că ego-ul este un mecanism automat, nu o fiinţă propriu-zisă. Inteligenţa lui este similară cu cea a inteligenţei artificiale (A.I.). Şi în cazul A.I. am putea crede că ea are voinţă, dar sunt doar nişte algoritmi. Ego-ul este un program complex, care are la bază ideea de autonomie, de separare de orice altceva din afara trupului.

Animalele au şi ele un inconştient psihic, dar nu au ego, deci nici conflicte mentale. Sunt mult mai liniştite din acest punct de vedere. Unii chiar spun că animalele ar fi iluminate, dar asta, doar ca să ne provoace orgoliul. De fapt, iluminarea este specific umană şi ea este punctul final al evoluţiei umane, după ce a trecut prin purgatoriul ego-ului.

Deci există două voinţe concurente în mintea omului. Voinţa Supraconştientului o putem numi „liber-arbitru”, iar voinţa ego-ului o putem numi „contra-arbitru”, pentru că are aproape mereu altă părere. Din competiţia celor doi arbitri (ăsta-i un joc între arbitri! ☺) rezultă infinitele comportamente umane.

Învăţăturile spirituale care ne îndeamnă să facem lucruri bune şi frumoase concordă cu intenţiile Supraconştientului. De fapt, chiar lui i se adresează, fiindcă el va rezona cu ele, le va recunoaşte ca adevărate. Dacă însă câştigă ego-ul, atunci spunem că „omul nu şi-a dezvoltat voinţa spirituală sau nu şi-a angrenat-o suficient”. Lupta celor doi arbitri se duce pe terenul minţii. Supraconştientul vrea să o purifice de ego, iar ego-ul se opune instinctiv şi inteligent.

Oare Supraconştientul e chiar atât de slab în faţa ego-ului?

Tot procesul este supervizat de Spirit, care este atotputernic în fiinţa umană. Dacă ego-ul are încă un cuvânt de spus (şi a avut mereu de-a lungul întregului şir de reîncarnari!) înseamnă că are rolul lui, acceptat şi încurajat.

Cum spune biserica „Demonii sunt îngăduiţi de Dumnezeu”. Mutatis mutandis, ego-ul este îngăduit de Spirit.

În principiu, omul trebuie să strângă multe experienţe, să exploreze toate faţetele condiţiei umane, să înveţe ce este binele prin comparaţie cu răul, şi nu o poate face decât apelând la acest dispozitiv aleatoriu numit ego, care să-l vâre în toate încurcăturile posibile. Dar, ieşind victorios, sufletul evoluează pentru eternitate. Durata vieţilor succesive pe Pământ este foarte mică în comparaţie cu veşnicia. Merită „sacrificiul”! Totul este un joc al iluziei (lila, maya), dar unul cât se poate de serios.

S-ar putea spune că eforturile pe care le impun unele practici spirituale antrenează şi se bazează pe ego, momindu-l cu speranţa unei răsplate „spirituale” şi apoi trădându-l, desfiinţându-l?

Ego-ul se amestecă mereu în orice, inclusiv în spiritualitate. Nu poate fi alungat, este omniprezent. Şi e adevărat, poate fi convins intelectual că ar trebui să se ocupe de spiritualitate în mod serios şi să urmeze toate instrucţiunile. Atunci devine un ego spiritual.

Problema este că nu le înţelege bine, le denaturează pe placul lui şi le aplică ca să nu aibă efectul scontat. În mod instinctiv (din programare), se teme de ele, de aceea, le perverteşte cât poate, pe ascuns.

Acesta este mecanismul egotic: se va opune automat eliminării rolului său de „primadonă”. Ego-ul vrea să joace în prim-planul vieţii spirituale. Dar nu o ajută, ci dimpotrivă.

Ego-ul crede că el controlează totul, că este responsabil, aşa este programarea lui. Nu se simte manipulat. Şi chiar este lăsat de capul lui, doar că, uneori, decizia nu o ia el. Însă, pentru că el nu înţelege de unde ar putea veni o altă decizie (din cauză că are implementat în el algoritmul autonomiei), conchide că a fost tot decizia lui. Evident, se autoînşală. De aici vine şi termenul de „liber-arbitru", de la ego. Însă niciodată libertatea nu provine de la ego, care, dimpotrivă, este un mecanism limitativ.

Când „tu" alegi spiritualitatea, înseamnă că ego-ul a fost convins cu nişte argumente să fie de acord această decizie, venită de Sus. Dar nu-i chiar atât de fraier. Se va metamorfoza, tot prin programare, într-un ego spiritual, un supraego disciplinat. Iată ce tertip inteligent! Supraego-ul este o adaptare inteligentă la nişte pretenţii intelectuale, de respectabilitate, de civilizaţie şi disciplină. Nu-i deloc o greşeală, ci un proiect divin bine pus la punct. De aceea nici nu poate fi eliminat aşa de uşor – e bine programat.

Supraego

Ego-ul primitiv şi-a dezvoltat în timp o structură mai performantă, denumită **supraego** de către Freud. Supraego-ul este civilizat, pune oprelişti manifestării necontrolate a ego-ului primitiv, dar numai pentru a-şi împlini interesele de supravieţuire într-o societate civilizată. De pildă, el ne poate face să dăm de pomană, dar numai din făţărnicie, ca să ne vadă lumea, sau chiar ca un troc cu Dumnezeu, pentru a câştiga un loc mai călduţ la Judecată.

Între ego şi supraego apar rivalităţi şi conflicte (după Freud). Oare acest supraego să fie sediul voinţei individuale? NU. Este tot un produs al inconştientului, care n-are nimic de-a face cu Voinţa spiritului. Este doar o sumă de restricţii autoimpuse şi internalizate. Adică tot nişte idei venite de undeva, tot nişte programe.

Voinţa *autentică* nu ţine de nişte idei schimbătoare, de prescripţii sociale inventate de oameni, de morala contingentă, ci de Divinitatea cea veşnică, liberă şi iubitoare.

De fapt, nici nu există un supraego distinct de ego. El reprezintă doar acele **imbolduri nobile venite de la Supraconştient ce sunt imediat pervertite de către ego** prin exagerări, distorsiuni, dogmatizări. Ego-ul se ceartă apoi cu el însuşi, fiindcă îi plac provocările, nu poate sta liniştit. Supraego-ul este doar un subprogram al programului principal numit ego. Supraego-ul blamează ego-ul, iar ego-

ul caută să se lupte cu supraego-ul - iată reţeta neliniştii şi nemulţumirii dorite de ego!

Impulsurile de la Supraconştient sunt variabile, în funcţie de moment. Ele nu pot fi fixate în nişte dogme, nişte porunci, nişte legi. Totul ţine de inspiraţia de moment. Dogmatizarea lor va forma însă nişte tipare mentale „superioare", „morale", „spirituale", dar ce pot deveni la fel de nocive ca alte concepte, prejudecăţi, scheme fixe. Viaţa nu este fixă!

Ego-ul este o sumă de idei bazate pe ideea de separare individuală. Supraego-ul este o sumă de idei mai avansate, bazate pe aceeaşi idee de separare. Aceeaşi Mărie cu altă pălărie...

Feedback conştient

Dacă decizile le ia ori ego-ul, ori Supraconştientul, atunci eu ce rol mai am?

Păi, cine eşti tu? Tu eşti atenţia pură sau conştiinţa.

Conştiinţa pură este pusă pe un fotoliu comod în faţa televizorului minţii şi stă numai ochi şi urechi la ce i se prezintă. Conştiinţa acordă o atenţie totală şi exclusivă doar producţiilor minţii.

Psihologia o numeşte „conştient", dar trebuie subliniat că el nu face parte din minte (precum inconştientul sau supraconştientul), ci este spectatorul pasiv al minţii. Conştientul nu vede toate produsele mentale, ci o mică parte, restul rămânând neconştientizate.

Ce percepe conştiinţa sau atenţia pură:

+ senzaţii fizice;

+ gânduri şi emoţii;

+ senzaţia-idee de „eu" separat, individual – produsă de ego.

„Eul" sau senzaţia de persoană autonomă, cu liber-arbitru, este o idee profund înrădăcinată şi mereu repetată, ca nu cumva să dispară. Pentru conştiinţă, este la fel de reală ca orice produs al minţii. Conştiinţa nu discerne dacă un produs al minţii este real, obiectiv sau nu. Înghite tot ce i se dă. Discernământul este o calitate a intelectului, nu a conştiinţei.

Conştiinţa nu are nicio altă calitate decât **atenţia**. Este atenţie pură. TU EŞTI ATENŢIA. Conştiinţa nu are nicio structură, precum mintea, este elementar de simplă.

Şi totuşi, conştiinţa este divinitatea întrupată. Ce mister, nu-i aşa? Divinitatea este atât de simplă! Dar tot divinitate este şi mintea, care-i extrem de complicată. Doar că mintea nu eşti tu, ci „tu" eşti prezenţa pură.

„Eul” este o idee ca o etichetă-sticker, care se lipeşte de orice altă idee. De pildă, te uiţi la mână şi nu spui „Iată o mână”, ci spui „Mâna *mea*”.

Ego-ul îşi arogă rolul de al şaselea organ de simţ, „simţul gândirii”, prin care trec toate ideile. Ar fi la fel cum toate mirosurile trec prin nas şi toate imaginile trec prin ochi. Doar că ego-ul este un şarlatan, fiindcă multe idei trec pe lângă el şi ajung direct în intelect. Este un gânditor neglijent, lasă multe pe dinafară. Se poate şi fără ego, lucru atestat de cei iluminaţi. La aceştia, toate ideile intră direct în intelect, fără niciun filtru-parazit.

Vom completa modelul de mai sus, introducând şi conştiinţa umană sau conştientul.

Spuneam că mintea umană este un punct focal din mintea Spiritului (perispiritul). Totuşi, ego-ul nu are niciun corespondent în Spirit. Este o invenţie destinată exclusiv minţii umane. Când corpul-minte moare, dispare şi ego-ul, ca şi cum n-ar fi fost. Restul minţii rămâne, fiind înglobată în perispirit.

Similar, conştiinţa umană este un punct focal al Conştiinţei spiritului. Spectrul ei de atenţie se reduce la mintea umană. În mod normal, nu percepe nimic dincolo de mintea fizică. Însă, în mod paranormal, poate primi şi percepţii de la Supraconştient.

Conştientul transmite automat informaţiile, ca un feedback, spre Supraconştient, via Conştiinţa spirituală.

Conştiinţa trebuie să coboare în vehiculul fizic, în corpul-minte, pentru a trăi anumite experiente inaccesibile de la nivelurile superioare. Şi a oferi astfel feedback către Supraconştient/Spirit. Senzaţiile sunt unice de la nivelul fizic. Ele pot fi oarecum simulate la nivel astral, dar nu e acelaşi lucru. Desigur, Supraconştientul supraveghează direct mintea la nivel vibratoriu-energetic, al gândurilor şi emoţiilor, dar este necesar şi obligatoriu acest feedback fizic suplimentar legat de percepţiile fizice şi de comportamentul omului.

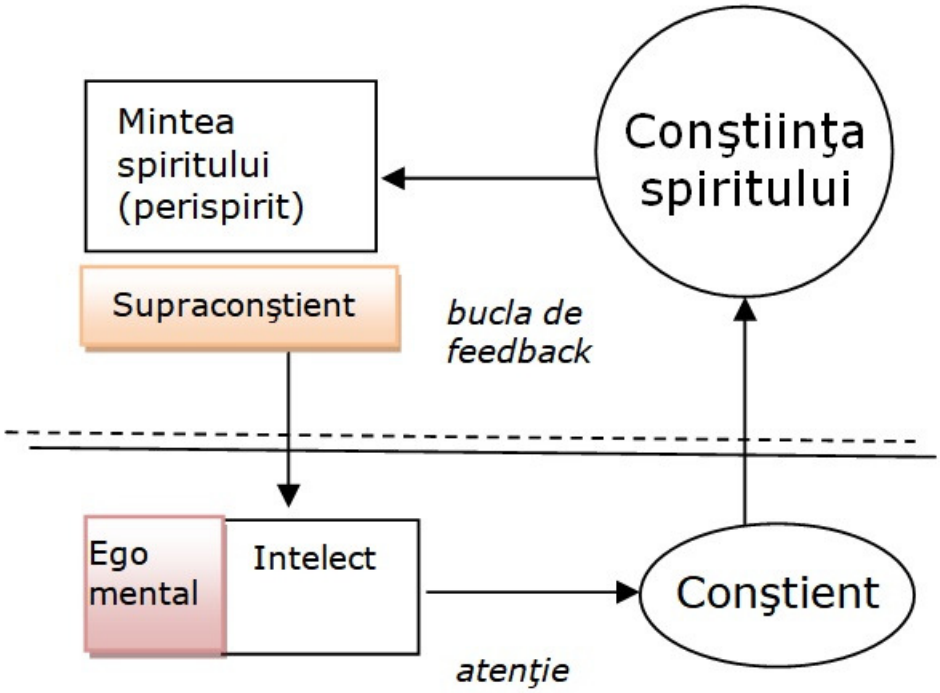

Fig.3 Conştientul este atenţie pură

Două ego-uri, aceeaşi idee

«Jnana - Realizarea Ultimă - nu vine gradual, pas cu pas, zi după zi. Ea se aprinde cu totul dintr-o dată, în toată plinătatea sa, când practica s-a maturat la perfecţiune.» Ramana Maharishi

«Pot exista progrese în pregătire (practică). Realizarea însă este instantanee. Fructul se coace treptat, dar cade brusc (neaşteptat), fără întoarcere.» Nisargadatta Maharaj

Toţi iluminaţii vorbesc despre iluminare sau trezirea spirituală ca fiind un eveniment dramatic. Este un moment unic şi istoric în evoluţia fiinţei umane. Indubitabil. „Simpla" îmbunătăţire nu este de ajuns şi nu corespunde cu acea senzaţie de „acasă" pe care o dă trezirea spirituală.

Prin urmare, modelul nostru trebuie să ţină cont de această realitate. Este o altă faţetă a diamantului Cunoaşterii Divine. De aceea, îl voi completa cu noi elemente: Ego contractiv şi prag critic de iluminare.

Noţiunile sunt legate: *iluminarea* înseamnă dispariţia ego-ului. Nu putem simţi cu adevărat ce este/a fost ego-ul decât după iluminare, prin comparaţie cu starea dinainte.

Anterior am vorbit despre ego ca de o acumulare de tipare mentale, amintiri, prejudecăţi, condiţionări. Ego-ul mental are la bază o **idee**, ideea de „eu, mie, al meu", infuzată în toate gândurile, care apoi produce

emoţii puternice şi pozitive, dar mai ales negative, care toate produc la rândul lor tipare mentale permanente. Ego-ul se foloseşte de fricile atavice şi tot ce mai găseşte în inconştient pentru a-şi justifica ideea de separare.

Neo-advaita defineşte însă ego-ul ca fiind o **contracţie** energetică subtilă în tot corpul, care dispare odată cu iluminarea. Prin urmare, putem vorbi de un gen de *comutator divin* care se aprinde sau se stinge. Şi este o energie concretă, nu doar o idee. Este o contracţie energetică ce ar trebui să aibă un corespondent chiar în fiziologia creierului. Poate că savanţii vor găsi cândva că ego-ul contractiv este un circuit neuronal care se dezactivează numai în cursul iluminării spirituale.

Prin urmare, ego-ul de tip 1 are o evoluţie şi o istorie. Ego-ul de tip 2 este o stare identică cu sine, care există sau nu există.

Ego-ul de tip 1 nu va dispărea niciodată complet. Doar se va diminua, prin purificarea ego-ului, dar va rămâne mereu ceva din el gata să preia conducerea minţii.

În schimb, ego-ul de tip 2 este ca un nor, o ceaţă vagă, care, în momentul dispariţiei, va părea că nici nu a existat vreodată. Conştiinţa nu are memorie, deci acest ego 2 are cumva legătură cu ea, nu cu mintea. Însă amintirea senzaţiilor produse de ego-ul 2 rămâne în minte, astfel că iluminatul poate vorbi despre el la timpul trecut.

Putem boteza cele două tipuri: **ego mental** (acumulări de tipare mentale) şi **ego contractiv** (produce o crispare subtilă).

Să remarcăm diferenţa şi complementaritatea: ego cantitativ vs ego calitativ, sau ego acumulat vs ego instant, sau ego-proces vs ego-eveniment, ego ideaţional vs ego energetic. Învăţăturile dualiste vorbesc de iluminare în sensul diminuării primului tip de ego, pe când nondualismul vorbeşte de dispariţia instantanee a celuilalt tip de ego.

Subliniem că ego-ul contractiv acţionează pe partea de Conştiinţă. Este ca un comutator care deschide circuitul dintre conştiinţa umană şi conştiinţa spiritului, în sensul că conştiinţa umană se extinde în cea spirituală şi capătă discernământ.

În figura de mai jos am reprezentat cele două fluxuri de comunicare dintre nivelurile Conştiinţei. Fluxul de la conştiinţa umană către cea spirituală este întotdeauna total deschis, astfel spiritul percepe în permanenţă orice percepe şi conştientul uman. În schimb, fluxul invers este blocat de către ego-ul contractiv, astfel că conştiinţa umană este prizoniera minţii umane.

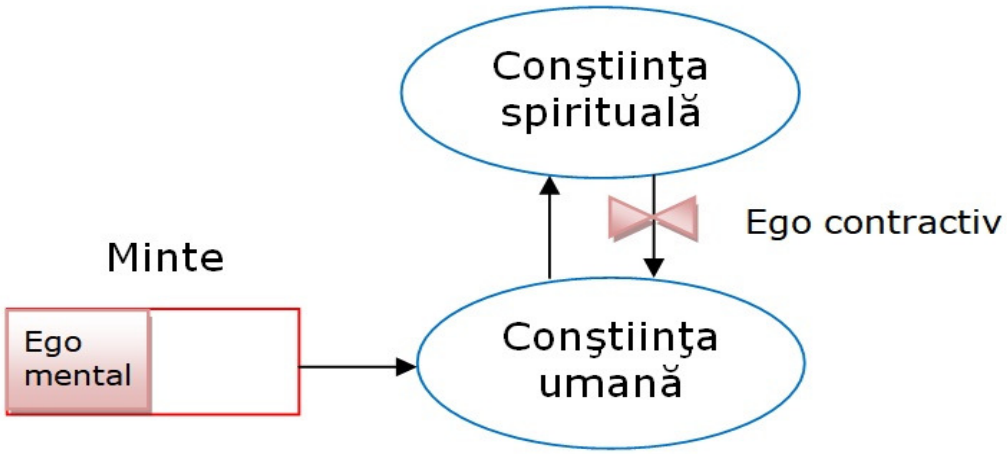

Fig.4 Cele două ego-uri

Ego-ul mental acţionează numai în cadrul minţii, iar ego-ul contractiv acţionează ca o barieră între conştiinţa umană şi cea spirituală.

Trebuie să găsim şi corelaţiile dintre cele două tipuri de ego, căci au un element comun: ideea de **separare**. Separarea individului de restul lumii şi de Dumnezeu. Două ego-uri, aceeaşi idee: ideea de separare.

Pentru aceasta, vom introduce un termen nou: pragul de iluminare.

Pragul de iluminare

Cum spuneam, în primii 2-3 ani de viaţă, copilul capătă un **ego mental** prin educaţie. I se spune şi i se arată că este o persoană independentă de celelalte. *Învaţă separarea, prin idei* de la părinţi şi alte persoane din jur.

Iar într-o bună zi, apare şi **ego-ul contractiv**. Aceea este ziua când copilul devine clar conştient de propria persoană ca individ şi începe să îşi păstreze amintirile. Este declicul care face copilul să se recunoască în oglindă. Ce eveniment istoric pentru individ! Dar vine cu un preţ: dobândirea simţului separării.

Ego-ul contractiv este însăşi **separarea**, nu doar o idee şi nici măcar o convingere, este o stare energetică.

Ego-ul este „fantoma păcatului originar”. Se recreează la fiecare exemplar uman, pe baza unei experienţe iniţiale a speciei umane (căderea din Graţie). Să facem o paralelă cu mitul Genezei biblice. Ispita şarpelui (societăţii) şi muşcarea mărului interzis (învăţarea separării) de către Adam şi Eva corespunde etapei micii copilării, când se formează *ego-ul mental*. Alungarea din Rai, care este o acţiune exterioară impusă, corespunde apariţiei

ego-ului contractiv. Acum separarea este impusă printr-o contracţie energetică, o expulzare.

Toată lumea crede că Adam şi Eva au fost alungaţi pentru că au muşcat din mărul cunoaşterii, adică au cunoscut binele şi răul. Este adevărat că numai ego-ul mental împarte lucrurile în bine şi rău. Doar că în mitul biblic nu acesta a fost motivul alungării din Paradis. Nu. S-a luat o decizie preventivă: „ca nu cumva să-şi întindă mâna, să ia şi din pomul vieţii, să mănânce din el şi să trăiasca în veci" (Facerea 3:22). Ego-ul mental nu a fost de ajuns pentru a cădea din Graţie – a fost nevoie de un act exterior, care, spunem noi, a activat ego-ul contractiv.

Putem vorbi de un fel de „**procent critic**" de dezvoltare a ego-ului mental, care face posibilă apariţia spontană a ego-ului contractiv.

Ulterior, ego-ul contractiv va avea, la rândul său, un mare impact asupra dezvoltării ego-ului mental. Dacă până atunci, ego-ul mental a fost creat numai din interacţiunile sociale, de acum încolo el va fi amplificat puternic din interior, de către prezenţa catalizatoare a ego-ului contractiv.

Aceasta ar fi **prima corelaţie**. Iniţial, ego-ul mental ajută la apariţia ego-ului contractiv, iar apoi, acesta din urmă sprijină întărirea primului. Cele două îşi sunt reciproc cauză şi efect.

Ego-ul mental este mai degrabă un efect, întâi, al educaţiei din societate, o moştenire, apoi al acţiunii directe a ego-ului contractiv. Ego-ul contractiv este un efect al acumulărilor cantitative de scheme mentale care duce la saltul calitativ, materializarea ideii de separare, ce devine o sursă autonomă de separatism. Dar de ce se produce acest salt calitativ, rămâne un mister, deocamdată.

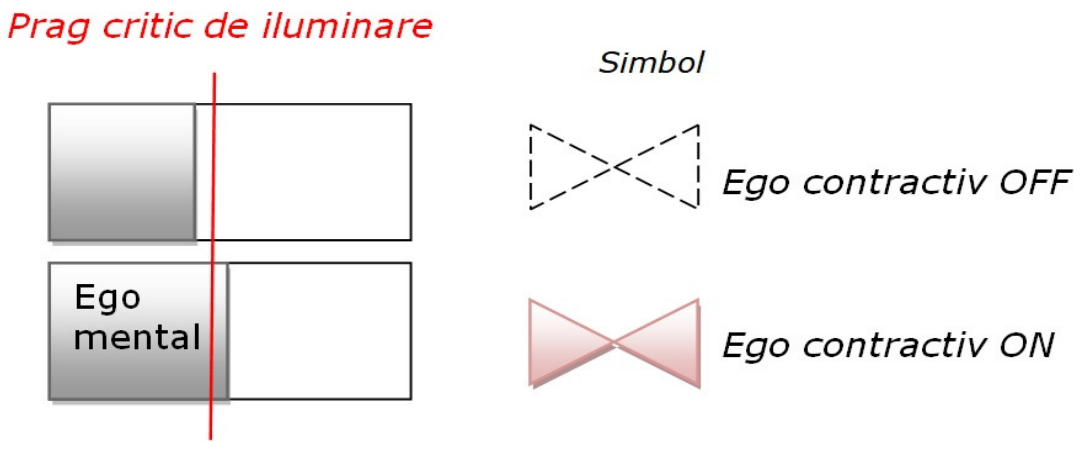

Fig.5 Ego contractiv şi prag de iluminare

Dacă apariţia ego-ului contractiv a necesitat atingerea unui prag critic, o acumulare de ego mental, PRESUPUNEM că este valabilă şi

reciproca. Deci **a doua corelaţie** dintre cele două tipuri de ego ar fi: micşorarea masivă a ego-ului mental va duce, într-un final, la „oprirea, stingerea" ego-ului contractiv.

Spiritualitatea urmăreşte inversarea procesului natural şi eliminarea treptată a acumulărilor egotice până la pragul critic la care ego-ul *contractiv* să poată **dispărea**. Aceasta este trezirea spirituală, un eveniment crucial în viaţa omului. Totuşi, ego-ul *mental* nu va dispărea complet, ci doar va fi păstrat *sub* pragul de iluminare.

Se ajunge cu greu la pragul de iluminare, din cauză că oricât, ne-am strădui, ego-ul contractiv (conştiinţa separării) induce mereu noi tipare mentale, prejudecăţi, emoţii distructive, condiţionări ce ridică iarăşi nivelul ego-ului mental. Chiar şi când te plimbi pe stradă, acest fapt întăreşte ego-ul mental, fiindcă primeşti noi argumente că tu eşti doar un corp pierdut printre oameni, case şi copaci.

S-ar părea că iluminarea este o cauză pierdută din start. Şi chiar este, pentru ego-ul care vrea să se trezească. Orice ar face ego-ul ca să se ilumineze, acest efort doar îi întăreşte senzaţia de individ – **un individ care doreşte să nu mai fie individ**. „Un individ care doreşte ceva" este o iluzie fără nicio consecinţă asupra dispariţiei iluziei.

Este nevoie chiar de vieţi la rândul pentru atingerea pragului de iluminare. Procesul este supravegheat de Spirit.

Deşi spuneam că ego-ul este specific acestei vieţi, totuşi, inconştientul preia de la vieţile anterioare memoria karmică, inclusiv istoria experienţelor de diminuare a ego-ului mental.

Pragul critic la care poate apare iluminarea este variabil şi nu-i ceva măsurabil, ca în figura 5. Momentul optim este decis de Inteligenţele superioare, pe criterii pe care nu le înţelegem noi.

De câte cuvinte este nevoie pentru a scrie o poezie frumoasă? Pot fi oricâte şi numai poetul va găsi numărul potrivit. Tot aşa, iluminarea ţine de arta Spiritului. A evolua şi a trăi frumos este o artă spirituală.

Acest model pare a fi validat de existenţa misticului Marius Ghidel (link). El relatează că, încă din copilărie, nu avea ego. Îşi dăruia toate jucăriile celorlalţi copii şi nu ţinea nimic pentru el. La un moment dat, şi-a dat seama că este diferit de ceilalţi şi a încercat să-şi fabrice şi el un ego. A început să-şi imagineze cum este treaba asta. Adică îşi crea un ego mental, din simple idei. Doar că nu a reuşit niciodată să-şi creeze un ego adevărat, un ego contractiv. A rămas fără ego contractiv până în prezent.

Mai trebuie să adăugăm ceva la acest model. Sub termenul de „iluminare” se ascund două fenomene diferite. Tony Parsons foloseşte denumirile de *trezire* şi *eliberare*, pentru a le diferenţia. Trezirea este un eveniment trecător, o iluminare temporară. Iar eliberarea este atunci când trezirea devine permanentă, o iluminare definitivă, o pierdere a ego-ului.

Mulţi oameni au parte de evenimentul de trezire spirituală, numai că ea este urmată inevitabil de o perioadă de *post-trezire*. Foarte puţini oameni ajung la ultima etapă, de eliberare definitivă de ego. Totuşi, sunt destui post-treziţi care se consideră iluminaţi, ceea ce este o auto-înşelare, în primul rând, şi o pretenţie nefondată în faţa altora.

Şi acum vom reprezenta grafic această idee, pe baza modelului anterior.

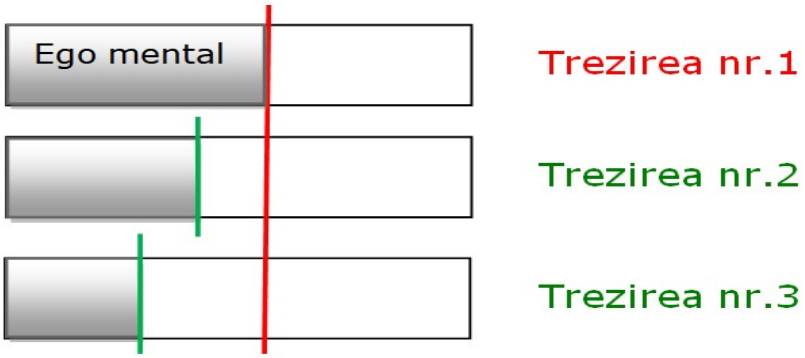

Fig.6 Treziri sucesive

Odată ce am trecut sub pragul de iluminare, este posibilă apariţia unui eveniment de trezire spirituală sau a mai multora. El are o durată mică de timp, în care ego-ul contractiv dispare. Acest eveniment (de tip samadhi) „înghite” o halcă importantă din ego-ul mental, care se diminuează semnificativ. Astfel încât, la revenirea din scurtul interval de trezire, omul se simte schimbat, mai uşor, mai iluminat. Singura problemă este că acum este *cineva* care încearcă să-şi amintească cum era *nimeni*. Ego-ul său contractiv a revenit în starea activă.

Omul îşi *imaginează* că este iluminat pe baza amintirii acelei trăiri inefabile dispărute. Iar pretenţia de iluminare este justificată şi de faptul că ego-ul mental *pare* a fi scăzut semnificativ. Aşa putem explica de ce atâţia oameni obişnuiţi sau chiar maeştri se consideră treziţi, deşi sunt doar post-treziţi. Este adevărat că au trecut printr-un eveniment

extraordinar, care le-a deschis un orizont de conştiinţă unic şi înălţător, din amintirea căruia se pot hrăni tot restul vieţii. Toţi iluminaţii trec prin acest proces sau ciclu trezire-posttrezire. Doar că nu toţi ajung în etapa finală, de *eliberare* definitivă de ego-ul contractiv. Este nevoie de onestitate şi autocunoaştere pentru ca omul să recunoască etapa în care se găseşte.

Există trei etape ce nu trebuie confundate: *înţelegerea* iluminării sau claritatea (ceea ce încerc să fac prin aceste articole), *trezirea* spirituală (eveniment unic sau repetat, în care se dezactivează temporar ego-ului contractiv) şi *eliberarea* (sau iluminarea deplină). Chiar şi după eliberare, va rămâne un zaţ de ego, de personalitate, care va duce înainte căruţa trupului. Ego-ul mental nu dispare complet şi nici nu-i nevoie. Omul nu-i făcut să fie perfect.

Tim Freke este unul dintre puţinii care se laudă public că a renunţat la iluminare pentru bucuria vieţii obişnuite. Desigur, este o laudă egotică, ce vrea să capteze aprecierea publicului interesat de spiritualitate, dar care nici el nu a atins iluminarea. Însă Tim este sincer. El recunoaşte că a renunţat la iluminare, care i se părea destul de anostă, unde nu se întâmpla nimic, în momentul când i s-au născut cele două fetiţe, pe care le vede ca pe nişte zâne şi pe care le iubeşte ca un nebun. El spune că este îndrăgostit de viaţă sub această formă, de părinte.

Se poate explica ce i s-a întâmplat lui Tim pe baza a ce spune Adyashanti şi Richard Sylvester. Există câteva niveluri de profunzime a iluminării. Primul nivel este la nivelul lui Ajna chakra, iar al doilea la nivelul lui Anahata chakra. Majoritatea iluminaţilor se opresc la primul nivel, într-o stare detaşată, neutră şi care, cu timpul, plictiseşte. Abia în stadiul al doilea apare o imensă iubire pentru orice, care este extrem de plăcută şi nimeni nu ar fi nebun să o părăsească. Desigur, unii ajung direct în faza a doua, căci nu există reguli absolute.

Şi atât mai adăugăm, că nu Tim a renunţat la iluminare, ci ego-ul său mental a fost mai puternic. Şi deşi pretinde că ar putea reveni oricând la starea de iluminare, nu este adevărat, căci dorinţa ego-ului nu are nicio valoare, este doar o afirmaţie fără acoperire. Dimpotrivă, putem fi siguri că ego-ul va găsi motive să nu o facă niciodată (de pildă, pe motiv că iluminarea este neinteresantă).

Adyashanti, despre Trezirea Inimii

Multe dintre învăţăturile nondualiste sunt orientate mai mult către ceea ce Adyashanti numeşte *trezirea minţii*, decât către *trezirea inimii*. Motivul este că *trezirea minţii* este, în general, mai uşor accesibilă decât

trezirea inimii, însă o trezire spirituală profundă şi bogată cuprinde atât mintea trezită, cât şi inima trezită. Este o realizare caracterizată nu numai de dez-identificarea de mintea conceptuală şi imaginativă, ci şi prin descoperirea conexiunilor bogate şi iubitoare care se revarsă în mod natural din *inima trezită* a naturii noastre adevărate.

«Inima nemărginită este locul interior unde percepem intuitiv şi trăim unitatea şi conexiunea cu totul.

Inima nemărginită generează cea mai profundă trăire a iubirii, compasiunii, agape, intimităţii.

Inima umană nu poate cuprinde măreţia inimii nemărginite trezite.

Adevărul este că suntem complet interconectaţi cu totul. De fapt, suntem însăşi interconectarea.

Inima spirituală influenţează inima umană în sensul că, atunci când percepţia se deschide către unitate, are un efect profund asupra inimii umane. Simţim acea unitate. Este o imensă intimitate cu fiinţarea.

După iluminare, nu este obligatoriu ca să ne dispară orice opinie sau orice preferinţă. Dispare identificarea cu ele, ceea ce este o mare uşurare. Când ne identificăm cu aceste lucruri, este uşor să fim atacaţi.»

San Jose, California, 29 aug 2020

Practica spirituală ajută?

Toate şcolile spirituale susţin nevoia unei practici spirituale pentru a obţine mult-dorita iluminare. Numai neoadvaita spune că nu se poate face nimic în această privinţă, căci ar însemna că ego-ul contractiv, care este o ficţiune, ar avea vreo putere asupra realităţii.

Dar oare ego-ul mental are vreun merit spiritual?

Figura 2 de mai sus ne arată că nu toate acţiunile sunt realizate de ego. Prin urmare, ego-ul poate doar pretinde că rezultatele spirituale sunt meritul lui, dar este doar o altă minciună. El poate fi însă păcălit, cu argumente logice, **să nu se opună** prea tare la ce se petrece în corpul-minte prin decizie Supraconştientă. (Vezi şi capitolul despre **supraego**, de mai sus.)

Cu alte cuvinte, **iluminarea nu poate fi grăbită, dar poate fi amânată**. Pregătirea meditativă şi intelectuală pentru nondualitate este un fel de igienă spirituală, ca să nu fii prea nepregătit DACĂ se va întâmpla trezirea.

Desigur, niciodată nu vei fi destul de pregătit. Din câte se cunoaşte, nimeni, niciodată nu s-a trezit o dată, definitiv şi gata! Toţi au trecut prin reveniri temporare la starea egotică, aşa numita post-trezire.

Iluminarea înseamnă moartea ego-ului. I se spune moarte *iniţiatică*, pentru că lasă neatins corpul-minte, ba chiar mai înfloritor ca înainte.

«Cine moare înainte să moară, nu mai moare după ce moare.» (Mircea Eliade)

Dar ego-ul poate trăi aceeaşi spaimă de moarte, fiindcă chiar este moartea lui, deşi la început poate reveni la "viaţă", în post-trezire. Când ego-ul nu este pregătit să renunţe cumva la pretenţiile sale, el va respinge iluminarea, atât înainte, cât şi după, când revine în post-trezire. Omul ar putea spune că nu găseşte nimic interesant în iluminarea asta.

Însă oamenii pregătiţi prin învăţături şi practici spirituale vor dori să se întoarcă la minunata stare de trezire, deşi nu vor şti cum să o provoace. Pentru că nici nu poate fi provocată, ci vine de Sus. Ea poate fi doar amânată, împiedicată de energia ego-ului, dar cu suferinţă, pentru că apare un conflict interior cu Sinele Divin, care are propria sa agendă evolutivă şi nu va aştepta la infinit "bunăvoinţa" ego-ului, oricâta răbdare ar avea.

Chiar şi neoadvaitinii, deşi manifestă o preferinţă personală pentru lipsa oricărei practici spirituale (în vederea iluminării), toţi au trecut prin îndelungi căutări spirituale, cu sclipiri divine şi reveniri în banalitate. Este adevărat că ei nu corelează evenimentul iluminării cu acele explorări spirituale anterioare, pentru că este, clar, un act de Graţie.

Părerea mea este că neoadvaita este foarte eficientă mai ales pentru căutătorii spirituali ardenţi, care s-au străduit prin nenumărate metode şi tehnici spirituale să găsească ceea ce nu poate fi aflat. Abia auzind mesajul lui Tony Parsons au ajuns la punctul final, în care ego-ul spiritual este golit de energie. Ei îşi dau seama că celelalte metode încercate doar le reîmprospăta mereu energia căutării, învârtindu-se astfel în cercul separării.

Totuşi, *vrem să credem* că Graţia nu ar fi putut veni dacă nu ar fi existat în prealabil o purificare a ego-ului mental (voluntară sau involuntară). Nu întotdeauna este vorba de o practică spirituală, ci poate fi vorba doar de o mare suferinţă, ca în cazul lui Eckhart Tolle.

Etapele ego-ului sunt precum metamorfoza de la omidă la fluture. Primele acumulări egotice sunt precum *omida* – ego-ul „sălbatic". Urmează disciplinarea ego-ului (supraego-ul) sau *pupa*. Dar fluturele? *Fluturele* este eliberarea de ego, iluminarea.

Teoretic, iluminarea poate fi oferită oricând de Dumnezeu, chiar şi celui mai mare ticălos de pe Pământ. Iar unii chiar citează cazuri de astfel de situaţii incredibile. Dar noi *vrem să credem* că există o cauzalitate, că lumea este guvernată de o ordine perfectă.

Aşa crede ego-ul. Ego-ul nu ştie nimic, dar pretinde că ştie, şi caută mereu cunoaştere, inclusiv cunoaştere spirituală. Însă adevărul este că, oricâtă carte am avea, nu ştim ce va veni în momentul următor. Iar imprevizibilul îl supără pe ego, care vrea ca lucrurile să aibă o logică. Viaţa poate să ne prezinte deseori o cauzalitate strictă. Doar că, din când în când, devine total fără noimă, contrazicând ideea că ar exista vreo ordine...

Ştiinţa lucrează numai cu cauzalitate. Singura excepţie este fizica cuantică, unde savanţii au descoperit cu uimire că ea nu funcţionează, că există relaţii *acauzale*, singularităţi unde legile fizice sunt *abrogate*, că particulele apar *aleatoriu* din „spuma cuantică", că se aplică principiul de *nedeterminare*, că lumea există la nivel elementar prin *dualitatea* particulă-undă etc. De fapt, fizica cuantică este o anti-fizică şi o denumire oximoronică: încearcă să găsească legile haosului, ceea ce este un nonsens. Şi totuşi, din lumea *haotică* cuantică apare lumea atomică perfect *ordonată*. Natura reuşeşte să învingă paradoxul conceptual.

Opinăm (pentru a ne păstra în limitele modelului de mai sus) că, atunci când ego-ul mental nu este suficient de purificat, trezirea (dacă apare) nu va dura. Omul se va întoarce repede la gândirea şi obiceiurile sale dinainte.

Susţinem această poziţie chiar prin exemple culese din mărturiile unor iluminaţi temporari, oameni care au primit trezirea, dar au pierdut-o, aflându-se acum în perioada post-trezire. Unii vor să se retrezească, dar alţii nu mai sunt deloc interesaţi de aşa ceva.

În aceste cazuri, probabil, ego-ul mental încă nu a atins **pragul critic** sau nu s-a retras sub el îndeajuns ca trezirea să se *stabilizeze*. (vezi figura 5)

De asemenea, în cazul folosirii anumitor droguri, ego-ul poate dispărea, iar omul experimentează o stare minunată fără ego contractiv. Din păcate, aceasta nu durează, iar la revenirea în starea normală, omul va căuta o nouă doză de drog, ca să refacă experienţa iluminatorie. Ştim însă ce urmează: creşterea pragului de sensibilitate la substanţa halucinogenă şi apoi dependenţa, în final degradarea psihică completă. Problema drogurilor este că ele nu rezolvă chestiunea ego-ului mental, nici măcar nu o recunoaşte. Acolo este buba. Fără o purificare a condiţionărilor, trezirea temporară va avea efecte contrare, de frustrare, depresie.

La fel cu energia Kundalini: dacă este forţată să se trezească într-un practicant insuficient purificat energetic şi mental, ea va face prăpăd în sistemul energetic. Trebuie să lăsăm înţelepciunea naturii să acţioneze.

Chiar şi în cazul iluminării unor aspiranţi spirituali serioşi, dacă păstrează unele condiţionări egotice, după o primă trezire, va urma aşa-zisa „noapte a sufletului", care poate uneori dura ani de zile. Este o severă depresie, cauzată, poate, de imensul contrast între starea de libertate fără ego şi starea obişnuită de nelibertate egotică.

E adevărat că trezirea (dispariţia ego-ului contractiv) este un dar divin, însă *susţinem aici* că el nu poate fi oferit în orice condiţii.

Dacă omul depune nişte eforturi de purificare spirituală a ego-ului *mental*, îşi poate îmbunătăţi viaţa şi se apropie de fericire cu paşi repezi. Dar el nu poate accesa ego-ul *contractiv*, care este de nivel foarte subtil. Iluminarea sau trezirea spirituală înseamnă dispariţia acelei contracţii energetice, care va aduce o destindere a întregii fiinţe, o fericire continuă, dar nu una ardentă şi insuportabilă, ci blândă, constantă şi generoasă.

În concluzie, reamintim că **ego-ul mental acţionează în cadrul minţii, iar ego-ul contractiv acţionează ca o barieră între conştiinţa umană şi cea spirituală**.

Ego-ul *mental* poate şi trebuie să fie diminuat prin metode spirituale particulare sau prin metoda universală: suferinţa. În schimb, ego-ul contractiv, nu poate fi atins de activitatea minţii, fiindcă iese din sfera ei de cuprindere.

Dacă nu înţelegem acest adevăr simplu şi vom proceda invers, vom fi cuprinşi de frustrări şi nefericire. Asta se întâmplă fie când încercăm să atingem neapărat iluminarea (dispariţia ego-ului contractiv) prin diverse metode *mentale* (meditaţii, ridicarea lui Kundalini etc), fie când nu acţionăm în niciun fel asupra minţii ca să scăpăm de nefericirea ego-ului *mental* (sub pretextul că nu putem face nimic eficient cu ego-ul contra ego-ului).

- Învăţăturile şi practicile spirituale sunt *acţiuni* necesare contra ego-ului mental.

- Supunerea voinţei individuale în faţa Voinţei Supreme, abandonul căutării spirituale febrile şi încrederea în înţelepciunea Graţiei este *non-acţiunea* adecvată în privinţa ego-ului contractiv.

Pentru că existenţa a două ego-uri este mai greu de acceptat logic, vom comasa ego-ul mental şi cel contractiv într-unul singur cu două funcţii diferite, după următorul model.

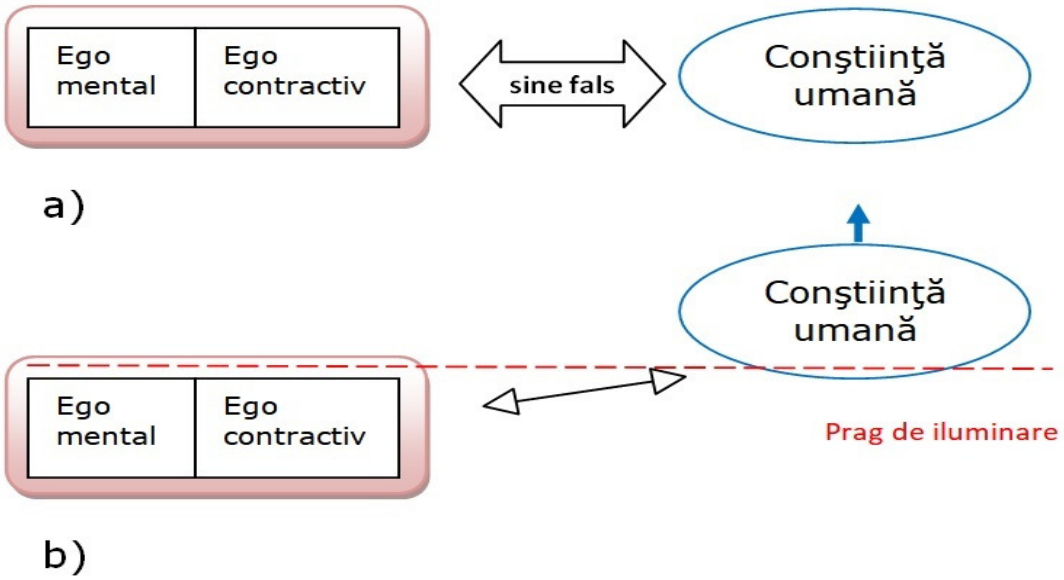

Fig.7 Iluminarea înseamnă detaşarea de ego, nu distrugerea ego-ului

Figura 7a) descrie starea obişnuită a omului, în care Conştiinţa este total absorbită de contactul cu ego-ul contractiv. *Relaţia* dintre ele se numeşte „sine fals”. Singura fiinţă reală este Conştiinţa, iar prin contactul strâns cu Conştiinţa, ego-ul pare a deveni şi el o fiinţă. Pare a fi adevărata noastră identitate. De aceea i se spune „fals sine”. Dar această iluzie există chiar în Conştiinţa noastră, nu în exterior, nu în acel ego. Ego-ul este un simplu program, cum sunt programele de computer.

Odată cu evoluţia spirituală şi cu dorinţa omului de a se spiritualiza, el îşi dă seama de balastul pe care îl reprezintă ego-ul în viaţa sa, care stă în calea fericirii şi realizării spirituale. Iar omul începe să vadă în ego un duşman. De fapt, după cum vedem în figură, nu ego-ul este cauza suferinţei umane, ci *ataşamentul* pe care îl întreţine Conştiinţa faţă de ego.

Odată cu purificarea spirituală, Conştiinţa începe să se detaşeze de ego, iar relaţia se diminuează. În figura 7b), Conştiinţa a atins pragul de iluminare, după care se va produce completa ruptură dintre cei doi, adică iluminarea sau trezirea spirituală.

În momentul iluminării, omul constată cu uimire că „nu a existat niciodată vreun fals sine”. Pare un paradox, dar e simplu de explicat. Acel fals sine era o *relaţie*, nu un obiect. În mod obişnuit, omul crede că falsa sa identitate este ceva foarte solid, pentru că relaţia energetică este intensă. Când relaţia se stinge, pretinsa ei soliditate dispare şi ne dăm seama că un simplu fenomen energetic nu putea fi o fiinţă reală sau un obiect concret. (Imaginaţi-vă că ştergem din figura 7 doar acea săgeată bidirecţională, dar restul elementelor rămân.)

Oricum, în orice situaţie, Conştiinţa este absolut sigură că are o identitate proprie. De aceea, când Conştiinţa se identifică cu ego-ul exterior, are certitudinea că ea este acel obiect exterior. *Certitudinea de a exista* este un simţ specific doar al Conştiinţei, dar poate fi deturnat să genereze senzaţia de fals sine.

Prin urmare, putem trage, cel puţin, două concluzii:

1 - Iluminarea este atât un proces, cât şi un eveniment.

Este procesul retragerii treptate a Conştiinţei din relaţia cu ego-ul. Care are un efect clar prin faptul că aspirantul spiritual nu se mai simte atât de condiţionat de ego. Desigur, poate fi şi efectul diminuării condiţionărilor din *ego-ul mental*, despre care am discutat anterior. Dar există şi o treptată dezidentificare de *ego-ul contractiv*: chestiunile spirituale devin mai uşor de înţeles, comportamentul devine în mod natural mai echilibrat, preocupările devin mai puţin legate de material etc.

Când se produce declicul sau desprinderea totală a Conştiinţei de ego (iluminarea), nu mai rămâne nicio urmă din relaţia cu ego-ul. Fiinţa se descoperă cum este ea în realitate. Este un eveniment unic şi de neconfundat. Atunci ego-ul pare că a dispărut.

În realitate, nu ego-ul dispare, după cum se vede în figură, ci relaţia de ataşament a Conştiinţei dispare. Ego-ul va continua să lucreze la subsol şi va mai apărea din când în când la suprafaţă, ocazional şi fugitiv, semn că nu a dispărut de tot. Însă influenţa generală a ego-ului va fi extrem de mult diminuată. Aceasta este starea de iluminare. Desigur, există gradaţii şi nuanţe, în funcţie de fiecare individ în parte.

De pildă, la unele persoane, Conştiinţa va recădea sub pragul de iluminare, în relaţia de fals sine. Este starea de post-trezire. La alte persoane, Conştiinţa se va ridica spre dimensiuni tot mai elevate, depărtându-se rapid de zona ego-ului.

Acesta ar fi şi idealul spiritual, ca omul să întruchipeze cât mai complet Spiritul său, prin detaşarea de influenţa egotică. Dar este un ideal greu de atins. Totuşi, este extraordinar ca omul să trăiască

iluminarea, fie chiar şi trecător, după cum este minunat ca omul să înceapă măcar să aspire către frumuseţile spiritului şi să o apuce pe o cale spirituală.

Dar dacă ego-ul nu este duşmanul spiritului şi ego-ul nu are nicio vină pentru starea degradării umane, atunci cine este vinovatul?

Putem deja răspunde pe baza figurii 7. Doar că nu se pune problema de vreo vină aici. Nu există nicio vină pentru nimic. Tot ce se petrece este logic şi normal, chiar şi suferinţa cauzată de ignoranţa spirituală.

2 – Este clar că drama fiinţei umane egotice nu este cauzată de ego-ul propriu-zis, care este doar un program. Ci este dorită de însăşi Conştiinţa spiritului. În momentul naşterii, ea se divide, creând Conştiinţa umană, care, de fapt, rămâne o parte a Conştiinţei spiritului, dar umbrită de contactul cu mintea umană. Acest contact captează tot mai mult interesul Conştiinţei umane, care pierde în copilărie amintirea naturii sale pur spirituale. Conştiinţa ajunge să se identifice total cu ego-ul. Mulţi oameni vor muri cu această falsă identitate.

Există însă şi persoane ce apucă pe o cale spirituală şi încep separarea de ego. Nu e vorba de distrugerea ego-ului, care este un mecanism util în anumite limite, ci de separarea de el, ca în figura 7b). *Cine decide asta?* Desigur, Spiritul, care ne trage în sus, spre el. Conştiinţa umană este atrasă magnetic spre originea sa, Conştiinţa spirituală.

Atunci ce interes a avut Spiritul să îşi lase o parte din el fascinată de contactul cu iluzia egotică?

Aceasta este marea dilemă filosofică.

Spiritele au constatat că încarnarea le ajută să evolueze foarte rapid. De aceea, caută cu febrilitate ocazii să se întrupeze în planul fizic. Nu se feresc de pericolele la care se expun prin încarnare, deşi sunt conştiente de ele (se vor impurifica, vor căpăta karmă). Dar se vor îmbogăţi în experienţe fizice, ceea ce este un mare privilegiu. Se stă la coadă pentru încarnarea terestră.

Însă un spirit începător nu se poate încarna cu deplina conştiinţă spirituală activă. Are nevoie de un mecanism dinamizator, care este ego-ul. Acesta va provoca nenumărate probleme şi conflicte şi suferinţe, care vor obliga Spiritul să îşi antreneze propriile capacităţi de manipulare energetică, care altfel ar zăcea nefolosite. Nu e vorba de masochism aici, ci de înţelegerea faptului că, la început, ego-ul are un rol evolutiv obligatoriu, „să bage în priză" Spiritul. Chiar dacă creează karmă, este un preţ ce trebuie plătit, iar Spiritul îl acceptă cu bucurie, ca fiind preţul pentru o evoluţie rapidă. Planul fizic stimulează evoluţia tocmai prin

aceste necontenite probleme ce apar mereu. În dimensiunile superioare nu există asemenea probleme dificile, dar nici evoluţia nu este atât de rapidă.

Abia spre sfârşitul lanţului de reîncarnări obligatorii, Spiritul îndrăzneşte să aducă omului în care este încarnat starea de iluminare. Cu alte cuvinte, este starea de încarnare a Spiritului fără folosirea ego-ului (decât în rare ocazii de scurtă durată). În principiu, iluminarea apare după mai mulţi ani de viaţă, în care omul a căpătat un ego. Ego-ul are rolul de a crea o personalitate, nişte reflexe, nişte condiţionări utile, de care ulterior Spiritul se poate folosi.

Teoretic, ar fi posibil ca copilul să nu capete un ego, dacă nu doreşte Spiritul său. Dar ar fi un procedeu riscant , căci omul trebuie să manifeste o anumită personalitate şi să aibă nişte condiţionări umane obligatorii pentru a putea trăi printre oameni. Poate că în alte lumi ar fi posibil, dar nu aici şi acum. Un motiv serios este că iluminatul este foarte deschis şi oarecum vulnerabil în faţa semenilor cu un ego agresiv. De aceea, este bine să aibă în rezervă un ego apt să-l protejeze în situaţii de urgenţă. De aceea, iluminarea apare mai târziu în viaţă, în tinereţe sau la bătrâneţe.

Nu contează câţi ani va trăi omul după iluminare. De exemplu, Isus Cristos a trăit doar 3 ani după botezul în Iordan (momentul iluminării sale depline). Buddha a trăit 40 de ani după iluminare. Fiecare caz este unic şi îl decide propriul Spirit, după reguli şi interese pe care nu le vom afla niciodată. Nici măcar după iluminare nu vom şti tot ce gândeşte Spiritul. Dar vom primi, clipă de clipă, indicaţii despre voinţa de moment a Spiritului. De fapt, orice om primeşte aceste indicaţii intuitive de la Sinele său Superior sau Inima spirituală (mintea supraconştientă), dar dacă nu este iluminat, va avea tendinţa să nu le ia în seamă. În schimb, după iluminare, doar ele îl vor ghida în viaţă.

Conştiinţa umană va rămâne separată de Conştiinţa spirituală până în momentul morţii fizice. Iar Conştiinţa umană are acces, în mod normal, doar la mintea fizică. Accesul la supraconştient este oferit numai de către abilităţile paranormale. Dar iluminarea spirituală nu are neapărată legătură cu acestea, ci este o stare foarte obişnuită. Nu întrebaţi oamenii iluminaţi despre alte dimensiuni şi fenomene energetice, fiindcă s-ar putea să nu aibă niciun habar şi să le discrediteze total!

Iluminarea se distinge prin faptul că rupe legătura cu ego-ul, ceea ce aduce starea de mulţumire (*santoşa*, cum este numită în yoga) şi legătura perfectă cu mintea supraconştientă (sau Sinele Superior sau Sfântul Duh

sau Inima spirituală sau Buddhi). Necazuri mai pot veni, dar vor fi întâmpinate cu mult calm.

Aceasta este starea de abandonare a Spiritului. Spiritul acceptă totul cu bucurie, inclusiv suferinţa. Nu este o resemnare pasivă, ci chiar o acceptare activă. *Cum este posibil?*

Spiritul vede în tot ce i se întâmplă omului un nou prilej de a învăţa ceva, de a experimenta ceva, de a se purifica de karmă. Prin urmare, totul este folositor pentru evoluţia sa. Or tocmai pentru asta s-a încarnat. Viaţa umană este văzută ca o foarte scurtă etapă de evoluţie şi ca un vis inconsistent. Din lumea spirituală, lumea fizică pare o umbră ireală, aşa că este preţuită doar prin potenţialul său de a grăbi evoluţia spiritului. Nu i se dă un credit mai mare decât merită.

Poate că de aceea, Conştiinţa omului iluminat rămâne în legătură aproape exclusivă cu planul fizic, pentru a nu se detaşa prea mult de el şi a-l nesocoti. Spiritul are oricum tendinţa de a trata planul fizic în glumă, aşa că, nedându-i-se acces la alte dimensiuni, este ţinut cu picioarele pe pământ, pentru echilibru.

Iluminarea este vaccinul anti-ideologic

Există liber-arbitru?

Revelaţia pe care au trăit-o nenumăraţi oameni prin iluminare a fost că nu există nicio persoană separată, ci toţi suntem o unică Fiinţă. Prin urmare, însăşi ideea de liber-arbitru n-are niciun sens şi nu-i cazul să discutăm despre ceva inexistent.

Trebuie să fim atenţi la cuvinte. Dacă auziţi pe cineva spunând că „Nu *avem* liber-arbitru", aceasta este o propoziţie falsă. Verbul la modul personal implică ideea că ar exista o persoană. Or, automat, ea trebuie să aibă liber-arbitru, pentru că aşa se defineşte o *persoană* – prin voinţă proprie.

Desigur, pare absurd pentru mintea egotică. Dar este o experienţă repetată de mii de ori în mii de indivizi, de-a lungul istoriei. Nu este urmarea consumării unor droguri halucinogene, ci dimpotrivă, este o percepţie foarte lucidă şi permanentă.

Ce este iluminarea?

Iluminarea sau trezirea spirituală are două posibile definiţii.

Conform învăţăturilor **dualiste**, iluminarea este o nobilă îmbunătăţire a minţii umane, care poate căpăta calităţi tot mai divine, precum iubire, compasiune, răbdare, smerenie etc. Nu există limite pentru optimizarea fiinţei umane, căci inconştientul este ca un sac fără

fund cu experienţe negative. Deci iluminarea echivalează cu purificarea ego-ului mental.

În schimb, conform învăţăturilor **nondualiste**, iluminarea este o spontană dispariţie a ego-ului. În principiu, este un act de Graţie divină. Cu alte cuvinte, iluminarea este desăvârşirea şi finalizarea procesului de purificare de ego.

După cum afirmă Isus şi alţi iluminaţi, precum Adyashanti, va rămâne, totuşi, o parte din ego-ul mental. Orice am face, nu vom putea elimina niciodată creierul reptilian, de pildă, şi alte structuri profunde şi vechi. Deci nu tot ego-ul dispare prin iluminare, ci doar la moarte, când tot vehiculul corp-minte se dezagregă. NU SUNTEM PROIECTAŢI SĂ FIM PERFECŢI.

Aşadar, chiar şi iluminatul poate depune o muncă psihologică de îmbunătăţire a minţii sale. Poate că nu va avea acelaşi avânt ca un aspirant începător (totul i se pare perfect, chiar şi imperfecţiunea!), dar nimic nu-l împiedică să devină un om mai bun, dacă vrea. Iar dacă nu vrea, ce-ţi pasă ţie, chip de lut?! El este oricum fericit. SUNTEM PROIECTAŢI SĂ FIM FERICIŢI.

Pe de altă parte, datorită iluminării, în scurt timp sau chiar instantaneu, dispar anumite tendinţe şi condiţionări. Iluminaţii nu mai sunt supuşi ideologiilor şi minciunilor minţii. Ego-ul mental de suprafaţă a fost ras. Totuşi, mai rămân atavismele, ba chiar o mică parte de tipare egotice adânc înrădăcinate în inconştient, care, privite de alte persoane, pot fi numite defecte personale.

Deci iluminarea produce o mare uşurare psihologică imediată, oferind şi ***imunitate contra ideilor***, oricăror idei. Adică, ideile sunt primite, analizate, folosite eventual, dar *nu sunt crezute* ca având valoare absolută de adevăr.

E ca şi cum conştiinţa ar primi un **discernământ** special, pe care nu-l avea înainte, prin întărirea comunicării cu Conştiinţa spiritului. Conştiinţa este proiectată să creadă instantaneu orice idee îi oferă mintea. În mod obişnuit, discernământul înseamnă că intelectul găseşte şi prezintă o idee opusă faţă de prima idee şi le compară. (Prin iluminare, şi intelectul devine mai profund conectat cu Mintea spiritului.)

Într-un fel, am putea spune că, prin iluminare, conştiinţei i se prezintă simultan două idei opuse (!), ceea ce o împiedică să creadă în vreuna la modul absolut. Vede simultan ambele feţe ale monezii, operează cu paradoxuri, ceea ce înainte nu putea.

De altfel, aceasta este şi o tehnică de eliminare a ego-ului mental: să căutăm mereu adevărul ambelor poziţii antagonice. Mai direct, cum ne

propun înţelepţii, **să gândim mereu invers decat o face ego-ul**. Astfel, ne detaşăm de adevărul relativ şi ne apropiem de Adevărul absolut, care înglobează ambele ipostaze.

Iluzia sfinţeniei

Dar cum este posibil ca un iluminat să abuzeze de discipoli, să aibă pofte materiale, să fie dur, să-i îndemne la prostii etc? Şi toate acestea sub deviza că „orice spune şi face un iluminat este Voinţa divină". Se cunosc destule cazuri concrete.

Este adevărat că iluminatul manifestă Voinţa spiritul său divin, dar numai dacă nu intervin nişte tendinţe inconştiente nedomesticite, neprelucrate psihologic, care să intervină pe neaşteptate. Cum spune Isus, oricând este posibil ca ego-ul rămas să revină în prim-plan, să aducă un prejudiciu, şi apoi să se retragă, lăsând impresia că aceea a fost Voinţa divină. Este nevoie mereu de vigilenţa iluminatului şi onestitatea sa, recunoscând în faţa lumii că şi el poate greşi ca om, că nu i-a dispărut umanitatea odată cu iluminarea.

Sfinţenia este un mit, care se poate dovedi periculos în cazul adoratorilor vreunui maestru, guru, înţelept etc. Cel mai de încredere maestru este cel care nu se lasă adorat, astfel împiedicând iluzia sfinţeniei să-l păteze pe el şi pe discipoli.

Adyashanti – Iluzia de nivel înalt

«Trezirea spirituală nu-ţi garantează infailibilitatea, perfecţiunea. Poţi avea o foarte mare claritate într-o anumită dimensiune a fiinţei, dar să fii subdezvoltat în altă dimensiune. Iluminarea spirituală nu e obligatoriu să-ţi dezvolte toate dimensiunile. Iluminarea nu-ţi garantează că vei şti cum să ai o relaţie sentimentală bună şi nici că nu vei fi sedus de putere sau dorinţă, nu-ţi garantează asta.

Trezirea spirituală produce o profundă transformare, este libertatea fundamentală. Dar totodată apare şi o *iluzie de nivel înalt*. Atunci când începi să simţi că totul este absolut bine în eternitate, că chiar şi să o dai în bară ţine de perfecţiune – şi e adevărat – totuşi, dacă te **ataşezi** de acest adevăr, vei începe să te iluzionezi. Înseamnă că îţi negi inconştient alte părţi sau dimensiuni ale umanităţii tale care pot fi foarte subdezvoltate. Iar ca să le numeşti "perfecţiune" ar fi un şiretlic amuzant…

Diamantul iluminării are multe faţete: una dintre ele vede că totul este perfect, altă faţetă spune că nu există nimic, că lumea este o iluzie. Sunt multe perspective ale dimensiunilor profunde ale fiinţei. Dar pe fiecare dintre ele o simţi a fi 100% complet adevărată, deşi este *doar o faţetă* a totalităţii. O experimentezi printr-o unică faţetă a percepţiei, iar pentru că vei simţi cu

toată fiinţa ta că acela este adevărul complet, că ai atins completitudinea, aici e un pericol, fiindcă mai există, poate, alte 50 de faţete. De aceea spuneam că fiecare faţetă este o iluzie de nivel înalt, pentru că o simţi ca fiind totalitatea completă şi atotcuprinzătoare, dar *nu este*, ci doar aşa *simţi* tu.

Chiar şi diversele învăţături despre iluminare sunt departe de a fi complete şi nu spun acelaşi lucru. Una se referă la o faţetă, alta conţine alte 2-3 faţete, iar oamenii sunt buimăciţi, neştiind care este cea adevărată. Şi atunci decid pe baza prejudecăţilor. Dar cum văd eu lucrurile, nimeni nu deţine întreg diamantul. Nu am citit niciodată, nu am auzit niciodată, nu am văzut niciodată aşa ceva.

Cu cât atingem mai multe faţete, cu atât mai largă este viziunea noastră. Dar nu lăsa aceste faţete să te iluzioneze că ţi-ai desăvârşit fiinţa umană sau că nu ar conta asta. Nu te iluziona că nu contează. Ba contează foarte mult, pentru că asta va influenţa persoana de alături. Deci asta-i partea delicată, iluminarea te umple cu multă încredere în sine, dar ea poate aluneca într-o supra-încredere, un gen de iluzie.

Uneori încerc să-i sperii pe cei cu care vorbesc, spunându-le că iluminarea vine cu o imensă responsabilitate, nu este un cadou gratuit. Îţi dai seama că devii tot mai mult şi mai mult şi mai mult responsabil, iar consecinţele neasumării devin tot mai mari, nu mai mici. Şi aşa explicăm acele mari căderi din Graţie ale unor învăţători spirituali, deoarece consecinţele neasumării le suporţi nu numai tu, ci şi ceilalţi. Am mereu asta în vedere, nu uit niciodată.

Desigur, nu te nelinişti, e suficient să nu pretinzi că deţii toate faţetele diamantului. Totul este onestitatea, aceasta este cea mai bună protecţie pentru tine şi ceilalţi, să fii o fiinţă umană autentică. Nu le crea altora aşteptări nerealiste şi nici să-ţi creeze o aură de sfinţenie. Sfinţenia este un mit. Unii aspiranţi îşi imaginează că există sfinţenia în persoana unui iluminat, pe care îl venerează mai presus de propria persoană. Iar într-o zi, vor regreta, pentru că va apare ceva negativ, care nu se va mai potrivi cu “sfinţenia” învăţătorului.»

Adyashanti: On Osho (YouTube) - traducere de R.P.

8 iulie 2021

PLĂCERE DIN TĂCERE

Ce este meditaţia?

Meditaţia este atunci când pui smartphone-ul lângă tine şi rezişti timp de o oră tentaţiei de a intra pe internet.

Internetul este copia exterioară a minţii umane. Găseşti în el orice şi vei fi atras de ceva, dacă intri acolo. Dar nu vei căuta orice, ci numai ce te interesează. Aşa este şi cu mintea: va atrage numai anumite gânduri pe care le consideră interesante.

Ce înseamnă că te interesează?

Înseamnă că fiecare astfel de gând îţi produce în minte o mică plăcere de scurtă durată. Plăcerea nu durează prea mult, ca tu să accepţi imediat alt gând şi apoi altul şi aşa mai departe. Dacă un gând ţi-ar produce o plăcere continuă, nu ai mai gândi, ci ai rămâne concentrat pe o singură idee (asta chiar se întâmplă în dhyana, sau meditaţia yoghină avansată). Dar atunci mintea ar muri, căci ea nu-i decât un flux de gânduri. Suntem cu toţii dependenţi de mica plăcere a gândirii, fără să ne dăm seama.

Unde se tratează această dependenţă?

Nicăieri, decât în meditaţie şi o poţi face singur.

Întâi este nevoie să ajungi la concluzia că gândirea este obositoare, şi chiar este. O mare parte din energia corpului o consumă creierul. Dacă nu ai mai gândi aiurea, ai dispune de mult mai multă energie. Apoi, ar trebui să renunţi la micile plăceri fulgurante pe care ţi le induc gândurile.

Cine renunţă la plăcere de bunăvoie?

Nu trebuie să renunţi de tot la plăcere. Ci vei înlocui micile străfulgerări de plăcere cu o plăcere continuă şi care tot creşte. Îţi convine aşa?

Dar de unde această plăcere alternativă?

Este o plăcere ieşită din tăcere. Acceptă şi devino conştient că tăcerea, liniştea mentală emană această plăcere continuă.

Totuşi, gândurile ne comunică ceva, o informaţie ce poate fi utilă...

Nu pentru utilitatea lor accepţi gândurile, ci pentru plăcerea ce ţi-o produc. Gândeşti de plăcere şi fiindcă ai devenit dependent de această mică plăcere.

La fel cum se procedează cu drogaţii, trebuie să înlocuieşti heroina gândirii cu metamfetamina tăcerii. Este doar o metaforă, desigur. Plăcerea ce izvorăşte din liniştea mentală este de o mie de ori mai puternică decât orice drog.

Să trăieşti în dualitate înseamnă să te mulţumeşti cu drogul impur al gândirii compulsive. Nondualitatea înseamnă să nu accepţi decât serotonină pură, naturală, fără contraindicaţii.

În plus, liniştea nu este inertă, ea îţi transmite enorme cantităţi de informaţie. Aşa că nu eşti în pericol de a rămâne ignorant. Orice ai avea nevoie, liniştea mentală îţi va comunica instantaneu, cu toate detaliile, dar în tăcere.

Deci, dacă te simţi plictisit de monotonia şi banalitatea gândurilor, dacă constaţi că eşti prins într-o cursă a minţii, sau că eşti dependent de nişte gânduri ce-ţi promit o fericire care dispare imediat, atunci eşti pregătit pentru meditaţie. Meditaţia este atunci când scoţi capacul de la borcanul cu miere şi fericire. În continuare, ştii ce ai de făcut...

Alege adevărata plăcere fără sfârşit! E simplu. Concentrează-te pe plăcerea emanată de linişte, de tăcere. O vei simţi imediat. Tăcerea te va recompensa imediat ce-i dai atenţie. Şi te vei întreba de ce n-ai simţit-o mai devreme.

De ce?

Pentru că erai dependent de gânduri. O mică dependenţă nevinovată. Dar a trecut, gata, ai înlocuit-o cu dependenţa de tăcere. De acum, nu te mai interesează ce-ţi promit gândurile, fiindcă te grăbeşti să sorbi plăcerea din tăcere.

Plăcerea asta creşte şi creşte, pe măsură ce stai tot mai mult în tăcere. Ai fi nebun dacă ai renunţa la plăcere tocmai acum, când te-ai scufundat într-un ocean de plăcere. O simţi mereu şi fără să mai meditezi.

Meditaţia a fost doar ocazia de a renunţa la gândurile parazite. Toate gândurile te parazitează, scot vlaga din tine şi nu-ţi oferă nimic în schimb. În orice secundă liberă, revino imediat la tăcere, la plăcerea instantanee, la automatul tău de plăcere.

Cum stau funcţionarii pe lângă cafematul din hol, tot aşa, ieşi şi tu din biroul minţii, ia o pauză şi soarbe plăcerea negândirii. Fă-o des, nu-şi va da nimeni seama că tragi chiulul de la truda gândurilor.

☺ «Când eram tânăr, eram sărac. Dar după zeci de ani de muncă asiduă, iată că nu mai sunt tânăr.» (de pe internet)

Relaxarea

Şi mai poţi adăuga ceva: **relaxarea corpului**. Observă cât de încordat eşti, mai ales în zona feţei, în spatele umerilor, în zona

stomacului, a feselor şi coapselor. Scanează-te timp de câteva secunde şi destinde rapid toate punctele de tensiune din corp. Acolo s-au acumulat gânduri şi emoţii. Sparge acele pungi de rezistenţă, prin simpla atenţie şi relaxare, şi astfel vei goli rezervorul de gânduri compulsive şi emoţii negative. Acum te simţi mai uşor, mai liber, mai calm.

În mod formal, poţi face toate aceste operaţiuni în *shavasana* (postura yoghină a cadavrului). Este cea mai eficientă asană dintre toate. Relaxând trupul, ea înlătură blocajele energetice şi aduce sănătatea perfectă. Eliminând contracţiile din corp, îţi diminuează din ego, care provine dintr-o contractură subtilă a fiinţei infinite. Dacă vei deveni expert în shavasana, vei putea chiar să te dedublezi în lumea energetică astral sau mentală.

Shavasana este regina asanelor, deşi pare cea mai simplă. Secretul este să te simţi ca o cârpă aruncată pe jos, ca un *cadavru* (*shava* – lb. sanscrită). Un cadavru nu are ego, e total detensionat, iar sufletul s-a expansionat în infinit.

☺ La clasica întrebare „Ce carte ai lua cu tine pe o insulă pustie?" aş răspunde, în variantă hatha-yoghină: „Dintre sute de asane, aş lua numai shavasana şi aş practica-o până voi părăsi insula, prin dedublare."

Iată o variantă de realizare a asanei. Întinde-te pe sol sau în pat, cu membrele răsfirate lejer. La fiecare expiraţie, trimite un val de relaxare în trunchi, de sus până jos. Astfel, în răstimp de 2-3 secunde, relaxează în ordine: faţa, spatele umerilor, abdomenul, fesele, coapsele. Vei rămâne relaxat până la următoarea inspiraţie. Trage din nou aer în piept, iar la expiraţie, din nou trimite o undă de destindere de sus în jos, ca şi cum ţi-ai lipi trupul de sol sau de pat, ca o cârpă.

În principiu, după câteva minute, ar trebuie să fii mai relaxat. Totuşi, dacă observi că începi să te pierzi într-un film mental, deschide ochii. În acest fel, revii la realitatea concretă a simţurilor, părăsind realitatea virtuală a fluxului de gânduri. Shavasana are şi rolul de a te focaliza pe corp şi simţuri, pentru a nu te mai lăsa prins în gânduri. De oprit, nu ai cum să le opreşti, ele răsar din inconştient, sunt favoritele tale. Poţi însă a nu te duce după ele în filmul pe care ţi-l propun. Pentru asta, revino mereu la observarea corpului şi simţurilor, nu te lupta cu gândurile. Treaba lor este să-ţi apară în minte. Treaba ta este să dai atenţie realităţii concrete. Sunt realităţi paralele.

Dar poate că nu agreezi plăcerea. Nu-ţi convine metoda tăcerii de plăcere. În acest caz, iată altă variantă: **Respinge orice gând, pe motiv că toate gândurile sunt neadevărate.**

Să nu spui că un gând ar fi teza, altul contrar ar fi antiteza şi ar mai exista al treilea care înglobează adevărul amândurora. De fapt, toate se anulează între ele, la o analiză mai atentă. Poate că îţi trebuie ceva mai multă experienţă de viaţă ca să recunoşti pe cont propriu că **toate gândurile sunt mincinoase**. Fiecare îţi promite ceva şi nu se ţine de cuvânt. Fiecare are o negaţie. Niciun gând nu este de încredere. Acceptă asta.

Primul obstacol în calea renunţării la gânduri va fi plictiseala. Vei simţi imediat că te plictiseşti dacă nu gândeşti. Realitatea senzorială pare prea fadă, prea banală. Ai nevoie de nişte stimulente abstracte, adică de gânduri. Acesta e un semn de la ego. El se plictiseşte cumplit fără gânduri.

Nu-i face pe plac! Lasă-l să se plictisească. Tu dă atenţie senzaţiilor corpului şi atât. Faci astfel loc inspiraţiei de la Spirit, care nu poate intra într-o minte plină de gânduri inutile. Trebuie să fie aerisită. Gândirea egotică este repetitivă, dar gândurile venite de la Spirit sunt inspirate, creative.

Ego-ul este ca un gardian care numără din oră în oră deţinuţii, ca nu cumva să fi evadat vreunul. Oare ce satisfacţie ţi-ar putea furniza acest ritual egotic? Dar ăsta-i ego-ul, el vrea să fie sigur, vrea să aibă control şi repetă mereu ceea ce ştie, de teamă să nu uite. E lipsit de creativitate şi ţine cu dinţii de acele câteva idei pe care le-a strâns, ca avarul, de prin lume.

Oare de ce vor oamenii să aibă un rege sau regină în fruntea ţării, ca în unele democraţii occidentale? Pentru că ego-ul se teme de neprevăzut şi, prin menţinerea unei continuităţi monarhice, are impresia că aşa controlează viitorul. Este ridicol, desigur, mai ales că nu Casa regală conduce destinele ţării, iar viitorul oricum va rămâne imprevizibil. Dar ego-ul nu ştie de glumă, el se crede la adăpost, vegheat de „unsul lui Dumnezeu”.

Spiritul nu te bombardează tot timpul cu idei, cum face ego-ul. Te lasă în apele tale şi, când e cazul, îţi trimite un jet de idei geniale, inspirate, folositoare. Te lasă să te bucuri de liniştea minţii. Dar trebuie să vrei şi tu să te bucuri de ea.

Pentru asta, adoptă o atitudine de dezgust faţă de gândurile de la ego. Eşti dezgustat de ele, fiindcă sunt mincinoase, niciunul nu Îl reflectă

pe Dumnezeu. Nu există vreun gând care să-L arate pe Dumnezeu, chiar dacă mii de cărţi vorbesc despre El. Sunt minciuni. În momentul iluminării, te vei convinge singur de acest adevăr. Aceasta este singura idee adevărată: niciun gând nu poate atinge Adevărul.

Dar această idee de mai sus, nu este şi ea o minciună?

Este cea mai mică minciună posibilă. Dar îţi vei da seama că, într-adevăr, şi ea este falsă abia când vei vedea că nu există niciun gând, mai ales, gândul de „eu". Când te vei uni cu Dumnezeu în non-gândire, vei da totul uitării, inclusiv că obişnuiai să gândeşti, adică să vehiculezi minciuni. Până atunci, acceptă gândul că toate gândurile sunt false. Dacă iubeşti Adevărul mai mult decât pe tine însuţi, atunci nu-ţi va fi greu.

Dar omul este superior animalelor prin faptul că gândeşte. Fără gândire, nu ar fi putut crea civilizaţia.

Hai să analizăm această idee, aparent rezonabilă, ca să vezi cât este de falsă şi ea.

Ego-ul a apărut din instinctul de conservare, din teamă. Omenirii tribale i-a fost oferit secretul focului pentru a se putea încălzi. Dar ego-ul s-a gândit imediat cum să dea foc tribului rival. Şi aşa s-a întâmplat cu toate invenţiile, inovaţiile şi descoperirile. Inspiraţia le-a venit oamenilor de la Spirit, pentru a-i ajuta să trăiască mai bine şi mai frumos. Dar ideile au fost imediat preluate de ego şi aplicate pe placul său. Nobel a inventat dinamita ca să spargă tuneluri în munţi, dar oamenii au folosit-o ca să se ucidă între ei. Aşa a „creat" ego-ul civilizaţia, distrugând-o.

Nu, civilizaţia nu este opera ego-lui, ci a fost inspirată de Spirit. Tot ce numim civilizaţie provine din Spirit. Nu s-ar fi putut construi nimic durabil fără colaborare, compasiune, curiozitate, toleranţă etc. Toate atributele civilizaţiei autentice vin de la Spirit. Deci nu gândirea specifică ego-ului a creat civilizaţia. Dimpotrivă, ego-ul acţionează mereu spre distrugerea ei, el este un atavism inadaptat la realitatea zilelor noastre. Iar civilizaţia decade din cauza lui.

Am putea spune doar că omul diferă de animale fiindcă are un ego. Dar nu prin ego este superior animalelor. Este superior prin faptul că poate recepţiona inspiraţia divină, care i-a adus toate beneficiile de a fi om. Condiţia umană este nefericită din cauza ego-ului şi a gândurilor sale. Q.e.d.

Şi când să folosesc tehnica asta?

Oricând. Dar mai ales când te copleşesc nişte gânduri neplăcute sau îngrijorări. Atunci întâmpină-le cu afirmaţia „toate gândurile sunt neadevărate". Şi menţine acest gând o perioadă de timp.

Ce beneficii îmi aduce?

Asta o să-mi spui tu. Practică şi vei vedea.

Spre deosebire de diverse metode psihologice, în care încerci să înlocuieşti gânduri negative cu unele pozitive, această metodă le mătură pe toate. Toate sunt apanajul minţii egotice. Aşa secătuieşti ego-ul de putere, dar nu-ţi face griji – ego-ul nu moare niciodată. Doar că nu te va mai supăra.

14 octombrie 2021

METAFORICE ŞI METAMORFICE

Falsa modestie sau modestia prost înţeleasă

Ştiaţi că Celine Dion a interpretat pentru prima dată piesa „Prayer” pe o scenă împreuna cu Josh Groban şi nu de Andrea Bocceli? Este o poveste interesantă.

Andrea Bocceli se afla în drum spre America pentru a cânta prima dată acea melodie celebră pe scenă alături de Celine. Dar, ghinion, avioanele au fost oprite la sol în Germania, şi Andrea a întârziat cu o zi. Între timp, Celine trebuia să repete pe scenă, dar nu avea cu cine. Atunci, producătorul şi compozitorul David Foster, o altă stea a muzicii pop, a auzit că tânărul adolescent Josh Groban ar avea o voce superbă. I-a telefonat şi i-a spus să vină la sala de concert pentru a cânta împreună cu Celine. Josh, la acea vreme având 17 ani, l-a refuzat pe marele producător, pe motiv că nu poate lua toate notele acute din piesă. Şi i-a închis telefonul în nas. David Foster l-a sunat din nou peste câteva minute zicându-i: „Băiete, cred că n-ai înţeles. Nu te rog, îţi spun foarte ferm să vii chiar acum! Eşti singura noastră soluţie.” Aşa că Josh n-a mai avut încotro şi a cântat la repetiţie cu Celine, înaintea lui Andrea. Din acel punct, cariera lui Josh a explodat şi a devenit o stea a muzicii pop.

Ce se desprinde din această pildă este **falsa modestie** care l-a împins pe tânărul Josh să refuze o ofertă de nerefuzat. De fapt, era orgoliul său că se va face de râs. Un orgoliu prostesc, pentru că pe atunci nici măcar nu era celebru. Dar orgoliul şi alte defecte ale ego-ului nu sunt raţionale, aşa că nu trebuie să ne mirăm.

Ego-ul nostru se pune uneori de-a curmezişul norocului. Mai bine să acceptăm provocări imposibile, decât să regretăm ulterior şansa pierdută. Unele ocazii nu se mai repetă niciodată. Nu trebuie să ne fie frică să eşuăm, eventual. Măcar ne-am încercat norocul şi am făcut un pas către altceva, către inedit, către o nouă experienţă. Nu se ştie unde ne va duce.

Viaţa ne oferă mereu şansele de a trăi acele experienţe de care Spiritul nostru are nevoie. Dacă însă nu intuim momentul de graţie, adică nu ne ascultăm Mintea supraconştientă (Sinele Superior sau Sistemul de ghidare), atunci ne vom cam rătăci.

Cum să nu confundăm micuţa voce a Sinelui cu vocea puternică a ego-ului? Asta e o problemă pentru mulţi. Cea mai importantă măsură este să nu mai dăm prioritate opiniilor şi dorinţelor altora. Din cauza asta, ne înnăbuşim impulsurile interioare, ca să le facem altora pe plac. Să fim deci conştienţi că trebuie să ascultăm de poruncile Minţii supraconştiente şi nu de poruncile lumii. Asta-i o adevărată revoluţie psihologică, pentru că am fost învăţaţi să ascultăm de ordinele venite din exterior, nu de cele lăuntrice.

Bătrânii nu sunt victime ale biologiei, ci ale societăţii

„Bătrânii noştri sunt victime ale biologiei, dar societatea are grijă de ei.” Acesta este un mit în care credem cu toţii. De ce este un mit?

La vârsta de 60-65 de ani, oamenii au acumulat multă experienţă de viaţă şi profesională şi ar putea fi de mult folos în societate. Chiar dacă fizic sunt mai puţin viguroşi, ei ar putea să se păstreze activi mult mai mult timp, chiar până la moarte. Însă societatea nu-i vrea.

Societatea preferă să le dea o pensie de vârstă cu care să nu moară de foame, dar să nu mai încurce lumea cu prezenţa lor. Deci însăşi societatea îi marginalizează, nu biologia.

Mulţi bătrâni nu vor să iasă la pensie sau cei care se pensionează se reangajează. Pentru mulţi, ieşirea la pensie e ca şi cum ar fi puşi pe o linie moartă. Se consideră deja morţi.

În societăţile tradiţionale, mai vechi, bătrânii erau consideraţi avuţia familiei. „Cine n-are bătrâni, să şi-i cumpere”, se spune în popor. Ceea ce nu mai crede nimeni azi.

Desigur, sunt şi unii care abia aşteaptă pensionarea, ca să scape de un serviciu care i-a înrobit timp de 30-35 de ani, o slujbă care nu le-a plăcut. Aici apare problema alegerii profesiunii predestinate, care iar este o chestiune total neglijată şi considerată un moft. Societatea are propriile ei priorităţi, indiferent de nevoile omului. Dar oare este mai importantă o societate abstractă decât omul concret?!

Deci realitatea de azi este că bătrânii sunt victime ale ordinii societăţii, nu ale biologiei. De fapt, ce ne mai mirăm, că societatea îi transformă în victime cam pe toţi membrii ei, tineri, adulţi şi bătrâni. Toţi sunt subordonaţi unor reguli făcute fără cap, din mers, fără nicio strategie pe termen lung, fără un proiect înţelept al societăţii.

Spitalul e real, dar bolile sunt imaginare

Imaginaţi-vă un spital cu tot dichisul, cu multe camere, medici şi asistente, aparatură, perfuzii, medicamente şi tot restul. Desigur că există şi mulţi pacienţi internaţi în acele camere mari, aşteptând în pat vindecarea. Numai că niciunul dintre pacienţi nu este cu adevărat bolnav. Toţi cred că au diverse boli, iar medicii îi încurajează să o creadă. Li se dau medicamente cu pumnul, dar, de fapt, sunt sănătoşi tun. Regulile spitalului nu îngăduie să fie găzduiţi decât oameni bolnavi.

Luaţi această imagine ca pe o **metaforă** potrivită să descrie cum este realitatea **din punctul de vedere spiritual nondualist.** Realitatea este că toate fiinţele sunt nişte spirite divine perfecte în sine, dar care vor să evolueze tot mai sus. Pentru a evolua, se încarnează pe Pământ, în acest plan fizic supus limitărilor de tot felul. Adică „spitalul”. Prin încarnare, spiritele sunt convinse că sunt nişte bieţi oameni limitaţi, părăsiţi de Dumnezeu, care Dumnezeu nici nu prea există. Aceştia sunt falşii „pacienţi” cu pretinsele „boli”. Aceste spirite încarnate sunt convinse de către tot ce văd în jurul lor (inclusiv „medicii” şi „aparatura medicală”) că sunt bolnave, grav bolnave şi că trebuie să se trateze, căci altfel vor muri.

De fapt, nu au nevoie de niciun tratament, pentru că sunt sănătoase şi nici nu pot muri, fiindcă sunt nemuritoare. Dar acesta este un secret pe care numai medicul-şef îl cunoaşte şi nu-l spune oricui. De ce nu-l spune? Păi, e simplu: ar fi considerat incompetent, ba chiar răuvoitor, că nu vrea să-şi facă datoria faţă de pacienţi. Aşa că, mai bine, tace. Spitalul a fost inventat tocmai pentru a trata boli şi bolnavi. Dacă spui că nu există boli, înseamnă că negi rostul spitalului, că negi „realitatea”.

Iată în ce paradox suntem băgaţi cu toţii când intrăm în acest tărâm fizic. Este o pseudo-realitate de care nu putem face abstracţie, dar care, din perspectiva nondualistă, nu este Realitatea pură şi perfect adevărată. Spitalul este real, că noi l-am construit, dar bolile sunt o ficţiune, un pretext de a ridica spitalul. Nu e un spital de nebuni, ci, de-a dreptul, un spital nebun.

La un moment dat, medicul-şef al spitalului te cheamă în biroul lui, fiind înconjurat de personal medical zâmbitor, şi îţi spune cam aşa: „Dragul nostru, te-ai făcut bine! Felicitări, poţi părăsi spitalul.” Iar tu te cam codeşti. „Dar ştiţi, cred că mai sunt încă bolnav...” Directorul râde, şi râd şi ceilalţi medici din jur, cu subînţeles. „Dumneata n-ai fost niciodată bolnav.” „Cum n-am fost?!”, te burzuluieşti tu uluit şi cam iritat. „Dar analizele medicale şi tratamentul şi suferinţa mea, asta ce-au fost,

domnule director?!”. „Aaa, au fost greşite. De fapt, acum trebuie să afli tot adevărul. Dumneata nu te-ai internat pentru că erai bolnav, ci pentru voiai să fii sănătos...”. „Cum adică?!”. „Adică, voiai să treci prin experienţa spitalului, ca să te bucuri că nu eşti bolnav. Pricepi?”.

No, să şedem puţîn ca să cujetăm...

Sanatoriul pentru visare

În celebrul film „Nosso Lar”, ecranizare după romanul omonim scris de mediumul Chico Xavier şi dictat de spiritul Andre Luiz, există o secvenţă memorabilă. După ce moare, spiritul Andre se trezeşte într-un gen de sanatoriu de recuperare psihică, aşezat pe un pat şi tratat cu energie luminoasă de un medic astral. Alături de el, alţi „pacienţi” recent decedaţi şi ei. Imediat după moarte, sufletul continuă să viseze că este om şi se confruntă cu coşmarurile vieţii abia apuse. Totuşi, treptat, începe să înţeleagă că totul a fost un vis şi viaţa reală abia acum reîncepe. Îşi revine la condiţia naturală de spirit liber.

Este o minunată metaforă pe care o putem extinde. Din punct de vedere nondualist, însăşi viaţa de om viu este o visare.

Să ne închipuim un imens stadion umplut cu paturi de campanie frumos aliniate. Printre ele, mişună suflete libere sau îngeri, fiecare cu sarcini diferite de îngrijire a sufletelor aflate în paturi. Cine sunt acestea? Sunt sufletele care au acceptat să se încarneze pe Pământ. De fapt, încarnarea constă în faptul că sufletul se aşază în pat şi înghite medicamentul specific înmânat de un medic astral, unul din acele spirite libere. Apoi, sufletul se întinde şi începe să viseze că este om şi are o viaţă pe Pământ. Fiecare vis este diferit, conform reţetei somniferului respectiv (sau halucinogen?!).

Aceste vise apar ochiului spiritual sub forma unui abur colorat ce înconjoară capul şi trupul sufletului pus să viseze. Dar, mai mult de atât, acest abur individual se uneşte într-un fel de ceaţă compactă care acoperă tot stadionul. Acesta este visul comun al umanităţii, format din visele tuturor membrilor săi. Oamenii comunică prin visele lor, deşi fiecare pare a sta izolat în pătrăţica lui. Este o lume comună, chiar dacă nu pare aşa la prima vedere. Numai ochiul spiritual poate vedea unitatea omenirii, la nivel de spirit.

Oamenii au impresia că sunt separaţi unul de celălalt, la fel cum spiritele sunt aşezate în paturi separate. Numai spiritele care se plimbă libere printre paturi înţeleg că totul este legat de tot.

Dar se mai poate întâmpla ceva special şi rar. Unii oameni se trezesc la realitate, adică sufletul lor deschide ochii şi se vede întins în pat, alături de alţi „visători”. El continuă să viseze lucid, dar în acelaşi timp, vede şi realitatea, că lumea este doar un vis şi nu realitate. Vede şi spiritele libere mişcându-se printre paturi şi având grijă de „pacienţi”. Este, aşadar, prins între două realităţi simultane. Vede clar că lumea este o iluzie, dar nu se poate ridica din pat şi nici nu poate pune capăt visului până ce efectul somniferului nu se estompează de la sine. Aceasta este starea de **iluminare spirituală**.

La moarte, iluminarea este dublată şi de eliberarea deplină de necesitatea de a sta ţintuit pe un pat separat, adică încarnat într-un corp distinct. Acum, spiritul devine cu adevărat liber să se plimbe şi el printre paturi, să-i ajute pe „pacienţii” cu probleme sau, de ce nu, să plece definitiv din sanatoriu.

Cine dă mai multă lumină: Luna sau stelele?

Iubirea şi fericirea sunt infinit mai puternice şi omniprezente, dar ego-ul ţipă mai tare, pentru că este minuscul şi altfel n-ar fi băgat în seamă. Cine are nevoie de panarama de ego?!

La fel sunt stelele şi Luna pe cerul nopţii. Stelele nu-şi strigă măreţia şi forţa, ci abia pâlpâie. Oamenii sunt însă interesaţi de Lună, că pare mai mare, deci muuult mai importantă. De fapt, ea este un corp ceresc minuscul, doar că, fiind mai aproape, ne atrage atenţia.

Metafora bacalaureatului

Se spune că Pământul este o şcoală pentru spirite. Ce fel de şcoală? Este Şcoala Iubirii. Pare ciudat, căci iubirea cam lipseşte din lumea noastră! Dar este cât se poate de adevărat. Spiritele învaţă să iubească prin încarnare într-un corp omenesc.

Dar nu sunt oare ele divine de la bun început?

Da, sunt create după chipul lui Dumnezeu, întru o nesfârşită asemănare cu El. Adică sunt perfecte, au potenţialul de a deveni Dumnezeu, dar pentru aceasta trebuie să străbată o lungă călătorie evolutivă. Au în interiorul lor un „motoraş cuantic” care le împinge să acţioneze permanent către această desăvârşire. Perfecţiunea divină este un ideal îndepărtat, dar realizabil, după parcurgerea veşniciei.

Spiritul are din start anumite calităţi divine, dar îi lipseşte memoria, este tabula rasa. Trebuie să înveţe totul pe cont propriu şi într-un mod unic. Tocmai acesta este motivul pentru care se naşte fără memorie: pentru a-şi trasa o istorie evolutivă unică. Dumnezeu doreşte să se extindă în permanenţă şi o face prin fiecare spirit creat, cu condiţia ca acesta să fie unic. N-ar avea niciun beneficiu să creeze două spirite identice, căci ar lipsi elementul de inedit, de noutate, de originalitate.

Cum învaţă spiritul să iubească pe Pământ?

Simplu, prin lipsa iubirii, garantată de prezenţa ego-ului. Aici sunt create toate condiţiile ca iubirea să lipsească dar, tocmai datorită nostalgiei după iubire, ea este atrasă în viaţă. Cum se spune adeseori, n-am şti ce este binele dacă nu ne-am lovi de rău. N-am aprecia frumosul, dacă nu ne-am lovi de urât. Binele este iubirea, frumuseţea, iar răul este lipsa acestora.

Dar nu am putea învăţa cu mai puţină suferinţă?

În primele faze, nu. Spiritul începător trebuie să-şi impregneze memoria goală cu experienţe memorabile. Teoria este utilă, dar practica este obligatorie. Experienţele traumatizante vor fi amintite în veşnicie şi astfel iubirea nu va mai fi niciodată uitată. Deci nu cu vorbe frumoase învaţă spiritul primele lecţii, ci prin durere.

Atunci de ce există învăţători spirituali care ne promit o evoluţie frumoasă fără suferinţă?

Şcoala Pământului poate fi comparată cu învăţământul general de 12 clase. Absolvirea bacalaureatului îi conferă spiritului diploma de absolvire a Şcolii Iubirii. Apoi, el poate merge la facultate. Nu poate deveni student fără diploma de bacalaureat.

Ei bine, când elevii ajung în clasa a 12-a, ei ştiu deja să înveţe singuri, aproape că nici nu mai au nevoie de profesori. Au dobândit toate abilităţile de autoeducaţie. De fapt, la facultate, studenţii folosesc tocmai acest stil nou. Ei pot lipsi de la cursurile profesorilor şi învaţă după notiţele colegilor sau după manuale tipărite. Sunt relativ independenţi şi au multă iniţiativă.

Aşa este şi cu spiritele ajunse în ultima fază a evoluţiei lor pământene. Ele pot beneficia şi de o educaţie mai blândă, pentru că sunt capabile să înveţe din ea. Au trecut deja de etapele incipiente care necesitau metode dure. Au achiziţionat deja cam toate abilităţile şi cunoştinţele necesare pentru a trece la următoarea etapă evolutivă. Şi-au cam ars karma.

După părăsirea lanţului reîncarnărilor terestre, spiritul va continua să evolueze la nesfârşit pe alte planuri şi în moduri inimaginabile acum.

Dar condiţia este ca ele să fi învăţat deja lecţia iubirii. Iubirea este fundamentul pe care se pot clădi celelalte experienţe divine. Iubirea este abia începutul. Ce urmează este de o frumuseţe şi măreţie inimaginabilă.

Deci, învăţătorii spirituali se adresează spiritelor evoluate, nu celor imature. De altfel, acestea din urmă nici nu vor interesate şi nu vor înţelege despre ce vorbeşte înţeleptul. Ele au nevoie de senzaţii tari, fizice.

23 martie 2021

LIBERUL-ARBITRU NU ÎNSEAMNĂ LIBERTATE

I-am văzut pe unii iluminaţi fiind total convinşi că nu există liber-arbitru. Pe de altă parte, există mulţi învăţători spirituali care ne dau metode să ne accelerăm evoluţia, admiţând implicit că avem liber-arbitru. Care să fie adevărul absolut? Cine greşeşte? Sau toţi au dreptatea lor?

Spiritul e Dumnezeu

Absolutul se împarte în două. Din cea de-a doua jumătate a Sa, creează lumea, universul. Toate elementele universului sunt entităţi vii: de formare, de susţinere şi de explorare.

A B S O L U T

Entităţi de **susţinere** (zeităţi, arhangheli, îngeri etc.)	Entităţi de **formare** (spirite ale naturii, atomi, molecule etc.)	Entităţi de **explorare** (spirite umane

Tabel 1

Pe acelaşi principiu, Spiritul uman se împarte în două. Din cea de-a doua jumătate creează numeroase conştiinţe umane, destinate încarnării în fiinţe umane. Astfel creează lanţul reîncarnărilor.

C O N Ş T I I N Ţ Ă S P I R I T U A L Ă

Conşt. umană 1	Conşt. umană 2	Conşt. umană 3	Conşt. umană 4	…	Conşt. umană 1000

Tabel 2

Spiritul uman este un mic fragment din Dumnezeul Absolut. Rolul său este de a *explora* în detaliu Creaţia. Absolutul nu poate face decât să *organizeze* Creaţia per ansamblu, e prea „mare” ca să se bage în toate ungherele. Deci spiritul este un mic Dumnezeu cu misiunea de a cerceta toate posibilităţile dintr-un domeniu restrâns. Dumnezeu creează mereu noi spirite pentru a putea explora şi restul posibilităţilor încă neştiute.

Un domeniu virgin şi ciudat al Creaţiei este domeniul **individualizării**, al senzaţiei de **separare**. Aici se aruncă spiritul uman

ca să-i aducă Divinităţii tot ce se poate afla din această experienţă originală.

Polul unităţii vs polul individualizării

Dumnezeu reprezintă **polul suprem al Unităţii, comuniunii**. El este UNUL, care se divizează pentru a se autocunoaşte mai bine. Creaţia îi este necesară ca o oglindă în care să se recunoască. În lipsa ei, Dumnezeu rămâne un simplu potenţial neexplorat, necunoscut, nemanifestat.

Cealaltă extremă, insuficient explorată, este **polul individualizării, al separării**. Este un domeniu artificial creat. De altfel, toată Creaţia este artificială. Dar individualizarea extremă este ceva inedit şi nenatural. Iar lumea fizică terestră este locul pentru această individualizare, oamenii fiind creaturile ce o manifestă la maximum.

A fi **individualizat** înseamnă a te simţi **separat** de restul universului. Nu este o senzaţie naturală pentru spirite, ci este o invenţie, ca şi spaţiul-timp. Spiritele nu trăiesc în spaţiu-timp, ci în infinit-veşnicie.

Omul este animat de un Spirit, care are misiunea de a explora ce înseamnă individualizarea extremă. Totuşi, el nu o face cu toată energia sa, ci numai cu o părticică din ea. Spiritul este ca un bidon de plastic care nu poate fi scufundat, oricât am împinge de el în apă. După cum Dumnezeu nu poate cunoaşte creaţia în detaliu cu întreaga sa Fiinţă, ci numai cu mici fragmente din Ea, tot aşa, spiritul se fragmentează şi el. Un astfel de fragment se numeşte suflet sau conştiinţă umană, spre deosebire de Conştiinţa spirituală integrală. Sufletul (micul fragment de spirit) este cel care se încarnează într-un om.

Spiritul-vapor şi sufletul-batiscaf

În cele ce urmează vom apela la următoarea comparaţie. Spiritul este ca un vapor care pluteşte la suprafaţa oceanului. Sufletul este ca un mic batiscaf lansat de pe puntea vaporului. Batiscaful are toate calităţile să se poată scufunda până la aproape orice adâncime, este bine proiectat să reziste la imensele presiuni din ocean. Cu ajutorul batiscafului, cercetătorii explorează spaţiile necunoscute. Viaţa în batiscaf este destul de neplăcută şi trebuie să rezişti la claustrofobie. Dar cineva trebuie s-o facă şi pe asta.

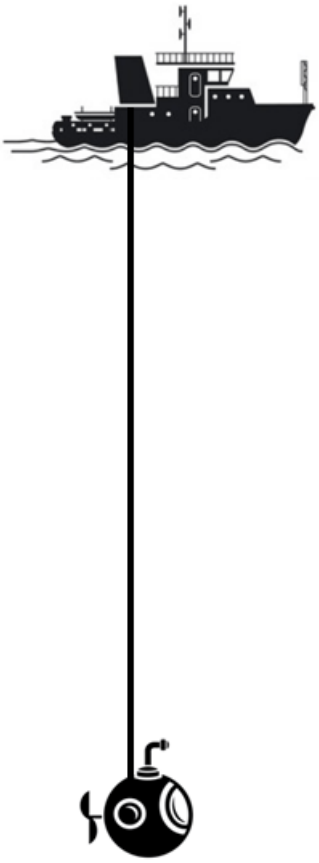

Fig.1 Spirit şi suflet

Este o misiune de explorare generală, astfel că orice fel de informaţie dobândită este binevenită. Oceanul este plin de enigme şi monştri legendari, care nu ştii niciodată de unde vor apare. Prin urmare, batiscaful poate avea orice traiectorie, poate merge mai în adâncime sau mai la suprafaţă; cercetătorii de la suprafaţă vor fi oricum mulţumiţi, căci li se vor lărgi cunoştinţele. Desigur, pentru batiscaf nu este totuna. La mari adâncimi, este supus la nişte presiuni extraordinar de mari şi este foarte întuneric.

Coborârea în întunericul materiei este o nevoie imperioasă a lui Dumnezeu pentru a cunoaşte tot ce se poate cunoaşte despre Sine. Pe de altă parte, suferinţele asociate acestei aventuri îl fac pe Dumnezeu să limiteze, pentru vapor şi batiscaful său, durata acestei explorări în oceanul individualizării. Dar Dumnezeu are o flotă întreagă de nave (spirite) cu care va continua cercetarea oceanului separării.

Tehnic vorbind, batiscaful-suflet are două direcţii de mers: în jos şi în sus. Pentru a coborî spre adâncuri, foloseşte **forţa gravitaţională a ego-ului**. Pentru a se ridica la suprafaţă, foloseşte **forţa ascensională sau tracţiunea Spiritului**. Omul este o fiinţă duală.

Pe fundul oceanului se află iadul separării maxime. Iadul este fictiv, ca şi oceanul, dar pentru trăitorul acestei iluzii, este foarte dureros. Este normal ca individualizarea şi maxima separare de Dumnezeu să se simtă foarte dureros.

Ego-ul este o forţă oarbă, precum gravitaţia, nu este o entitate. Demonii sunt acele entităţi care au căzut pradă total ego-ului, forţei descendente. Au ajuns atât de jos, încât nu se mai pot ridica, fiind striviţi de presiunea oceanului, ţintuiţi la fund.

Voința sufletului

Sufletul are o voinţă proprie, fiind un fragment holografic din Spiritul-Tată, care este un fragment holografic din Dumnezeu-Tatăl. Dar

există o diferenţă. Spiritul trăieşte în lumină şi este în permanent contact conştient cu Dumnezeu, astfel că voinţa lui este şi Voinţa Domnului. Cu alte cuvinte, intenţiile Spiritului nu contravin intereselor generale ale lui Dumnezeu. Spiritul poate avea iniţiative individuale, dar numai în armonie şi slujind interesele generale ale Creaţiei.

În schimb, sufletul uman, fiind scufundat intenţionat în oceanul întunecat al individualizării, aparent izolat de restul Spiritului, îşi poate manifesta voinţa în orice sens şi direcţie, chiar împotriva intereselor Spiritului şi împotriva lui Dumnezeu. Această independenţă haotică poartă numele de *liber-arbitru*. Este un concept specific oceanului separării. În lumea lui Dumnezeu nu există liber-arbitru, ci adevărata libertate, care nu dăunează nimănui, fiind în armonie cu totul.

Abia când sufletul-batiscaf este ridicat la suprafaţa oceanului, vede în mod clar că nu a fost niciodată lăsat absolut singur, că fusese ancorat cu un cablu gros de vaporul de la suprafaţă. Tot timpul, a fost independent numai în mod aparent. Este adevărat că s-a mişcat în sus şi în jos după cum a vrut, dar era asigurat cu acel cablu gros să nu cadă în fundul oceanului.

Mai este o diferenţă importantă. Voinţa sufletului este mai redusă decât cea a tatălui său, Spiritul. Dacă ar avea o putere de voinţă mai mare, poate că s-ar ridica imediat la lumină, ar ieşi din oceanul individualizării. Dacă ar avea o voinţă mai mică, s-ar duce ca glonţul la fund. Prin urmare, *gabaritul voinţei sufletului* este calculat încă înainte de încarnarea propriu-zisă, astfel ca să poată rămâne sub apă un timp nelimitat.

Sufletul-batiscaf va merge în sus şi în jos pentru a cerceta oceanul. Acesta este scopul său fundamental. Nu va rămâne fixat într-un loc, pasiv. Va fi supus unor forţe exterioare, iar el va reacţiona mereu.

Iluminarea spirituală

Iluminarea sau trezirea spirituală este un proces de scoatere a sufletului din apă definitiv. De aceea nu se întâmplă oricui, ci numai puţinor fiinţe umane. Restul trebuie să rămână sub apă, să exploreze posibilităţile infinite ale oceanului individualizării. Nu este greşit sau rău ca oamenii să rămână sub iluzia cosmică a individualizării. Ba chiar este misiunea lor.

Totuşi, pentru că efortul este mult prea mare pentru Spirit, Dumnezeu stabileşte o limită relativă de timp, conformă cu Spiritul

respectiv. Comparativ cu eternitatea, este foarte mică durata lanţului reîncarnărilor pe Pământ sau în alte zone la fel de joase. Oprirea acestui ciclu nu depinde de suflet, ci exclusiv de Dumnezeu şi de Spirit.

Totuşi, sufletul, având un fragment din voinţa divină în el, poate colabora sau se poate opune acestei intenţii de salvare din ocean. De aceea, învăţătorii spirituali spun că omul are un liber-arbitru cu care îşi poate grăbi eliberarea sau dimpotrivă, o poate întârzia. Totuşi, iniţiativele sale sunt mărginite, nu pot contravine total deciziei de eliberare, luate deja la un nivel superior.

Când omul este trezit spiritual, sufletul său se aliniază, se sincronizează perfect cu Spiritul. Nu mai apare forţa antagonică a ego-ului şi viaţa nu mai pare o luptă. Totuşi, sufletul poate recădea în apă, în oceanul iluzoriu al separării. Dar amintirea stării paradisiace îl va rechema în curând la suprafaţa apei. Alternanţa se va repeta, eventual, până sufletul se stabilizează sus, complet liber de influenţa ego-ului şi complet unit cu voinţa Spiritului.

În momentul morţii, această mică distincţie va dispărea şi ea, sufletul revenind complet în Spirit. De fapt, acesta este un fenomen general care se petrece cu oricine după moarte. Diferenţa ar fi că, după iluminarea spirituală, Spiritul nu se va mai reîncarna în acest plan dificil al Pământului, ci în alte locuri mai plăcute, unde separarea şi individualizarea este mult mai mică.

Liberul-arbitru nu înseamnă libertate adevărată

În fenomenul iluminării sau trezirii spirituale, sufletul-batiscaf este ridicat pe puntea vaporului. Sufletul iese complet din oceanul separării şi acum înţelege că, aflându-se sub apă, era influenţat de cele două forţe antagonice: ego-ul şi Spiritul. Că liberul-arbitru pe care credea că-l are nu făcea decât să opteze pentru una sau cealaltă dintre influenţe. Nu avea nicio iniţiativă. Deci nu era chiar atât de liber.

Cuvântul „liber-arbitru” este sugestiv în sine. Eşti liber să faci ce? Să arbitrezi între două tabere, două echipe, doi competitori sportivi. Ca arbitru, nu vei face spectacol, nu vei primi aplauze. Rolul tău se reduce la a da dreptate unuia sau altuia in anumite momente critice sau tensionate ale jocului. În acest sens, liberul-arbitru al omului e foarte limitat şi nu-i mare scofală, aşa cum pretind oamenii. Nu înseamnă o adevărată libertate.

Batiscaful se poate mişca numai în sus şi-n jos pe verticala locului unde este ancorat vaporul. Dar adevărata libertate o are numai vaporul, care se poate deplasa oriunde pe întinsul oceanului nesfârşit. Odată cu trezirea spirituală, înţelegem acest adevăr. Da, **omul are liber-arbitru, dar nu este liber cu adevărat**.

Şi mai înţelege ceva frapant, că singurul decident este Spiritul. El acceptă prezenţa haotică a ego-ului, pentru că îi dă ceva de lucru, pentru că ţine sufletul în mişcare prin apă. Deci singura forţă conştientă este Spiritul, este singurul concurent care se joacă cu Sine însuşi într-o partidă fictivă. Acest simulacru de meci sportiv are ca scop fundamental, repetăm, explorarea oceanului separării.

Acest ocean este el însuşi o ficţiune, ca şi conceptul de separare. Dar e o ficţiune apărută în Mintea divină. Tot ce a fost creat, întâi a apărut ca o idee în Mintea divină şi apoi s-a manifestat ca o realitate aparent solidă. „Cum ar fi viaţa dacă creatura s-ar considera a fi separată de Creator?" La această întrebare răspunde fiecare suflet de om, cum poate fiecare. Orice răspuns ar găsi, este corect, iar Dumnezeu este mulţumit.

Evoluţia sufletului de la separare la unitate

Vom pune cap la cap toate aceste explicaţii într-un grafic. Partea întunecată poate semnifica oceanul separării. Graficul prezintă evoluţia în timp a sufletului, care este întâi afectat negativ de ego (1), apoi pozitiv de Spirit (2), tot mai mult (3), până primeşte Graţia trezirii spirituale (4!), când iese la suprafaţa oceanului individualizării.

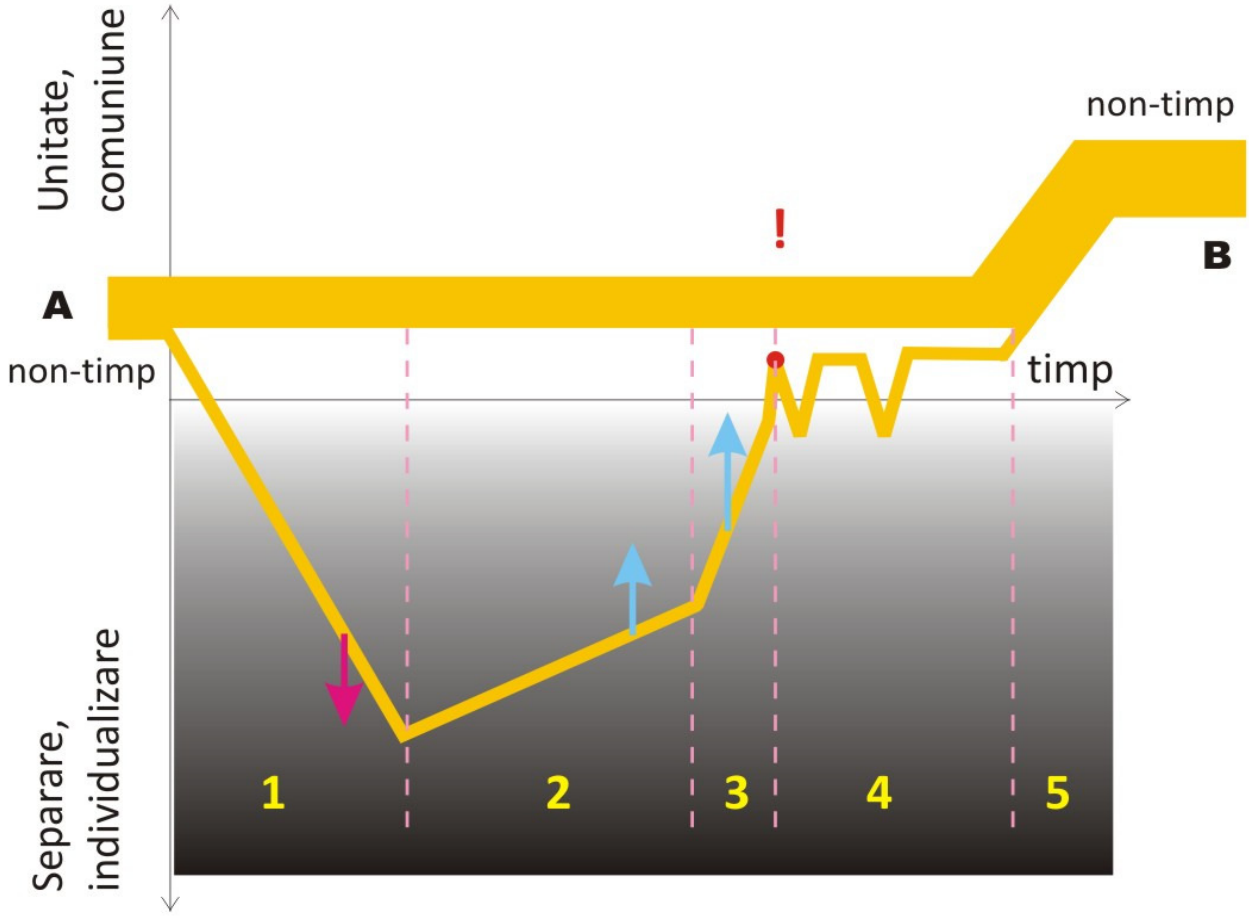

Fig.2 Evoluţia sufletului de la separare la unitate

Axa verticală reprezintă apropierea sau depărtarea de Unitate, de comuniunea cu totul. Opusul unităţii este separarea, individualizarea, atomizarea.

Spiritul evoluează din starea A în starea superioară B, în *non-timp* (veşnicie). Pentru a evolua, se încarnează într-un om, care va trăi în *timpul fizic*.

Omul este condus de un fragment din conştiinţa spiritului, numită conştiinţă umană sau suflet. Fragmentul se „desprinde" la naştere din Spirit (momentul zero) şi devine aparent autonom. Sufletul deţine liber-arbitru, putând alege între cele două influenţe opuse:

1 – Forţa descendentă a EGO-ului, care atrage sufletul spre senzaţia de separare, individualizare maximă.

2 - Forţa ascendentă a SPIRITULUI, atrage sufletul spre Dumnezeu, unitate, comuniune cu alte fiinţe şi cu tot ce există.

Forţele 1 şi 2 se contrează permanent în psihicul uman. De obicei suntem sub influenţa 1, dar uneori ne simţim inspiraţi, înnobilaţi, când ne atrage 2.

3 – Forţa ascendentă sporeşte în intensitate atunci când omul apucă pe o CALE SPIRITUALĂ, urmează nişte învăţături spirituale.

4 – Prin Graţie divină, apare trezirea spirituală sau ILUMINAREA, când sufletul constată că separarea a fost o iluzie. Pot apare şi perioade de revenire temporară la starea egotică, dar iluminarea se va stabiliza până la urmă.

5 – La MOARTEA corpului, sufletul omului iluminat se reuneşte cu Spiritul, care se ridică la un nivel superior de evoluţie cosmică, când nu va mai fi nevoit să se reîncarneze în planul fizic.

Contrazicere cu non-modelul neoadvaita

Modelul explicativ de mai sus justifică existenţa ego-ului şi de ce ar trebui să scăpăm de el. Mai ales, justifică de ce ar fi bine să urmăm o cale spirituală sau măcar un efort personal de perfecţionare.

Faptul că avem un „eu" este evident pentru oricine, nu poate fi pus la îndoială. Dar modul cum interpretăm acest ego poate diferi. De pildă, nondualiştii radicali, citind explicaţiile de mai sus, ar putea izbucni în râs, spunând că sunt doar o altă iluzie, o născocire ceva mai „spirituală".

Poziţia lor este radicală, în sensul că resping filosofiile şi orice produs mental care nu se bazează pe o viziune directă, iluminată. Iluminaţii neoadvaita (nondualişti occidentali recenţi) au un punct de vedere uşor diferit de nondualiştii advaita tradiţionali.

Ei spun că „eu" nu există ca entitate şi nici măcar ca o forţă activă. Că este un concept mental abstract, învăţat social. Abia pe la vârsta de 2 ani reuşeşte copilul să-l asimileze. Dar odată învăţat, nu va mai fi uitat niciodată, decât după moarte sau prin trezire spirituală.

Facem o paranteză. Teoretic ar fi posibil ca acei copii pierduţi şi adoptaţi de animale sălbatice să trăiască fără un ego, fiindcă n-are cine să-i înveţe. Evident, acest lucru le-ar pune mari probleme de supravieţuire în lumea actuală a oamenilor. Cineva ar trebui să aibă mereu grijă de ei. Stau să mă gândesc dacă anumiţi copii care prezintă deficienţe mentale (cum ar fi autism sau alte forme de inadaptare) nu sunt cumva încarnarea unor spirite care au refuzat să asimileze un ego. Cauza ar putea fi aceea că sunt spirite venite de pe alte planete superioare, unde nu există această trăire egotică...

Ego-ul este deci un fel de umbră, un nor mental care ne însoţeşte în tot ce facem şi gândim. El adaugă la fiecare experienţă a corpului-minte gândul suplimentar de „eu": „Eu gândesc asta. Eu văd asta. Eu fac asta. Eu simt asta. Eu nu mai suport asta." În momentul iluminării, acest nor se risipeşte şi rămâne doar viaţa care se trăieşte pe sine. Iluminatul

continuă să facă aceleaşi lucruri ca înainte, doar că nu mai este cicălit de gândul permanent de „eu”. Şi nu le face el, ci viaţa însăşi, descătuşată de iluzia că ar exista o „persoană”, un individ cu voinţă independentă.

Ego-ul este ca un papagal care repetă „eu” după fiecare gând, cuvânt sau acţiune. Nu e de mirare că am ajuns să credem că suntem o persoană individuală, căci de la naştere suportăm acest asalt mental în aproape fiecare moment al vieţii. Este cea mai comună obsesie şi aproape imposibil de eliminat.

Această descoperire a iluminaţilor este confirmată de studii de neuroştiinţă, care au dovedit experimental straniul fapt că, în momentul când luăm o decizie, de fapt, creierul a luat-o deja cu o jumătate de secundă înaintea „noastră”. Creierul sau subconştientul sau spiritul, oricum i-am spune, practic, altceva decât „eu” ia toate deciziile.

Ego-ul este doar un robot mintal ce adaugă un comentariu repetitiv şi inutil la trăirea directă a vieţii. Iar atributul conştiinţei umane este doar să perceapă realitatea înconjurătoare şi acest gând de „eu”. *Conştiinţa umană nu are o voinţă proprie*, nici măcar să aleagă dintre două opţiuni (aşa cum declaram în celălalt model), nu are nicio raţiune, niciun gând sau emoţie proprie. Este doar un martor tăcut al evenimentelor psihice.

Desigur, această viziune neoadvaita nu este la fel de elaborată şi nici nu dă răspunsuri la unele întrebări de genul: Ego-ul are vreun rol pozitiv, din moment ce a apărut la specia noastră? Sau a apărut din accident şi, dacă da, în ce fel? Dacă este atât de incomod, cum putem scăpa de el? Ce produce trezirea spirituală şi ce produce revenirea la „normal”?

De fapt, nu dă răspunsuri la nimic. Nu dă nicio explicaţie pe care mintea să o rumege. Iluminaţii neoadvaita nici nu-şi propun să dea vreun răspuns, consideră că totul este aşa cum trebuie şi că nu e necesară nicio îmbunătăţire a ceea ce deja există. Pe ei înşişi se consideră dezvăţători, fiindcă nu au ce să ne înveţe şi pe cine să înveţe. Nu există nimeni. Orice explicaţie nu ar fi decât o iluzie mentală creată de ego şi pentru ego, pentru a-şi justifica existenţa iluzorie. Hrănind mintea, hrănim ego-ul mental.

Acest total abandon şi refuz al căutării vreunei „soluţii” este foarte inspiratoare. Produce în auditori o relaxare soră cu iluminarea. Nu avem nevoie de nicio soluţie, fiindcă nu există nicio problemă. Singura problemă este căutarea. Iar căutarea este urmarea neliniştii provocate de ego. Când disparea neliniştea, nu mai are rost să căutăm altceva decât ce există deja. Căutarea vine din senzaţia egotică că ceva lipseşte, că ceva trebuie completat, că viaţa trebuie îmbogăţită în acest moment.

Desigur, asta nu înseamnă că se impune să stăm nemişcaţi şi să nu mai facem nimic. Iluminaţii nu prescriu nicio atitudine „corectă” sau „imperativă”. Viaţa ştie singură cum să se desfăşoare şi să ne împingă încolo şi încoace. Ea se schimbă de la un moment la altul, nu există stagnare şi, dacă are nevoie, viaţa se va optimiza şi îmbogăţi singură. Aşa vede lucrurile un iluminat neoadvaita.

Ego-ul se limitează la oameni

Este important cum definim ego-ul. Dacă i-am extinde definiţia la aspectul de supravieţuire fizică şi instinctele de autoprotecţie, atunci întreaga lume animală ar fi egotică. Dar nu acesta este scopul. Ego-ul este considerat de către toţi cercetătorii psihicului a fi o caracteristică specific umană.

Pe de altă parte, senzaţia de individ, de separare de restul lumii, acest ego-centrism este perfect compatibil cu instinctele de autoprotecţie. Într-un fel, a apărut odată cu corpul şi a devenit ceea ce numim corpul-minte. Iar ego-ul va face uz de toate tehnicile de supravieţuire animală, adăugând nenumărate strategii specifice vieţii sociale, umane. Este greu să delimităm strict unde se opreşte viaţa psihică animală (mai ales la animalele superioare) şi unde începe viaţa psihică umană.

În acest sens, definirea ego-ului ca un „nor mental” este foarte potrivită pentru a ne sugera specificul său strict uman, ca şi posibilitatea ca el să dispară la un moment dat, fără ca nimic să se schimbe esenţial în viaţa omului. Ego-ul ar fi ca un apendice – poţi trăi cu el sau fără el. Dar e mai plăcut fără.

Viaţa a ales deja în locul nostru

După citirea articolului de până acum, s-ar părea că avem de ales între modelul 1 şi non-modelul 2. Dar nu-i deloc aşa. Nu trebuie să alegem, fiindcă *viaţa a ales deja în locul nostru*.

Când suntem într-o dispoziţie raţională, preferăm spontan modelul explicativ clar şi logic. Când suntem într-o dispoziţie contemplativă, intuitivă, ne simţim automat atraşi spre non-model.

Ba chiar le putem accepta simultan pe amândouă, dacă avem dezvoltate atât raţiunea, cât şi intuiţia spirituală. Dumnezeu din noi este paradoxal, El poate îmbina armonios opusele. De aici şi termenul de *non-dualitate*, asociat cu Adevărul absolut. „Non-opoziţie” ar fi o altă

variantă. Dumnezeu îngăduie totul, pentru că toate sunt experienţe care Îl fac să se autocunoască mai profund.

Desigur, asta nu înseamnă că noi, ca indivizi separaţi ce suntem, trebuie să fim de acord cu orice, nici măcar cu ce s-a scris în acest articol. În definitiv, noi nu suntem Dumnezeu, nu-i aşa?!

Sau suntem?...

Nu vorbim de suferinţă

Mintea obişnuită crede că omul este o **victimă** a naturii, a altor semeni sau a propriilor greşeli. Soluţia găsită de ea este să se lupte cu natura, cu semenii sau chiar cu sine însuşi.

Mintea ce primeşte unele învăţături spirituale spune că omul este **victima** ignoranţei spirituale sau a karmei sau a păcatului original etc. Deci tot o victimă. Soluţia este să practice anumite metode, tehnici, ritualuri, toate în scopul de a diminua treptat metehnele moştenite sau autoprovocate.

Mintea ce ajunge la abordarea nondualistă *personală*, devine convinsă că lumea este oglinda ei vie, care reflectă întocmai interiorul omului. Omul nu mai este victimă, ci demiurg. Dispare orice fel de victimizare sau autoînvinovăţire. Dar suferinţa încă este sesizată de *persoana interesată de nondualism*, iar soluţia oferită ei este transformarea minţii, pentru ca totul să se schimbe, inclusiv lumea exterioară.

În schimb, în articolul de mai sus privim lucrurile la nivel nondualist *impersonal*, adică fără referinţe la punctul de vedere al omului şi la suferinţa lui. La acest nivel de analiză, nu suferinţa ego-ului ne interesează, ci doar viziunea supremă. Este o poziţie mult deasupra dualităţii bine-rău, unde răul, desigur, ar fi interpretat de ego ca fiind suferinţa lui personală.

Poate apare, indirect, o diminuare a suferinţei, prin simplul fapt că ne ridicăm mult deasupra gândirii egotice. Cred că acesta este motivul cel mai pragmatic pentru care oamenii s-au ocupat dintotdeauna cu filosofia. Suferinţa psihică este numai a ego-ului.

În această viziune detaşată, ignoranţa spirituală şi karma sunt doar *mijloacele* prin care Spiritul, mica unitate divină, se poate menţine în regiunile joase pe care trebuie să le **exploreze**. Dacă ar fi atotcunoscător şi extrem de pur, cum ar mai putea Spiritul să scurme în noroi? Nu este un sacrificiu de dragul Tatălui, căci Spiritul este însuşi Tatăl şi tot efortul

îi este răsplătit cu o tot mai mare evoluţie. Evoluţia înseamnă apropierea de Gloria divină, imposibil de descris în cuvinte, dar pe care Spiritul ştie că o poate atinge cândva, căci de acolo provine.

Spirite care nu se încarnează

Să revenim la tabelul 1, de la începutul articolului. Există şi spirite create de Dumnezeu special ca să nu se încarneze vreodată. Se numesc îngeri, arhangheli etc. Ele au rolul de a întreţine Creaţia la parametri funcţionali, pe baza devizei „serviciu-pentru-alţii". Evoluţia lor este mult mai lentă, de altfel, nu au nicio grabă, căci au la dispoziţie eternitatea. Şi oricum, se simt foarte bine de la bun început.

În schimb, spiritele umane evoluează extrem de rapid prin reîncarnare pe Pământ. Dificultăţile învinse aici le propulsează fantastic de repede către niveluri superioare. Dar sunt dispuse la acest efort tocmai pentru că pleacă de pe poziţii inferioare, de ignoranţă, neputinţă, la care se adaugă, pe parcursul reîncarnărilor, tot felul de urmări karmice. Au toate motivele să fie foarte active. Şi astfel, îşi pot îndeplini misiunea de explorare.

După cum ştiţi, mai există şi anumite entităţi spirituale decăzute, aşa-zişii demoni sau spirite ale întunericului sau îngeri negri. Ei provin din îngeri adevăraţi care au înlocuit sloganul vieţii lor cu „serviciu-pentru-sine". Ei nesocotesc ordinea stabilită de Dumnezeu, că îngerii au fost creaţi cu mari puteri exclusiv în scopul de a ajuta fiinţele mai mici, mai neputincioase decât ele. Întreaga creaţie are o structură piramidală, în care nivelurile superioare servesc celor inferioare.

Dar lucifericii au schimbat această ordine implicită şi desăvârşită. „Serviciul-pentru-sine", de tip egotic, nu are niciun rost în lumea spiritelor. Toată energia ar trebui focalizată asupra progresului Întregului. Opţiunea lor neavând niciun sens, automat s-au retrogradat singuri în sferele cele mai joase cu putinţă. În lumea lui Dumnezeu, ceea ce nu are sens, noimă, logică se plasează la extrema opusă Lui.

Nu avem nicio explicaţie pentru coruperea lor. Nu are sens. Poate este tocmai dorinţa divină de *a experimenta lipsa de sens* şi unde poate duce ea. Unii spun că Dumnezeu a apărut prin autoorganizarea haosului. Dar tot ce există în El este bine ordonat. În afara Lui, încă mai există un *haos nestructurat* şi care se reduce permanent. În schimb, a apărut în interior *nonsensul structurat* (Lucifer).

Poate că a fost de vină un singur gând jucăuş de rebeliune, care a devenit realitate instantaneu. La nivelurile înalte, gândirea este extrem de puternic creatoare şi se manifestă imediat. Sau poate că nu există accidente în creaţia divină, ci doar nevoia irepresibilă de explorare a tuturor posibilităţilor.

Demonii îndeplinesc şi ei acum o misiune: explorează cele mai dense locuri posibile din Absolut. Poate că fac şi ei ceva util pentru autocunoaşterea Divină... Sunt ca acele forme de viaţă diforme şi ciudate care există pe fundul oceanului, suportând presiuni uriaşe şi nefiind integrate în restul ecosistemului marin.

* * *

Cu cât avansăm pe scara evoluţiei, căpătăm mai multă putere, dar şi responsabilitate. Ca oameni simpli, suntem protejaţi, aici putem gândi şi face orice, căci urmările sunt limitate şi pot fi corectate pe loc sau mai târziu sau în altă viaţă. Ca oameni spirituali însă, ne înţelegem mai bine răspunderea faptelor, cuvintelor şi, în primul rând, a gândirii. Nu noi controlăm ce gânduri ne vin, care au multiple surse, dar putem controla dacă le dăm curs şi ne lăsăm purtaţi de hipnoza lor.

9 mai 2021

ESTE LIBERUL-ARBITRU DOAR O IMPRESIE?

Înţelepţii au dat diverse răspunsuri la chestiunea liberului-arbitru.

Nondualiştii afirmă că nu există decât **impresia** de liber-arbitru, care, de fapt, nu modifică nimic din ceea ce se petrece prin Voinţa Divină. Din această impresie, intelectul face un concept. Un concept iluzoriu, ca toate conceptele. În realitate, Mintea universală decide toate evenimentele.

Unii spun că liberul nostru arbitru (ego) chiar poate modifica câte ceva, dar în limitele destinului nostru. Este o poziţie de compromis. În general, învăţăturile spirituale se adresează unei voinţe individuale, ce poate acţiona şi contrar divinităţii, dar ar fi mai bine dacă s-ar alinia Voinţei Divine.

Iar alţii spun că ego-ul poate modifica foarte multe, pentru că există o infinitate de viitoruri posibile care ne aşteaptă să le explorăm. Şi chiar dacă contravine destinului, există timp şi ocazii destule pentru reparaţii, în această viaţă sau în următoarele. Destinul ar fi doar ceva orientativ, ce poate fi încălcat oricând.

Prima poziţie, nondualistă, este considerată de ego ca fiind *fatalistă*. A treia, este poziţia *voluntaristă*. Poziţia de mijloc, de *compromis*, vrea să împace ambele tabere, din motivul că oferă o învăţătură spirituală de autoîmbunătăţire a vieţii şi pregătire a iluminării.

Din această poziţie de compromis, unii afirmă chiar că nu poţi face, ca individ limitat, prea multe ca să te ridici spiritual, ci poţi doar să te deschizi şi să invoci ajutorul Forţelor divine, care ştiu şi pot să te purifice spiritual. Singurul efort se reduce la a cere ajutor divin.

Pe aceeaşi linie, alţii merg chiar mai departe, spunând că e de ajuns să nu te împotriveşti intervenţiei divine, care oricum modelează pe toată lumea. Deci nici măcar rugăciunile sau alte proceduri activ spirituale nu sunt necesare, ci doar aspiraţia sinceră, receptivitatea spirituală, dorinţa de evoluţie spirituală.

Pe de altă parte, se acceptă că ego-ul ar putea încerca să forţeze „porţile Împărăţiei", prin anumite tehnici yoghine sau esoterice. Dar, dacă nu-i este dat în destin, rezultatul acestor eforturi egotice poate fi ori nul, ori o incursiune dramatică, dureroasă sau terifiantă în lumea spiritelor sau energiilor subtile. Ca urmare, spiritul va învăţa o altă lecţie importantă: de a nu grăbi procesele naturale, creşterea organică, evoluţia treptată.

Observăm că problema existenţei liberului-arbitru se pune în două situaţii diferite: 1) Pentru progresul spiritual, ca o chestiune de importanţă practică; 2) În viaţa curentă, ca o chestiune filosofică, pur teoretică.

1) În primul caz, se pare că, mai degrabă, liberul-arbitru este foarte limitat, dacă cumva există. Acest lucru se recunoaşte deschis de către unii înţelepţi care se adresează unor aspiranţi spirituali, gata să suporte francheţea şi alte neplăceri specifice urcuşului spiritual. Progresul spiritual nu este iniţiativa ego-ului, ci dimpotrivă. **Pe verticală, de la ego în sus, nu prea există liber-arbitru, adică bunul-plac.**

2) În al doilea caz, omul poate afla că i se pun multe limite în ceea ce poate face şi ceea ce poate gândi. Este plin de condiţionări şi moşteniri mentale şi karmice. Chiar şi în mentalitatea populară există un oarecare fatalism referitor la momentele critice din viaţă. Bob Dylan spunea că suflăm în vânt („blowing in the wind").

Dar, între anumite limite, teoretic, omul poate alege orice. Dumnezeu nu-l împiedică. Spiritul său este interesat de orice variantă de lucru, din care va câştiga ceva, cu siguranţă. Doar dacă ego-ul depăşeşte graniţa invizibilă a ceea ce i se îngăduie, vor interveni imediat nişte forţe divine care să-l oprească: prin evenimente exterioare, prin alţi oameni, prin dorinţe şi idei induse în minte. Totuşi, ego-ul poate avea iniţiative, care sunt tot atâtea variante de explorare a vieţii. Pe orizontala ego-ului, există destul liber-arbitru sau bun-plac.

Putem face o diferenţă clară între liber-arbitru sau bunul-plac egotic şi libertatea spirituală.

Spiritul are toată **libertatea** de a-şi alege mijloacele prin care să-şi provoace evoluţia, prin intermediul omului pe care îl animă. Îşi cunoaşte foarte bine interesele: unde vrea să ajungă, ce să înveţe, ce calităţi să-şi perfecţioneze, ce să repare. Şi cunoaşte foarte bine materialul uman: personalitatea, calităţile şi defectele, karma suportată, condiţionările familiale, educative, de mediu etc.

Omul (ego-ul) nu ştie mai nimic. Nu înţelege de ce s-a născut, dar nici nu vrea să moară. Este plin de condiţionări, dar rareori vrea să şi le cunoască. Vrea libertate, dar nu şi responsabilitate.

Omul de nivel spiritual începător, adică în primele încarnări umane, poate face orice. Bunul său plac este rege. Poate greşi cât doreşte, căci numai aşa va încasa pedepse şi, astfel, va învăţa pe propria piele că există nişte legi cosmice. Spiritul nu poate învăţa decât prin experienţă, nu prin teorie. Experienţa se imprimă adânc în memoria spiritului, pentru veşnicie. Teoria, după cum bine cunoaştem, intră pe o ureche şi iese pe

cealaltă. Ba chiar dacă memorăm bine teoria, „practica ne omoară”, după cum se spune.

Cu cât nivelul spiritual al omului creşte, cu atât simte că nu trăieşte chiar după bunul său plac, ci se supune unor ordine invizibile venite de Sus.

La limita superioară, omul iluminat simte că nu are nicio voinţă personală, ci voinţa lui individuală s-a unit cu Voinţa Divină. Este total relaxat, calm, liniştit, pe pace, ştiind că orice ar face, ar spune sau ar gândi, nu are ce-şi reproşa.

Pe de altă parte, omul iluminat care este onest cu sine înţelege că întotdeauna mai rămân resturi de ego care pot ieşi la suprafaţă uneori. Însă tot ce poate face este să fie onest şi să-şi recunoască greşelile, dacă şi când apar. Asta însă nu-i răpeşte din fericirea vieţii, căci iluminatul este îndrăgostit de orice lucru sau fiinţă, de orice aspect pe care i-l înfăţişează viaţa. Adyashanti spune că dacă iluminatul înţelege ce mare răspundere are pentru cei din jurul său, devine foarte atent ce şi cum spune.

Iată o diagramă sintetică a ceea ce am spus mai sus. Liberul-arbitru este invers proporţional cu libertatea spirituală.

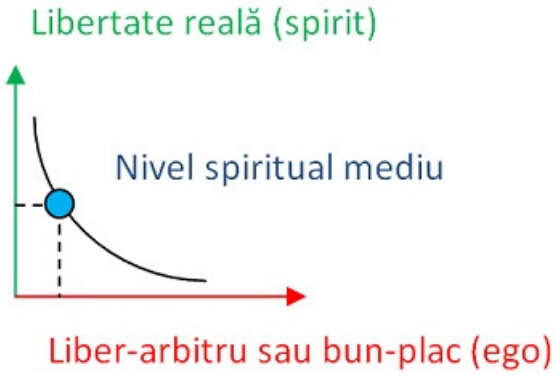

Fig. Liberul-arbitru este invers proporţional cu libertatea reală

Libertatea este specifică supraconştientului (spirit) şi este imprevizibilă.

Liberul-arbitru este specific inconştientului (unde se găseşte şi ego-ul) şi este relativ previzibil (toate programele din inconştient ar putea fi, teoretic, introduse într-un algoritm de previziuni)

Şi acum, te invit să faci un test rapid de autocunoaştere. Bifează opţiunea corectă pentru tine şi se va deschide automat partea a doua a articolului, unde vei putea citi o interpretare interesantă.

Test rapid: *Cât liber-arbitru cred că am?*

Cât liber-arbitru cred că am?

- ☐ Total (100%)
- ☐ Deloc (0%)
- ☐ Destul (80%)
- ☐ Puţin (20%)
- ☐ Deloc în alegerile importante (0%) şi total în restul (100%)
- ◉ Nu mă interesează

Optează pentru o variantă şi abia **apoi** citeşte interpretarea şi restul articolului!

Labirintul

La început, când priveai laolaltă toate opţiunile, ce acopereau toate posibilităţile, erai foarte optimist şi relaxat, toată lumea era a ta. Simţeai că eşti liber. Dar ai pus bifa, fiindcă aşa ţi s-a spus. Ai ales ceva. Ţi-ai folosit liberul-arbitru.

Şi, dintr-o dată, te-ai crispat, căci viitorul s-a restrâns la numai o singură variantă. De acum înainte, eşti mai contractat şi te simţi legat de ce ai ales şi trebuie să-ţi aperi decizia. Ai un punct de vedere. Şi obligaţia de a te conforma acestuia. Nu mai eşti la fel de liber mental. Ai căpătat încă o condiţionare.

Fiecare decizie pe care o iei în viaţă te aşază pe un anumit făgaş, un anumit viitor. Fiecare alegere are urmări diferite. Modul cum priveşti viaţa îţi influenţează viitorul. Gândurile predominante sunt un filtru pentru alte gânduri şi emoţii viitoare, care te vor conduce la acţiuni diferite.

Eşti condamnat să alegi mereu, fie că vrei, fie că nu vrei. Te afli într-un labirint unde nu ai unde te odihni, trebuie să mergi tot înainte, până la capăt. Dar acest labirint nu are nicio ieşire. Cum ai intrat în el? Nu ştii. Te-ai trezit la un moment dat, copil fiind, că exişti ca un individ separat de ceilalţi. Labirintul are ziduri puse de însăşi oamenii. Ei se izolează între ei şi clădesc această structură artificială, din care aproape nimeni nu iese. Totuşi, unii reuşesc să escaladeze zidurile şi să vadă lumea liberă, din afara labirintului, precum Daedalus. Însă marea majoritate merg numai pe orizontală, sperând că vor găsi ieşirea care nu există.

Ego-ul se simte responsabil, şi răspunderea asta te apasă mereu şi te frământi: *Oare am ales cel mai bine? Dar dacă alegeam altceva?* Ego-ul nu este niciodată sigur şi mulţumit. Ca să fii în siguranţă deplină, învaţă să te arunci în gol. Pluteşti în aer, la început, minute, apoi ore, iar apoi zile şi ani. Şi nu atingi niciodată fundul prăpastiei. Fiindcă te ţine în aer Mâna invizibilă a Providenţei. Ea l-a ridicat pe Daedalus din labirint...

Testul de mai sus este o simulare a unei situaţii reale, când eşti obligat să faci o alegere dintre mai multe opţiuni. Subiectiv, este evident că ai libertatea de a alege orice crezi de cuviinţă. Obiectiv însă, orice decizie este luată ori de inconştient, ori de supraconştient. Conştientul nu decide niciodată nimic. De ce? Pentru că conştientul este pură conştiinţă, nu are mecanisme de analiză şi decizie. Inconştientul este plin de scheme prefabricate, dintre care se poate impune automat una cu cea mai mare energie. Supraconştientul (spiritul) este entitatea cu adevărat conştientă, dar despre care nu ştim nimic.

Şi atunci, de ce avem impresia de liber-arbitru? Ea este totuna cu simţul individualităţii şi al separării, produs de ego. Ego-ul creează această impresie falsă sau sine fals, cu care conştientul sau conştiinţa se identifică. Acesta este rolul ego-ului. Nu e vina noastră şi nici nu putem schimba nimic. Dar este folositor să fim conştienţi de acest adevăr, pentru a deveni ceva mai liberi şi mai fericiţi. “Adevărul vă va face liberi”, cum spunea Învăţătorul Isus.

* * *

În concluzie, ce altceva puteai să faci la acest test? Dacă nu ai fi ales nimic, nu ai fi putut citi această interpretare, deci nu ai fi avansat în cunoaştere. Însă alegând o variantă, ţi-ai pus singur nişte limite, nişte condiţionări mentale.

Pentru ego, aceasta este o capcană, o dilemă.

Sugestia ar fi să priveşti lucrurile dincolo de dualitatea ori-ori. Fiecare opţiune are valoarea şi rostul său. Oare poţi să le accepţi pe toate ca fiind ale tale? Să te simţi una cu totul? Să nu te simţi diferit de cei care aleg altfel? În fond, şi tu era cât pe ce să pui bifa în căsuţa de alături şi ai fi avut alt viitor...

Similar în privinţa articolului de faţă: Îl poţi considera fie o speculaţie intelectuală zăpăcitoare, fie o adresare a Divinului către aspectul din El care citeşte articolul. Dar pot fi amândouă în acelaşi timp, nu-i aşa? Nu-i nevoie să alegi una din două.

Privind opţiunile testului, ne putem da seama că sunt nişte simple concepte, fără nicio valoare în sine. Orice concept este un produs al

minţii şi, din punctul de vedere nondualist, o irealitate. Mai mult, însăşi ideea de a discuta despre liber-arbitru este un nonsens.

Adevărul este subiectiv. Dacă simţi că ai liber-arbitru, acesta este adevărul *tău*. Totodată, pregăteşte-te pentru a nu fi surprins în momentul iluminării, când vei simţi exact invers. De fapt, atunci descoperi că *absolut tot* ce ştiai şi credeai depre viaţă şi lume este FALS.

Spiritualitatea îşi are originea în nondualitate. Însă conceptual, intelectual, sunt sfere diferite. Nu poţi folosit conceptele nondualiste în realitatea concretă. Nondualismul afirmă că nu există cauzalitate, fiindcă nu există nici timp. Cum ai putea folosi ideile astea în viaţa curentă??? N-ai cum. Dar nici invers nu merge. Odată iluminat, nu te mai interesează poveştile dualităţii, pentru că vezi clar temelia falsă pe care se bazează.

Spiritualitatea provine din nondualitate şi tot în ea se împlineşte. Nondualitatea este alfa şi omega. Cele mai importante idei spirituale sunt, la bază, nondualiste. Marii fondatori de religii sau curente mistice au fost nişte iluminaţi, trăind nondualitatea.

Am putea presupune că spiritualitatea va triumfa pe deplin când va atinge nondualitatea. Doar că se petrece exact invers: culmea spiritualităţii este să se stingă în nondualitate. Un mare fâsss... Cu totul altceva decât s-ar aştepta căutătorul spiritual, nu-i aşa?!

Dacă vei prelua de-a gata nişte idei nondualiste ca fiind adevărate, vor fi indigeste pentru tine. Cât timp crezi din toţii rărunchii în dualitate, sunt false şi nefolositoare pentru tine. Vor deveni adevărate abia când vei intui sau trăi iluminarea, adică vei vedea *direct* adevărul, nu prin mintea dual㠹. Mintea dual㠹 nu poate înţelege nondualitatea, fiindcă nu o poate potrivi cu restul cunoştinţelor sale. Numai Inima (spiritul) poate. Dacă te atrage nondualitatea, înseamnă că Inima spirituală a devenit activă în tine. Iar mintea e doar un apendice, trasă de Inimă căte lumină.

În învăţăturile spirituale găsim multe îndrumări şi îndemnuri sosite direct din nondualism.

De pildă, **iubirea necondiţionată** – iluminatul observă că totul este o singură Fiinţă. Spiritualitatea justifică altfel: să iubeşti, ca să fii iubit sau ca să fii fericit. Alt exemplu, **nu există moarte** – iluminatul observă că nu există timp. Spiritualitatea justifică altfel: moartea este o trecere a lui „eu” în altă formă (păstrează identitatea limitată de sine). Spiritualitatea se adresează unui ego şi, prin urmare, adaptează viziunea nondualistă la înţelegerea şi acceptarea ego-ului spiritual.

Desigur că prescripţiile spirituale nu vor fi respectate de ego, fiindcă nu poate, sunt contrare naturii sale. Şi atunci intervine supraego-ul, care forţează nota şi doreşte să fie campion la disciplina spirituală. Dar când

reuşeşte, asta nu-l fericeşte cu nimic, nu-i aduce mult-aşteptata serenitate. Explicaţia: sunt îndemnuri sau metode provenite din descrierea stării de nondualitate, lipsită de ego. Aplicarea lor de către ego este un nonsens.

Şi totuşi, uneori câte un om reuşeşte... Explicaţia este că atunci nu acţionează ego-ul, ci supraconştientul (Inima spirituală sau Sinele Superior). Este un progres al Sinelui Superior, în paralel sau în pofida ego-ului ori supraego-ului. Sinele Superior simte direct nondualitatea, fiindcă este în contact direct şi permanent cu Spiritul. Iar învăţăturile spirituale se adresează mai degrabă acestui supraconştient (Sinele, Inima), care le înţelege intuitiv perfect şi apoi returnează minţii fizice impulsurile spirituale necesare îndeplinirii obiectivelor divine. Toate informaţiile spirituale trebuie decodificate de către intelect pe înţelesul său, şi tocmai acest rol îl joacă supraconştientul, care deja le cunoaşte, dar la un nivel mai înalt, mai abstract.

Non-învăţătorul şi non-adepţii

Un non-învăţător iluminat nu te învaţă ce să faci ca să-i fii pe plac lui Dumnezeu sau să scapi de ego. Ci doar descrie starea de dumnezeire. Şi zice că tu eşti Dumnezeu. Şi că n-are importanţă că nu-ţi dai seama de asta. Oricum nu poţi să faci nimic pro sau contra. Doar să te relaxezi. Mai ales dacă eşti un căutător spiritual frustrat, îţi va prinde bine contactul cu un non-învăţător "neoadvaita".

– *Dezvăţătorule, ieri mi-ai spus că nu am nevoie de nicio practică pentru a atinge iluminarea, iar azi îmi spui că nu practic destul. Mă simt bulversat.*

– Când mintea ţi-e paralizată, acum e momentul să te bazezi pe intuiţie. Când eşti total relaxat, vei simţi impulsul natural să practici ceva spiritual sau să stai degeaba, într-o contemplare a vieţii. Dar dacă te iei după minte, ea îţi face un program standard şi repetitiv. Nu aşa se dezvoltă intuiţia. Mintea ştie ce-i disciplina, dar nu ştie renunţarea la control. De aceea, e bine că eşti bulversat. Rămâi în această stare de perplexitate cât poţi de mult.

– *Dezvăţătorule, te respect, dar nu mai am încredere în ce spui.*

– Bun. Este perfect aşa. Ai renunţat să-ţi mai dai puterea maestrului exterior. De acum înainte, bizuie-te numai pe Inimă. Ea te va îndruma clipă de clipă: când să practici şi când să nu practici. Fără regulile altora.

Între un **maestru spiritual şi adepţii** săi relaţia este întotdeauna *tensionată*, chiar dacă într-un mod foarte subtil. Maestrul simte *presiunea* dorinţei discipolilor de a atinge iluminarea sau fericirea mult-lăudată, pe care el ştie că nu le-o poate garanta. Îi pune să lucreze spiritual, ca să le dea o speranţă şi să nu-l părăsească. Iar discipolii trăiesc sub *presiunea* îndemnurilor şi preceptelor impuse de maestrul lor. Se gândesc că ei sunt de vină fiindcă n-au atins idealul, că nu muncesc spiritual destul (nu meditează, nu fac fapte de caritate, nu se roagă, au resentimente etc.) sau că nu sunt destul de dotaţi de la natură. Se autoblamează pentru nişte supoziţii, dând apă la moară ego-ului, care adoră să fie victimă.

Maestrul ştie că discipolii sunt ca o bombă cu ceas, gata oricând să-şi manifeste nemulţumirea. De aceea, îi încurajează să-i fie devotaţi în orice condiţii, căci "maestrul este Dumnezeu încarnat chiar printre ei".

Totuşi, din când în când (chiar dacă poate dura ani de zile), discipolii îşi fac bilanţul cu sinceritate, şi îşi dau seama că nu s-au apropiat de iluminare cu nimic de când se tot ocupă de spiritualitate.

Desigur, dacă au practicat gimnastica yoga, sunt mult mai agili. Dacă au citit cărţi de spiritualitate, sunt mult mai erudiţi. Dacă au meditat, îşi pot controla mai bine mintea. Au făcut nişte progrese, şi-au dezvoltat corpul-minte. Sunt capabili să-i înveţe şi pe alţii ce pot şi ce ştiu.

Dar în privinţa iluminării, adică ţelul ultim pentru care au sacrificat atâtea, nu sunt cu nimic superiori omului obişnuit. Şi atunci poate apare revolta. Se simt trădaţi, păcăliţi, manipulaţi. Pleacă de lângă maestru şi poate că renunţă la căutarea spirituală. Sau devin şi mai fanatici. Sau altceva, sau nimic...

Cea mai frumoasă şi mai liberă relaţie este cea dintre un non-învăţător spiritual şi non-adepţii săi. Nimeni n-are nicio aşteptare de la celălalt. Şi din această libertate poate înflori iubirea necondiţionată.

Primii iluminaţi non-învăţători moderni (neo-advaita) au fost Jiddu Krishnamurti, Papaji (Poonjaji), Ramesh Balsekar, U.G. Krishanmurti ş.a.. Dintre cei occidentali, activi astăzi sunt Tony Parsons şi cei pe care i-a inspirat: Jim Newman, Richard Sylvester, Andreas Muller, Tim Kliss şi mai nou-veniţii: Anna Brown, Naho Owada, Mei Long, dar lista este parţială.

3 iunie 2021

DIVINITATEA DUALĂ

Din **fizică**, ştim că există o "energie potenţială" sau un "potenţial de acţiune" care se defineşte matematic. Acest Potenţial devine energie cinetică sau altă energie când apare o interacţiune, o ciocnire. Isaac Newton a înţeles realitatea Potenţialului energetic abia când a primit un măr în cap. Savanţii au încredere acum că aparatul matematic nu greşeşte, că energia prezisă de acesta chiar există, deşi nimeni nu o vede, nu o simte. Newton nu credea că mărul liniştit din copac avea o energie, decât când i-a făcut un cucui.

Similar, Creatorul poate fi definit prin Creaţia Sa, prin ceea ce se vede şi se simte. Numai că în **metafizică**, în loc de matematică, trebuie să ţinem cont de *revelaţii*, de *mărturiile* iluminaţilor. **Iluminaţii** sunt un fel de newtoni care au primit un măr în cap, doar că este un măr căzut din Grădina Raiului. Sunt cam buimăciţi la început, dar toţi iluminaţii spun acelaşi lucru, mesajele lor sunt coerente, deşi sunt rostite la momente diferite istorice, în culturi diferite, în cuvinte diferite.

De fapt, exprimarea verbală cam suferă, căci niciunii nu prea găsesc cuvinte adecvate. Dar plecând de la revelaţiile lor, putem să înţelegem Creatorul prin comparaţie cu ceea ce putem percepe, cu atributele Creaţiei.

Prima lege a metafizicii

Există o singură dualitate:

1. Absolut, transcendent, nondualitate, haos, unitate, iubire, Creator
2. Minte universală, Creaţie, ordine, separare, energie

Vom defini "în oglindă" cele două aspecte ale Divinităţii, Shakti şi Shiva, pentru a pune în evidenţă Absolutul, pentru care nu avem alte concepte. Nu-l putem defini cum ESTE, ci cum NU este.

Forma sau oglinda Absolutului. "Shakti"	Absolut (fără forme sau concepte). "Shiva"
Creaţie	Creator
imanent	transcendent
dualitate	nondualitate
ordine, control	haos, libertate

multiplicitate, separare	unitate, iubire
diferenţiere	non-diferenţiere
energie	intenţie
Minte universală	Conştiinţă universală
cantitate fără calitate, “ireală”	calitate fără cantitate, indescriptibilă
vis, iluzie, hipnoză indusă	realitate
complexitate	simplitate
spaţiu şi timp	non-spaţiu, non-timp (eternitate)
permanent se schimbă	neschimbat în veşnicie

Creaţia

În lipsa altor instrumente intelectuale, să folosim o abordare temporală a veşniciei:

- Absolutul era haotic. La un moment dat, a „dorit” să se ordoneze pe sine însuşi. Aşa a apărut principiul ordonator sau vibraţia primordială AUM. Ea a fost începutul Minţii cosmice sau universale. Dar ea nu a eliminat haosul din Absolut, ci doar este o altă stare de agregare, inexistentă “anterior”. Este ca şi cum, la început exista numai apă, iar acum o parte din apă a îngheţat la suprafaţă.

TERMINOLOGIE:

Termenul de haos este înşelător. L-am folosit pentru a distinge în mod clar libertatea absolută de ordinea, supunerea la reguli, specifică Creaţiei. Totuşi, pentru noi, haosul este echivalent cu mişcarea browniană a unei mulţimi de particule ce nu reuşesc să se coordoneze. În Absolut nu este vorba de mai multe unităţi, ci de una singură, o singură Fiinţă. Prin urmare, mai potrivit ar fi cuvântul LIBERTATE absolută, imprevizibilă şi de neînţeles.

- Prima şi singura operă, în viziunea Absolutului, a fost şi este această diferenţiere iniţială. Restul creaţiei s-a autocreat de la sine, prin auto-dezvoltare pe baza principiilor ordonatoare AUM.

Tatăl are un singur Fiu. Creatorul are o singură Creaţie. Dar Creaţia se multiplică în sine însăşi. Creaţia este Mamă pentru creaturi, cu un Tată invizibil. Creatura este ca un “copil din flori”, care nu-şi cunoaşte Tatăl.

- Deci acum Absolutul are două stări simultane: transcendentul (unii spun "energiile necreate") şi imanentul (creaţia).

Imanentul este, într-un sens, “secundar”. Motivul *logic* este că întâi există Creatorul şi abia ulterior Creaţia. Totuşi, din perspectiva veşniciei, nu există

succesiune temporală, deci argumentul nu este pe deplin valid. Logica nu funcţionează în non-timp şi non-spaţiu, căci este un instrument destinat continuumului spaţiului-timp.

Dar există un alt motiv, legat de criteriul *libertăţii*. Absolutul înseamnă libertate totală, deci inclusiv posibilitatea de a renunţa la Creaţia sa. Pe de altă parte, Creaţia nu se poate lipsi, ci este "lipită" de Absolut. Deci creaţia este "secundară" pentru că nu este la fel de liberă precum Absolutul. Nu este liberă, pentru că *depinde total* de Absolut şi pentru că este strict *ordonată*. Ordinea se opune libertăţii, cel puţin aparent.

Dar în Dumnezeu – care combină Absolutul cu Creaţia, El fiind amândouă simultan – există o armonie, un echilibru între libertatea Absolutului şi ordinea Creaţiei; între *iubire,* care provine din unitate, şi *control*, care provine din nevoia ordonării multiplicităţii.

- Creaţiei îi mai spunem şi **Mintea cosmică**. În orice lucru sau fiinţă creată există o părticică de minte, de inteligenţă. Mintea cosmică înseamnă totalitatea minţilor creaturilor, plus ceva specific numai Absolutului.

Dacă este o minte, înseamnă că este la fel de **ireală** ca orice minte.

Mintea umană sau gândurile – nu sunt recunoscute ca atare de către ştiinţă, ci doar sunt constatate efectele indirecte: reţeaua neuronală, transmisiile electrice şi chimice din creier etc. Deci putem spune că mintea nu există ca entitate.

Cuvinte similare folosite în nondualism pentru a descrie irealitatea minţii ar mai fi: vis, iluzie, hipnoză sau halucinaţie indusă. Lumea este ireală – din perspectiva Absolutului – dar este reală pentru creatură.

Pe de altă parte, omul mai are parte de o *iluzie suplimentară*, numită ego. (Unii îl numesc tot minte, dar asta poate produce confuzii.) Ego-ul, acest "vis în vis", poate fi eliminat fără a pierde nimic din realitatea lumii. Lumea dispare cu adevărat numai în stările rare de transă profundă, când Absolutul devine singura Realitate.

- Absolutul este *simplu* (în comparaţie cu Mintea universală) şi neschimbat. Mintea, creaţia este *complexă*, din ce în ce mai complexă, se modifică continuu.

Mintea oricărei creaturi are ca ideal să atingă **puterea** Minţii universale. Pentru ea, Divinitatea reprezintă această Minte supremă. Pe minte nu o atrage Absolutul.

Dar Absolutul este sursa iubirii, fiindcă **iubirea** înseamnă unitate. El este haotic, total liber (prin comparaţie cu Mintea, care înseamnă ordonare).

Mintea este sediul separării, al diferenţierii, dar şi al ordonării. Mintea AUM, dorinţa de ordonare, a apărut din *iubirea* Absolutului

pentru sine, pentru a se îmbogăţi cumva. Sau a se *autocunoaşte*, după cum se mai spune...

Lumea înseamnă implicit **ordine**, respect al legilor cosmice, al principiilor ordonatoare divine. Dar mai înseamnă şi **iubire** universală, necondiţionată, care nu provine din Minte, ci din Absolut, din Unitate. Ordinea fără iubire dă naştere, inevitabil, la manipulare, dorinţă de control absolut. Inteligenţa fără iubire este despotică, iar iubirea fără inteligenţă este neputincioasă.

Absolutul este complet imprevizibil şi liber. Nu există vreo măsură obiectivă care să-i determine gradul de libertate, căci numai Unica fiinţă există. Noi ne pretindem exteriori Absolutului acum, ceea ce este un fals. Dar nu putem ieşi din această capcană. Când intelectualizăm, ne detaşăm de obiectul analizei, devenim subiectul ce priveşte obiectul.

În realitate, nu există triada obiect, subiect şi relaţia dintre ele. Sau triada cunoscut, cunoscător şi cunoaştere. Există numai cunoaşterea, numai relaţia abstractă. Acesta este spiritul, ceva abstract: nici fiinţă, nici lucru – un verb. Obiect-subiect este o altă dualitate apărută din dualitatea primordială Creator-Creaţie.

Când ne retragem în Absolut, revenim Acasă şi dispar toate dualităţile. Orice simţim atunci nu poate fi translatat, tradus, interpretat de mintea creaturii şi nici măcar de Mintea universală.

Nu există un plan predefinit, fiindcă nu există timp, ci totul se petrece în eternul Acum. Mintea universală reglează totul instantaneu. Este de înţeles de ce Absolutul este fascinat de Creaţia sa: şi ea este imprevizibilă.

Dar atunci cum explicăm premoniţiile, cunoaşterea viitorului?

Timpul este o creaţie artificială, ca orice creaţie. El poate fi controlat de Creator.

Scenariile de viitor ţin de activitatea Minţii. Ea este foarte complexă, după cum am spus. Dar scurgerea timpului urmează o singură variantă. Am putea spune că timpul curge din trecut spre viitor, adică de la cert, sigur spre incert, nesigur. Aceasta e **săgeata timpului, de la cert la incert**, aşa îl putem defini în termeni abstracţi.

Timpul – o noţiune depăşită

Timpul este o noţiune foarte utilă în chestiunile practice, de zi cu zi. Dar devine o noţiune nu doar inutilă, ci chiar deranjantă dacă vrem să cunoaştem Adevărul.

Este la fel cu mecanica newtoniană, care devine inutilă în studiul particulelor subatomice. Acolo trebuie folosită teoria cuantică.

Ce este timpul? Este un concept prin care oamenii explică de ce apare schimbarea. De ce apare schimbarea? Pentru că există timpul. *Voilà*! Dar ce este timpul? O idee, o abstracţiune. Însă schimbarea este ceva concret.

Schimbarea apare continuu în momentul prezent şi nu ştim de ce. Fiindcă tare ne deranjează că nu ştim, înjghebăm imediat o altă explicaţie: schimbarea este acţiunea Creatorului. Numai că şi Creatorul este tot o idee, ca şi timpul, şi are acelaşi defect ca orice idee: poate fi înlocuită cu alta. Lumea ideilor este foarte instabilă, nu ne putem baza pe ele.

Este ca şi cum am construi o structură din baloane de aer. Oricât de impresionantă ar fi acea structură, ea se bazează pe nişte aţişoare care leagă baloanele între ele. E de ajuns un nod mai slab sau un vânt mai tare, şi toată structura dispare în aer. Aşa e şi cu lumea abstractă a ideilor.

Timpul este un concept nesigur şi atacabil. Haide să-l disecăm puţin!

Teoretic, timpul se împarte în trecut şi viitor. Prezentul este nesemnificativ pentru acest concept, fiind doar graniţa subţire dintre trecut şi viitor. (Totuşi, în Adevăr, numai prezentul există, în care apar toate schimbările.)

Formele biologice de viaţă cunosc numai jumătate de timp: trecutul. Ele au ***memorie***, deci un trecut, chiar dacă inconştient. Dar niciuna nu se gândeşte la viitor, fiindcă nu au ***intelect***. Viitorul este un concept strict uman. Dar asta nu-l face real, doar fiindcă ni-l imaginăm noi, specia cea mai avansată dintre toate dobitoacele.

Prin gândire, omul extrapolează săgeata timpului (dată de ordinea evenimentelor trecute) dincolo de clipa de ACUM, creând astfel noţiunea de viitor. Nimeni nu a putut demonstra vreodată că viitorul există. Ce experimentăm în mod comun este doar *schimbarea*, care este cu totul altceva.

Pentru animale, trecutul există ca o energie înmagazinată în corpul lor, nu-i o idee. Deci, deocamdată, putem spune că timpul este pe jumătate *energie* (trecutul) şi pe jumătate o *idee* (viitorul). Putem renunţa la viitor, ca la orice idee, fără a pierde nimic esenţial. Meditaţi la asta!

Există oameni care au amnezie. Ei sunt ca nişte forme inferioare de viaţă, cunosc trecutul numai ca o energie înmagazinată în corp, nu ca noţiune mentală. Or, cum viitorul este o inferenţă a trecutului, evident că îl pierd şi pe acesta ca idee. Aceşti oameni sunt nişte fericiţi, fiindcă au pierdut noţiunea

timpului, fie şi numai temporar. Desigur, cei din jur îi căinează că au devenit nişte handicapaţi, dar adevărul este invers, tot temporar.

Odată cu animalele superioare, care au amintiri *episodice* (de exemplu, elefanţii au o memorie remarcabilă), începe să existe trecutul şi ca o *creaţie mentală*. Însă numai odată cu omul apare noţiunea echilibrată de timp, cu trecut şi viitor, simetrice între ele.

Logica şi natura preferă întotdeauna simetria. Conceptul de timp doar cu trecut şi fără viitor este schilod şi dizgraţios. De aceea, viitorul trebuia să apară ca idee, chiar dacă el nu există sub nicio formă. Dacă reuşiţi să vă gândiţi la timp fără jumătatea sa de viitor, vă faceţi un mare bine metafizic, vă apropiaţi mai mult de Adevăr.

Amintirile episodice devin şi ele tot mai bine structurate, datorită gândirii umane şi mijloacelor de *întărire a trecutului* (scrieri, filmări, monumente, rememorări colective etc.). Şi uite aşa, trecutul devine mai mult decât o energie corporală, devine şi el un concept abstract.

În mod aparent, clipa de ACUM este rezultatul energiei trecutului, înmagazinată în formele fizice, inclusiv în corpul uman. Nu putem şterge memoria cosmică, dar ne putem ridica deasupra ei, rămânând în purul ACUM, veşnicia în permanentă schimbare.

Nu ne putem încrede în concepte, în ideile minţii, instabile şi abstracte. Mult mai de încredere sunt simţurile: mirosul, auzul etc. Ele ne informează cu ce se petrece concret în împrejurimi. În schimb, intelectul, cu abstracţiunile sale, ne minte tot timpul. Ne minte *cu* timpul. Timpul este ireal. Doar ACUM există cu adevărat, mereu proaspăt.

Trezirea spirituală şi trezirea lui Kundalini

Să definim din nou **conştiinţa individuală**. Există o singură Conştiinţă – universală, divină, absolută. Ea se divide în nenumărate spirite. Cum?

Îşi stabileşte nişte *puncte focale* în cadrul Marii Conştiinţe, un fel de **sorb, tunel sau canal**, prin care îşi îndreaptă atenţia către detaliile lumii. Se naşte astfel o conştiinţă locală.

Prin acelaşi procedeu, Mintea cosmică se divide în nenumărate minţi locale (de pildă mintea de spirit – *perispirit* sau *koshas*). Detaliile lumii înseamnă creaturi, formate din *minţi locale* ale Minţii universale, cosmice, divine.

Astfel, se creează o corespondenţă şi o echipă sudată între o conştiinţă locală şi o minte locală (de pildă, conştiinţa umană şi mintea umană, care, împreună, pot fi numite "suflet uman").

Conştiinţa umană este un canal prin care se scurge ATENŢIA de la spirit către om (similar ca de la Absolut la spirit). În mod normal, canalul este înfundat de un ghem de mizerii numite EGO. Numai Instalatorul divin poate desfunda scurgerea, moment în care apare *iluminarea*. Vine instalatorul cu şarpele de desfundat, îl învârte pe canal şi gata! (Poate că din acest motiv unii se închină Zeului-şarpe!) ☺

Deci iluminarea omului ar fi un fel de desfundare a canalului conştiinţei, prin care va curge o mai mare cantitate de fluid al ATENŢIEI de la spirit. Putem spune deci că *conştiinţa umană* este un mic fragment din *conştiinţa spiritului*, care curge continuu în rezervorul minţii umane.

Energia

Cu totul altceva se întâmplă prin ridicarea lui Kundalini şi activarea intensă a chakrelor. Atunci se desfundă canalul ce conectează mintea spiritului cu creatura. Atunci, natura umană are acces la o mare ENERGIE a Minţii universale, prin mintea spiritului (perispirit sau *koshas*).

Cei mai mulţi iluminaţi nu au parte decât de prima desfundare, şi vor păstra aceleaşi limite umane ca semenii lor. Uneori însă, chiar şi la cei neiluminaţi, când se desfundă canalul mental, apar puterile paranormale.

Există însă şi posibilitatea unei desfundări simultane a ambelor canale, având ca rezultat atât iluminarea, cât şi abilităţi paranormale superioare.

După cum spune tradiţia yoghină clasică, există 6 chakre ce corespund Creaţiei şi cea superioară, a şaptea, care face legătura cu Transcendentul Absolut. Am putea îmbunătăţi modelul nostru afirmând că tunelul sau canalul minţii are 6 subcanale, corespunzătoare celor 6 chakre, de la Muladhara la Ajna. Astfel, şi mintea spiritului are 6 canale de legătură cu Mintea universală. Acest fapt poate explica cum de spiritele diferă ca specializare şi putere energetică: este rezultatul activării combinate şi complete sau incomplete a celor 6 chakre.

Deci pe aspectul de Minte, creaturile au parte de dezvoltare energetică, de acumulare de experienţe şi purificare energetică. Dar pe aspectul de Conştiinţă, nu putem vorbi de nicio evoluţie.

La nivelul fiecăreia dintre cele 6 chakre apare o formă de iubire, iubirea Creatorului pentru creaţia sa. El simte toate aceste iubiri simultan. La nivelul creaţiei, iubirea unică s-a divizat în mai multe tipuri, ce corespund chakrelor şi extazurilor specifice fiecărei chakre. Ne putem îndrăgosti de creaţie la fiecare nivel, cu ce ne oferă el. Şi ne îndrăgostim de Absolut pe nivelul ultimei chakre, a şaptea, Sahasrara.

În următorul grafic am reprezentat *echipa minte-conştiinţă* pe toate cele trei niveluri: divinitate, spirit şi om. Mintea diferă de la nivel la nivel. Astfel, din Mintea universală AUM se desprind o infinitate de spirite, mai precis partea lor energetică-mentală (perispiritul). Iar perispiritul se divizează, la rândul lui, în minţile umane supuse încarnărilor.

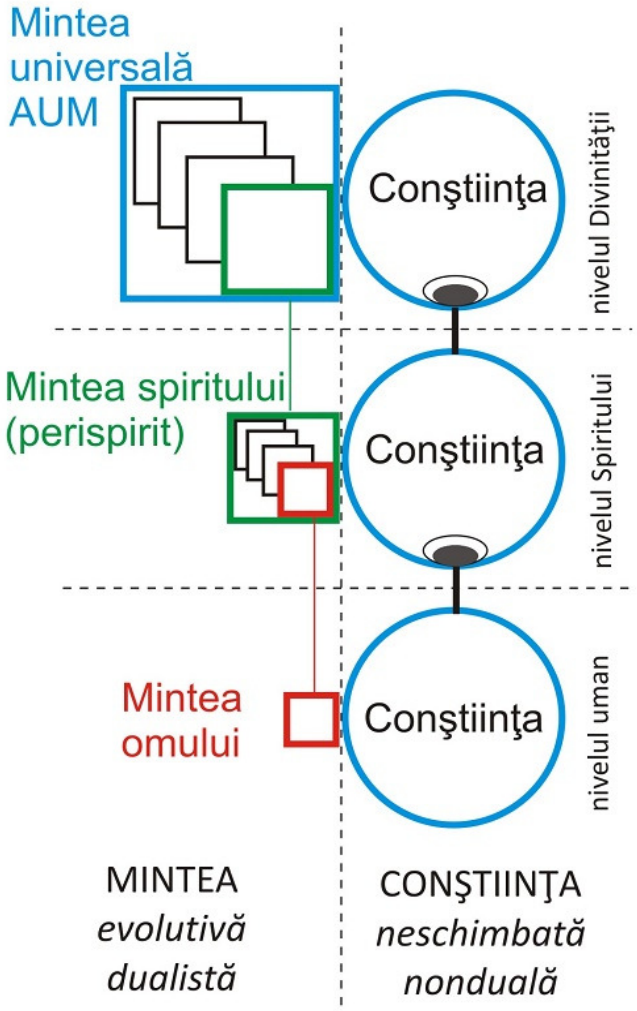

Fig.1 Echipa minte-conştiinţă pe cele trei niveluri: Divinitate, Spirit, om

Mintea evoluează pe toate cele trei paliere:

Mintea umană se completează şi se îmbunătăţeşte odată cu trecerea timpului.

Mintea spiritului se perfecţionează odată cu fiecare încarnare umană, îmbogăţindu-se cu experienţa minţii umane respective.

Mintea universală AUM acumulează experienţa tuturor spiritelor care o compun.

În schimb, Conştiinţa rămâne aceeaşi, neschimbată, nu evoluează, este nondual, indiferent pe ce nivel serveşte. Iluminatul se simte a fi Întregul, deşi este doar un om. Este un paradox. La nivel de Conştiinţă, este una cu Conştiinţa universală, dar la nivel de minte, rămâne cu limitele sale umane (cum sugerează şi figura 1).

Conştiinţa este mai reală decât mintea

Absolutul este nondiferenţiat, nelocalizat, un tot fără margini. Conştiinţa unică absolută se "localizează", generează senzaţia de Aici. O mică parte a Conştiinţei se îndrăgosteşte de acest Aici şi, în sfârşit, simte că are ceva al ei concret, ceva de care să se ţină. Şi astfel, Conştiinţa non-locală devine ŞI o conştiinţă localizată. **Conştiinţa locală** este partea din Conştiinţa universală care este un **martor tăcut** la viaţa unei creaturi.

În paralel, din Mintea divină non-locală se desprinde un mic fragment ce devine mintea creaturii. Ea are limite în ce priveşte puterea şi înţelegerea, fiind specifică creaturii respective.

Deci, *Conştiinţa* înseamnă viaţă pură, liberă, fără formă, iar *Mintea* este mecanismul de organizare a vieţii în Creaţie. Conştiinţa locală nu percepe decât spectrul limitat oferit de mintea locală. Iluminatul nu capătă *cunoaşterea* universală, ci doar *conştiinţa* universală.

Creatura este **condusă** de Mintea universală, care are imaginea de ansamblu şi coordonarea generală. Mintea universală conduce fiinţa în primul rând prin mecanisme generale, integrative, dar şi prin intelectul şi voinţa creaturii.

În adresările prin Erin Michelle Galito sau din "Cursul de miracole", spiritul lui Isus vorbeşte deseori despre *Spiritul Sfânt* sau *Duhul Sfânt*. Este ceea ce tot el numeşte, prin alţi mediumi precum Gina Lake sau Tina Spalding, *Sistemul de ghidare emoţională* sau *Inima*. În spiritualitatea occidentală se numeşte *Sine superior*, iar în mesajele primite de mediumul Nina Petre este combinaţia dintre *Mintea astrală şi Mintea mentală* (poate fi numită şi *Mintea supraconştientă*). Mediumul Guy Needler spune că fiinţa umană funcţionează pe 10 benzi de frecvenţă, dintre care primele 3 ţin de corpul fizic, următoarele 4 ţin de aspectele energetice şi astrale, iar ultimele 3 au deplina conştiinţă a Spiritului, dar uşor coborâtă ca vibraţie, pentru a se putea asocia cu frecvenţele inferioare ale omului, constituind astfel *Sinele superior*.

În anumite tradiţii de yoga, Sinele Superior se regăseşte prin numele de *Buddhi*. A nu se confunda cu *Atman*, care este Spiritul Divin, cea mai înaltă instanţă prezentă în om, de natură impersonală.

Mintea **supraconştientă** este strict individuală, dar se află în legătură directă şi permanentă cu Spiritul Divin, gândind exact gândurile acestuia (mai exact, ale perispiritului) referitor la această încarnare.

Mai există şi mintea **inconştientă**, care nu are o personalitate sau voinţă propriu-zisă, dar are o mare influenţă asupra minţii conştiente. În inconştient se găsesc amintirile şi tiparele mintale. Aici nu există deloc Conştiinţă, inconştientul este o structură auxiliară, precum memoria, dar la fel de gigantică.

Mintea **conştientă** este o mică parte a conştiinţei umane (deci conştientul nu este *minte* propriu-zisă!), dar sub o formă atenuată şi umbrită de iluzia separării de Univers şi de Dumnezeu. Mintea conştientă este total asociată cu corpul fizic. Limitele impuse de corpul fizic se transpun în limitele minţii conştiente sau fizice.

Am marcat această clasificare în articolul meu „YANTRA CONŞTIINŢEI". Ea este valabilă inclusiv pentru persoana noastră. Avem o minte corporală ("conştientul"), o minte pur mentală (supraconştientul) şi un Spirit transcendent, non-mental.

Ca o menţiune filosofică, putem spune că jumătate dintre decizii vin de la inconştient, adică din Trecut. Celelalte vin de la supraconştient, adică din idealurile de Viitor ale spiritului. Dar viaţa se desfăşoară conştient numai în Prezent, unde nu se ia nicio decizie. Decidenţi sunt trecutul şi viitorul, iar viaţa doar se întâmplă. Altundeva se decide, iar prezentul doar se desfăşoară.

Iată într-un tabel sintetic cele trei forme ale Conştiinţei, în diverse clasificări. Singura reală este Conştiinţa, iar restul (aspectele mentale) sunt adăugiri imaginate de către Conştiinţă. Nimic nu este absolut real, în afară de Conştiinţă.

În om	**În Univers**	**Forma Conştiinţei**
Conştiinţă spirituală (perispirit)	Transcendenţă, Divinitate	Creator Suprem
Conştiinţă cu minte liberă (supraconştient)	Lumi spirituale, pur mentale – fără forme	Spirit liber
Conştiinţă cu minte corporală, densă (conştient)	Lumi corporale – cu forme	Spirit încarnat

Privind prin **corpul-minte**, *Conştiinţa* are impresia că Universul *fizic* este separat de ea însăşi, că ar exista o dualitate eu–restul lumii. Crede că simpla sa voinţă individuală nu are prea mare efect asupra mediului înconjurător şi absolut niciuna asupra mediului îndepărtat.

Privind prin **mintea liberă**, dar începând treptat încă de la nivelul *eteric* şi *astral*, *Conştiinţa* observă că Universul ia naştere din intenţiile sale. Realitatea înconjurătoare este un produs al imaginaţiei sale, la fel cum pânza de păianjen este secretată de corpul lui.

Privind de la nivelul **Conştiinţei pure**, creaţia nu are nicio realitate proprie. Creaţia este o iluzie pe care tot Conştiinţa şi-o produce sieşi, dintr-un motiv neclar pentru mintea noastră. (Cât de clară ar putea fi o halucinaţie?)

Se spune că Conştiinţa pură nu se poate autocunoaşte altfel, fiindcă nu are nicio calitate, şi atunci a inventat această "oglindă", prin care îşi manifestă unele aspecte *limitate* ale sale; şi aşa îşi compune treptat imaginea de sine. Tot ce este creat este un aspect autolimitat al Conştiinţei, fiindcă ea este infinită în toate direcţiile şi sensurile. De aceea, pentru a se cunoaşte cât mai complet, Conştiinţa creează continuu noi şi noi expresii ale sale, numite **spirite**. Niciun spirit nu seamănă cu altul şi numărul lor este infinit, crescând în permanenţă. Creativitatea Conştiinţei divine nu se termină niciodată, pentru că Ea simte nevoia imperioasă să se autocunoască complet şi absolut, ideal de neatins, probabil. Niciodată nu creează două lucruri, fiinţe, conjuncturi identice, caz în care n-ar învăţa nimic nou despre Sine. Creatura ajută Creatorul să se cunoască, iar Creatorul, la rândul său, ajută creatura să se cunoască.

Ceea ce Conştiinţa învaţă la nivelul Universului *fizic*, printr-un corp-minte, este cu totul diferit de ceea ce învaţă în planurile suprafizice. Iar la cel mai înalt nivel, supramental absolut, acolo se autocunoaşte cu adevărat în toată splendoarea, creativitatea, atotputernicia şi infinitatea Sa.

Este greu pentru un om, un corp-minte, să priceapă cum stau lucrurile în planul *mental*, dar este absolut imposibil să înţeleagă ce este planul *non-mental*, acolo unde nu există nicio minte. De fapt, aceste planuri nu se află în altă parte, ci tot aici, dar vibrează la altă frecvenţă. Aşa cum am spus, totul este o iluzie măiastră, bazată pe vibraţie. La fiecare nivel, conştiinţa îmbracă o anumită formă sau minte cu care poate percepe acel nivel al realităţii iluzorii. Realitatea este iluzorie numai din perspectiva supremă transcendentă, a conştiinţei pure. Însă pentru conştiinţa îmbrăcată în acel corp sau formă sau minte specifică, realitatea este cât se poate de solidă şi de reactivă.

Ce este omul?

Omul este, în esenţă, un fragment limitat din Conştiinţa unică, care a fost încapsulat într-un corp-minte. Această conştiinţă devenită "umană" nu-şi aminteşte nimic despre starea ei transcendentă, fiindcă i s-a şters sau nici nu i s-a dat memoria cosmică (care ţine de perispirit). Rolul ei este să se centreze numai pe experienţa fizică, din care să extragă maximum de învăţăminte. Prin acţiunile sale şi urmările lor, conştiinţa umană învaţă despre sine lucruri interesante.

Totuşi, aceste experienţe fizice nu pot dura la infinit, fiindcă gama lor este limitată, iar conştiinţa începe să se plictisească şi să nu mai găsească elemente de inedit. De aceea, la un anumit punct evolutiv, conştiinţa începe să fie atrasă de aspecte suprafizice, începând cu chestiuni culturale, artistice, intelectuale şi terminând cu aspectele spirituale. Primele încarnări sunt mult mai interesante, fiindcă oferă lecţii noi. Spre sfârşitul lanţului reîncarnărilor, multe chestiuni omeneşti se repetă, iar fiinţa devine mult mai interesată de lumile superioare.

Şi vine şi momentul **iluminării spirituale**, când conştiinţa umană realizează că ea nu este deloc umană, ci este Conştiinţa unică ce s-a autolimitat temporar pentru a se experimenta pe Sine însăşi. Căci, aşa cum am spus, creaţia este propriul "corp" al Creatorului. Cunoscând creaţia, El se autocunoaşte. Viaţa fiecărui individ nu este altceva decât Conştiinţa care se experimentează pe Sine într-o formă unică.

Gradele individualităţii

"Iluminarea înseamnă să fii capabil că trăieşti simultan unitatea şi individualitatea fără a resimţi niciun conflict" (Adyashanti)

Individualitatea are grade şi trepte. Această idee este contraintuitivă şi trebuie acceptată la modul abstract, la fel cum facem cu matematica superioară, care nu are nicio tangenţă cu realitatea imediată.

Vorbim de universalitate (nonlocalizare) şi localizare, ca cei doi poli între care se găseşte întregul spectru al individualităţii. Mintea universală şi mintea locală. Conştiinţa universală şi conştiinţa locală.

Am auzit cu toţii de termenul de **conştiinţă colectivă**. Dar el poate desemna două lucruri total diferite.

În cazul unei colonii de insecte, de pildă, avem o conştiinţă unică şi o mulţime de minţi locale corelate cu ea. Raportul este de N:1.

La om, avem o conştiinţă locală unică şi o minte locală unică. Raportul este de 1:1.

La extratereştri (sau umanitatea viitoare), avem o unică minte colectivă corelată cu o mulţime de conştiinţe locale (care au şi propria minte locală). Raportul este de 1:N. Asta vrea să însemne că voinţa individuală se subordonează binelui colectiv, minţii de grup. Fiecare extraterestru este conştient de sine, ca unitate autonomă. În acelaşi timp, nu se poate imagina ca vieţuind singur şi făcându-şi doar mofturile lui de moment. De altfel, nici nu poate înţelege cum de oamenii pot face acest lucru, cum de sunt rupţi de restul omenirii.

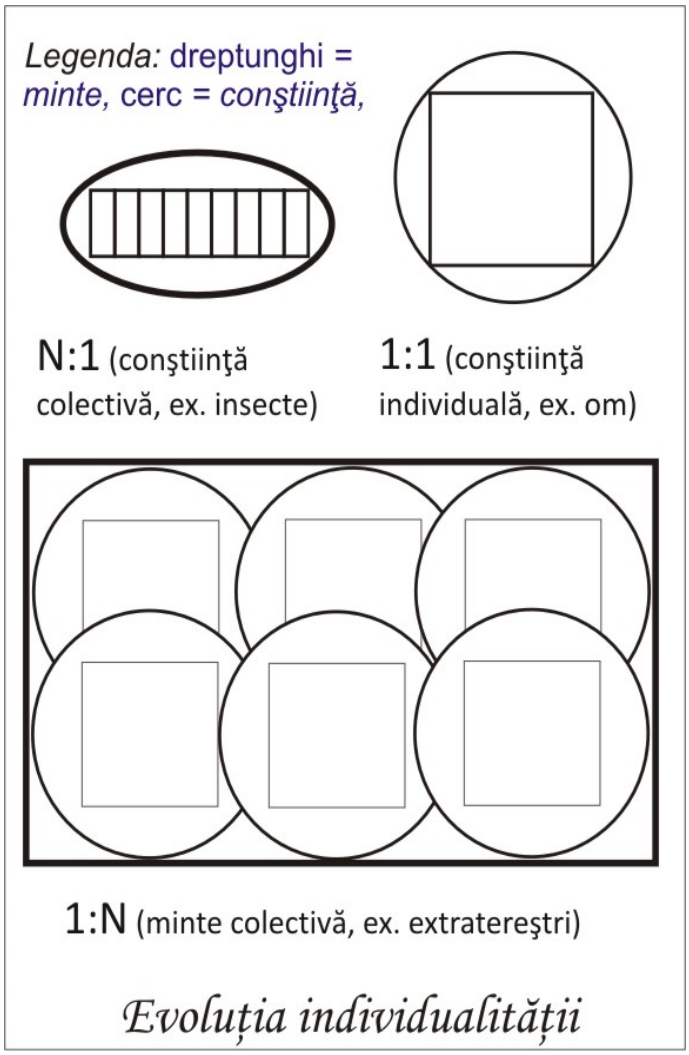

Fig.2 Trei tipuri de individualitate

Cantitatea este un concept specific Creaţiei, Minţii. Energia este cuantificabilă. Conştiinţa nu. Când spunem că Conştiinţa se "divide", folosim un termen imperfect. Mai corect ar fi să spunem că Conştiinţa unică îşi creează puncte de interes local, un fel de **sorb sau tunel**, pe unde percepe şi comandă creatura (mintea locală). În Conştiinţă, punctul local va rămâne punct local în eternitate, nici nu se va mări, nici nu se va uni cu alte puncte. Punctul de interes rămâne un concept static,

neschimbat. Dar prin acest tunel va putea curge mai multă atenţie de la Conştiinţa universală, exact cât este necesară pentru a coordona creatura. Când creatura devine mai complexă, se scurge mai multă atenţie prin punctul local. Deci conştiinţa nu se "dilată", precum mintea, ci se “intensifică”.

Am putea folosi şi conceptul de hologramă. Dintr-o singură imagine, se pot crea nenumărate copii holografice, fără a afecta cu nimic originalul. Şi dacă fragmentăm una dintre copii, toate copiile rezultate vor conţine automat aceeaşi imagine iniţială.

Dar spiritul? În principiu, un spirit oarecare are o conştiinţă şi o minte mult mai non-locale decât omul, dar încă nu a atins universalitatea. Putem spune că spiritele umane imature sunt 1:1. Spiritele evoluate sunt 1:N, adică, rămân cu o conştiinţă localizată (rază sau aspect fix din Dumnezeu, creat la început), însă cu o minte tot mai largă, pe măsură ce numărul de încarnări (N) creşte. Mintea locală a spiritului se măreşte prin adăugarea de experienţe umane sau specifice lumii spiritelor. Spiritul nu mai este interesat de un bine personal, ci de un bine transpersonal (al speciei, al grupului de spirite etc), şi chiar impersonal (când ajunge la un nivel mai apropiat de Mintea universală).

16 iunie 2021

SPIRITUALITATEA SE JOACĂ LA AMBELE CAPETE

Haosul nondualist

Psihanalistul caută în visele clientului său dezlegarea problemelor psihologice. Iar noi vom căuta legăturile nondualităţii cu spiritualitatea. Dar aşa cum nu toate visele au vreo relevanţă, nu este uşor să găsim raţiunile nondualităţii, să o conectăm cu spiritualitatea.

Totuşi, este o mare diferenţă. Psihanalistul se consideră real, iar visele, simbolice şi ireale. Aici este invers: spiritualistul este un vis, parte din iluzia vieţii, iar nondualitatea este realitatea. Oare un personaj din vis poate să înţeleagă starea de veghe a visătorului?! Oare nu-i va părea complet lipsită de noimă?!

Sperăm să existe o raţiune în nondualitate. Iluminaţii neoadvaita spun însă că nu există nicio cauzalitate în nondualitate, totul este o apariţie spontană fără sens şi scop. Cam asta au observat şi fizicienii cuantici, că particulele subatomice apar ca bulele dintr-o supă cuantică care “fierbe”. Apar mult mai multe particule decât percepem noi, dar dispar imediat. Iar cele care rămân "fac ordinea", la propriu, adică structurează lumea fizică.

Noi vedem că ordinea domină în creaţie, dar asta pentru că nu avem ochi pentru haosul intermediar, mult mai activ. Haosul este Creatorul, iar ordinea este creaţia.

Ca fiinţe *create*, suntem concepuţi a percepe ordinea, nu şi haosul creator, preludiul ordinii. Numai prin iluminare, omul şi numai omul poate percepe simultan ordinea şi haosul. Cel de-al doilea este o minunăţie, fericirea vieţii. Omul nu se mai satură de el, dar în acelaşi timp, apreciază şi mai mult ordinea creaţiei, prin contrast. Acest contrast permanent oferă un extaz continuu, la fel cum o baterie cu doi poli generează curentul electric.

Iluminatul nu este detaşat de viaţă, ci este îndrăgostit de ea, de orice îi oferă. Detaşarea pe care o învaţă unele şcoli spirituale n-are nicio legătură cu fericirea reală, ci doar hrănesc ego-ul spiritual de a se crede superior oamenilor obişnuiţi. Este posibil şi ca, într-o primă fază a iluminării, să apară o oarecaer răceală, detaşare de iluzia lumii. Dar este doar o etapă intermediară, o iluminare parţială.

Nondualitatea este starea Absolutului. Ea nu este undeva, departe şi inaccesibilă. Dimpotrivă, este chiar sub nasul nostru şi este revelată

anumitor semeni de-ai noştri numiţi iluminaţi sau treziţi spiritual. Dumnezeu este în faţa noastră şi suntem noi, dar ne este voalat de ceva numit *ego*. Când dispare ego-ul, aceea este iluminarea.

Oamenii cred că iluminarea înseamnă ca tu să devii un alt om: superior sau detaşat sau paranormal etc. Nu. Când apare iluminarea, tu rămâi acelaşi, dar întreaga lume se schimbă – ea devine tu. Iluminarea transformă lumea, căci „tu" dispari în ea. Iluminarea nu este un fenomen personal, ci impersonal: universul mai pierde un personaj iluzoriu.

Diferenţe între perspectivele iluminaţilor

Referindu-ne strict la iluminaţii *autentici şi complet treziţi*, trebuie să spunem că ei se împart în două categorii:

- Unii oferă îndrumări şi învăţături spirituale *dualiste*, care pot fi oarecum înţelese de majoritatea oamenilor, părând raţionale şi de folos.
- Alţii doar descriu starea de *nondualitate* şi nu se ocupă cu problemele omeneşti curente, nu dau sfaturi şi nu împart lucrurile în bune-rele. Acestora li se spune **neo-advaitini** de către ceilalţi (de la *neo-advaita*, adică adaptarea modernă occidentală a nondualismului hindus). Foarte puţini oameni sunt interesaţi de acest nondualism pur sau radical, care nu le oferă nimic concret, ci doar descrie Adevărul.

În funcţie de care linie, practică sau nonpractică, urmează, iluminaţii au deci opinii foarte diferite asupra practicii spirituale şi efectului acesteia asupra evenimentului iluminării. Ei răspund diferit la întrebările:

– Este iluminarea un *proces* sau o stare *instantanee*?

– Există o *cale, metodă, tehnică* măcar de a ajuta iluminarea, dacă nu chiar a provoca-o la voinţă?

Neo-advaita spune că **nu există nicio cale**. Iluminarea este o non-experienţă, ceva imposibil de imaginat. Orice ai practica, nu te apropie nici măcar cu un milimetru de nondualitate, te învârţi în cercul *stărilor de conştiinţă*, care sunt nişte experienţe, mai mult sau mai puţin personale.

Adică, **procesul de iluminare este aparent** pentru creatura iluzionată, dar nu pentru Absolut. Îţi dai seama de asta abia după ce te-ai trezit spiritual. De fapt, nu tu te trezeşti, ci „tu" dispari – asta-i iluminarea.

Ego-ul este ca un nor sau o ceaţă lipită de ceea-ce-există. Trezirea înseamnă risipirea ceţii. Nu este o experienţă adăugată, ci dispariţia unei

experienţe. Experienţa de a avea un ego, un centru, dispare şi rămâne SURPRIZA. Rămâne non-localizarea, singularitatea.

Dimpotrivă, mulţi **alţi învăţători dualişti** (inclusiv nondualişti) militează pentru o acţiune fermă împotriva ego-ului şi limitărilor impuse de tiparele mentale, pe baza unor tehnici. Este evident, din experienţa multora, că o asemenea acţiune ne apropie de fericire. Unii spun că poate chiar aduce iluminarea, dar alţii, că nu o garantează, ci doar o poate „grăbi". Toţi spun să insistăm pe repetarea stărilor de iluminare, când ele au dispărut, pentru a crea o nouă obişnuinţă a minţii. Deci este vorba de un proces iterativ şi de un continuu efort personal.

O *cale spirituală* ne promite că vom deveni persoane mai fericite, mai mulţumite, mai liniştite, fundal psihic pe care iluminarea poate veni *mai uşor* – deşi nimic şi nimeni nu o poate garanta. Cine promite iluminarea este un mincinos, chiar dacă are bune intenţii.

Deci o metodă spirituală acţionează pe două niveluri: 1) Face mai bună şi mai plăcută experienţa vieţii obişnuite (ba chiar pot apare, uneori, abilităţi paranormale) şi 2) Poate pregăti sau grăbi trezirea spirituală. Această trezire ne va propulsa să devenim în mod natural fiinţele ideale pe care ni le doream când eram căutători spirituali.

Spiritualitatea e pragmatică, vrea să schimbe omul şi lumea. Nondualismul neoadvaita nu vrea nimic, nu-şi propune să schimbe nimic, ci doar descrie Realitatea. Învăţăturile nondualiste nu sunt de niciun folos pentru ego. În general, cine este atras să le asculte, i se trezeşte ceva, o aspiraţie neştiută şi neînţeleasă, care, poate, se va manifesta ca iluminare mai târziu sau mai devreme. Clar, este un indiciu, dar nu o promisiune.

«Nu e vorba că punctele de vedere dualiste n-ar juca un rol în viaţă. Pot fi chiar foarte folositoare. Dar nu trebuie să confundăm utilitatea cu Realitatea supremă.» (Adyashanti)

Viziunea **neoadvaita** asupra iluminării este că ea nu schimbă cu nimic viaţa curentă exterioară a iluminatului. Este doar o revelare a adevărului şi o luminare a existenţei. Dispare acel voal ce diminua lumina. Ego-ul este ca un nor sau ceaţă care dispare şi rămâne Lumina pură. Nu există niciun rost al ego-ului, după cum niciun lucru nu are sensul raţional pe care i-l conferă mintea. În nondualitate, nu funcţionează cauzalitatea.

Dualismul pune însă la bază cauzalitatea, astfel încât, chiar dacă ego-ul n-ar avea niciun sens, trebuie să-i inventăm unul. Nimic nu poate rămâne fără o cauză sau fără un scop, dacă există un Creator conştient de Creaţia sa.

Din perspectiva dualistă, ego-ul corupe mintea în mod intenţionat, pentru ca aceasta să descopere singură, pe cont propriu, ce este bine şi ce este rău. Mintea omului (sau şirul de încarnări înregistrate în spirit) trebuie să treacă prin dramele alegerilor proaste înainte de a învăţa ce este binele, pe care îl va alege de acum înainte, în veşnicie. Deci învăţarea nu se produce prin predici, ci prin durere, prin experimentare proprie.

Binele corespunde cu Lumina, cu Conştiinţa. Există o polaritate clară în lumea Minţii. Binele corespunde cu Principiile creaţiei, care, desigur, sunt inspirate direct din Conştiinţa Supremă.

Viziunea orientală tradiţională este că *samadhi-cu-ochii-închişi* (un gen de iluminare) produce o schimbare dramatică în psihic, prin modificarea minţii, a energiei personale, a inconştientului. Samadhi poate purifica mintea de karmă. Repetând procedeul sistematic, mintea va deveni pură. Deci e nevoie de efort şi metodă.

Ramana Maharishi şi Ramakrishna spuneau că altceva decât samadhi-cu-ochii-închişi este *samadhi-cu-ochii-deschişi*. Acesta din urmă ar corespunde cu ceea ce occidentalii numesc *iluminare* spirituală permanentă. Ea nu îmbunătăţeşte neapărat mintea (deşi nu se poate exclude această posibilitate), ci este cu totul altceva, indescriptibil şi deci neinteresant pentru minte. Mintea doreşte mai multă energie, putere, o schimbare dramatică. Iluminarea însă aduce altceva inefabil şi o anulare a ierarhiilor şi valorilor impuse de minte.

De fapt, cele două tipuri de samadhi au roluri diferite şi complementare. Primul este oridicare a omului în dimensiunile divine, iar al doilea este coborârea divinului în condiţia umană. Primul este doar o vizită temporară, cu scopul de a ne aduce aminte de unde provenim. Al doilea poate deveni permanent, în mod ideal, fiind întruchiparea divinităţii în acest plan grosier.

Ego-ul zoreşte iluminarea

Oare nu avem la dispoziţie şi o cale de accelerare, de apropiere a iluminării?

Ego-ul îşi zoreşte dispariţia. Dar chiar o doreşte?! Mai degrabă, speră ca, prin nondualitate, să înceteze disconfortul creat de permanenta nemulţumire care îl defineşte. Deşi i se spune clar că iluminarea înseamnă dispariţia sa, ego-ul se crede mai isteţ şi speră că va reuşi, cumva, să păcălească natura, adică să ajungă un "ego iluminat". Ăsta-i visul lui, un vis imposibil. Care vine în siajul **visului irealizabil de a fi fericit**.

Ego-ul constată că uneori, când îşi împlineşte unele dorinţe, apar scurte momente de fericire. Şi ar vrea să capete fericirea continuă.

Soluţia lui obişnuită este să-şi dorească altceva şi apoi să obţină, pentru ca să fie iarăşi fericit. Nu înţelege de ce fericirea lui nu durează. Răspunsul este dezarmant de sincer: fiindcă aşa este programat, să nu poată fi niciodată fericit total şi permanent. Prin urmare, ego-ul este o fabrică de dorinţe insaţiabile.

Totuşi, cum de poate fi fericit câteodată?

Răspunsul este că fericirea apare în orice om pentru scurte intervale de timp, însă numai atunci când ego-ul dispare. Atunci omul este încântat doar de impresiile senzoriale sau emoţiile superioare sau deliciile intelectuale, fără a se gândi la "eu". Fericirea durează puţin, pentru că ego-ul revine imediat. Dacă ego-ul n-ar mai apărea, fericirea ar dura nelimitat.

Şi nici n-ar mai fi nevoie de vreo dorinţă şi de îndeplinirea ei. Asta-i doar momeala ca ego-ul să nu se oprească din căutat. Dacă ar fi conştient că fericirea există deja aici, fără să facă nimic pentru a o găsi, atunci ego-ul şi-ar pierde raţiunea de a trăi. Viaţa ar continua, fiindcă viaţa nu se poate opri şi omul trebuie să se manifeste cumva. Dar s-ar manifesta fără ego.

Deci ego-ul nu este niciodată fericit, fericirea apare numai în lipsa lui, iar când ego-ul revine, el se hrăneşte cu *amintirea* acelei fericiri. Ego-ul se hrăneşte din amintiri, ca şi din speranţe. El nu trăieşte niciodată în prezent, fiindcă nu este programat pentru prezent. Prezentul este real, iar ego-ul funcţionează numai în **ireal**, într-o lume iluzorie. Ego-ul este un sine fals, hrănit exclusiv din iluzii – actualizări ale trecutului şi imaginări despre viitor.

Ego-ul preia din memorie *ideea* de fericire şi o leagă de *ideea* de dorinţă, acţiune şi realizare. E foarte bun la capitolul *idei*. Deşi nu poate fi fericit, din programare, totuşi ştie că trebuie să urmărească *ideea* de fericire. Care, prin raţionamentul său, este legată de dorinţe şi acţiuni în sensul lor. Aşa se autoperpetuează ego-ul, ca orice program cibernetic bine conceput: merge în buclă.

Când ego-ul se dizolvă

Există trei concepte net diferite: Conştiinţa, Mintea şi ego-ul.

Aşa-zisele *stări de conştiinţă* sunt, de fapt, stări de expansiune ale minţii umane către Mintea universală. **Conştiinţa**, în sensul definit de noi, nu are decât o singură stare, cea divină şi neschimbată.

Mintea este o macroiluzie creată de Conştiinţă. Ego-ul este o miniiluzie în macroiluzie, creată de Minte. Sau un vis în vis. Am mai putea spune că Mintea este jocul prim, iar ego-ul este jocul secund.

Ego-ul este o iluzie suprascrisă peste mintea omului. Această iluzie generează lecţii de neuitat pentru spirit. În perispirit se înregistrează toate experienţele oamenilor în care s-a încarnat. Ego-ul este deci foarte **activ** în îmbogăţirea spiritului cu experienţe. Când lecţiile (sau anul şcolar) se apropie de sfârşit, ego-ul începe să fie dizolvat de spiritul însuşi. (Cel care l-a provocat îl poate şi dizolva. Ego-ul nu se poate elimina singur şi nici nu i-ar trece prin mintea aşa ceva, dimpotrivă, el vrea să supravieţuiască cu orice preţ.)

Când **ego-ul se dizolvă**, se pot întâmpla mai multe lucruri, în funcţie de mulţi factori.

Uneori, mai des decât mai rar, iluminarea nu produce în sine purificarea completă a minţii. Aşa explicăm de ce unii maeştri spirituali au fost demascaţi că îşi abuzează discipolii (de obicei, sexual). Anumite tipare psihice mascate în inconştient au rămas aceleaşi ca mai înainte, ele nu au fost şterse automat de iluminare.

La limită, am putea avea un eu spiritual, dar neiluminat încă, extrem de blând şi fără emoţii negative care să îl deranjeze. În cealaltă extremă, am putea avea un iluminat, care deci şi-a pierdut eul, dar se manifestă, uneori, ca un nemernic.

Adevărata fericire vine doar prin pierderea căutătorului fericirii. Dar această stare vine prin Graţie, nu prin efort personal.

Un fenomen des întâlnit este **reiterarea trezirii**. Stările de trezire şi post-trezire alternează, fără niciun control din partea omului.

Tradiţionaliştii spun că omul poate şi trebuie să se *străduie* să repete experienţa iluminării, mai ales prin tehnicile practicate până atunci. Numai prin repetare, iluminarea devine o stare permanentă.

Dar ar fi mai corect să credem că Spiritul însuşi decide dacă şi când va expulza ego-ul de la comandă. Atunci experienţa iluminării se va repeta, indiferent de obiecţiile ego-ului. După cum, indiferent de eforturile ego-ului spiritual, fenomenul misterios al iluminării nu va reveni fără aprobarea Spiritului.

Dar dacă omul tot a primit Graţia, de ce trezirea spirituală nu se stabilizează de la început?

Desigur, din cauza unor tipare psihice contradictorii cu iluminarea, care trebuie eliminate înainte de a se putea stabiliza. Aici omul se poate ajuta şi singur, analizându-şi trăirile şi încercând să se echilibreze cumva.

Şi păstrându-şi viu interesul. Practicile spirituale şi psihologice îl pot ajuta enorm în acest scop.

Spiritele inferioare au ego?

Cum stau lucrurile în universul spiritual ni s-a revelat în primul rând de către *spiritele superioare*, în secundar de cele *inferioare* şi, desigur, de oamenii care au pătruns prin propriile abilităţi în lumea spiritelor (*psihonauţii*). Să admitem că aceştia din urmă puteau fi înşelaţi în percepţiile lor de tiparele mentale umane pe care le cărau cu ei. Dar restul spiritelor, oare toate fac parte dintr-o mare Conspiraţie cosmică având rolul să ne ascundă nouă, oamenilor, adevărul nondualist? Nu pot crede aşa ceva. Nu sunt atât de isteţe şi nici n-ar avea interes. Dimpotrivă, dacă ar şti că ne pot încurca minţile, ar face-o cu plăcere. Dar nu se pricep toate la nondualitate.

Spiritele inferioare au o neputinţă reală de a vedea nondualitatea, iar cele superioare ne feresc de această abordare cam prea dificilă, lăsând-o pentru mai târziu, când vom fi pregătiţi. Oricum, este un adevăr indescriptibil şi inacceptabil, şi contravine, pe alocuri, învăţăturilor şi legilor spirituale predate, aşa că ne rămâne fiecăruia să-l descoperim singuri cu uimire maximă, când ne va veni rândul.

La fel cum nu orice om este iluminat, tot aşa, nu orice spirit poate percepe nondualitatea. Există o stratificare a spiritelor, aşa cum afirmă spiritualismul. În general, nondualiştii nici nu pomenesc despre spirite sau fenomene paranormale, băgându-le pe toate în categoria „Iluzie". Spiritele inferioare au o viziune voalată, nu numai oamenii. E ca şi cum ar avea şi ele *un fel de ego*. Pare un ego tot mai diluat, pentru că spiritele au niveluri diferite de percepere clară a Divinităţii. Iar la dispariţia totală a acestuia, spiritul trece graniţa dintre planul astral şi planul mental, dintre formă şi non-formă, dintre spaţiu-timp şi veşnicie non-localizată.

Totuşi, trebuie să spunem că definiţia clasică leagă ego-ul de corpul fizic. La moarte, ego-ul fizic dispare. În rândurile de mai sus ne-am referit la păstrarea unei iluzii mai diafane de către spiritele imature, din astral, acolo unde continuă să îşi practice pasiunile omeneşti.

Reluăm aici modelul explicativ din articolul nostru „Divinitatea duală" (vezi fig.1 din acel articol):

Conştiinţa rămâne aceeaşi, neschimbată, nondual, indiferent pe ce nivel serveşte (Divinitate, Spirit sau om). Iluminatul se simte a fi Întregul, deşi este doar un om. Este un paradox. La nivel de Conştiinţă

este una cu Conştiinţa universală, dar la nivel de minte, rămâne cu limitele sale umane.

Nondualitatea priveşte de pe coloana din dreapta, din unicitatea Conştiinţei, unde totul este egal, deşi pare diferit când tragi cu ochiul la partea complementară din stânga.

Spiritualitatea priveşte de pe coloana din stânga, unde totul este diferit. Ştim că spiritele sunt net structurate pe grade de evoluţie. Spiritele superioare au foarte multe vieţi umane la activ, spre deosebire de cele imature. Iar spiritele inferioare sunt şi ele supuse unei iluzii, la fel ca fiinţa umană. Au un fel de voal, o limită a viziunii. Pe măsură ce cresc în evoluţia mentală, spiritele devin tot mai deschise şi lucide în privinţa unităţii tuturor lucrurilor (nondualitatea).

Demonii au aceeaşi conştiinţă ca şi îngerii. Diferă însă perispiritul lor, energia, cunoaşterea. Mintea şi energia demonilor este impură, ceea ce-i împiedică să simtă binele. Binele este contrapartea răului, făcând parte din dualitate, dar apropierea de Bine pregăteşte intrarea în nondualitate.

Nu se poate ajunge la nondualitate decât prin Bine. De aceea, învăţăturile spirituale au un rol important, chiar dacă ele nu conduc direct la nondualitate. Ba uneori chiar pot amplifica ego-ul. Iluminarea vine numai prin Graţie, iar omul atâta trebuie să facă: să nu se opună. Când se opune (ego-ul se opune), trecerea va fi mult mai dureroasă pentru el.

De aceea, energia ego-ului trebuie diminuată cumva în prealabil, care este şi rostul învăţăturilor spirituale. Niciuna nu poate garanta iluminarea, ci doar diminuarea ego-ului şi astfel, **micşorarea durerilor "naşterii din nou"**.

Iluminarea omului nu poate apare decât atunci când spiritul său a atins un anumit nivel de maturitate, adică este el însuşi "iluminat". Totuşi evoluţia spiritului, la fel ca a omului, nu se opreşte odată cu revelarea nondualităţii. Este abia începutul unei etape noi, minunate, mult mai plăcute decât etapa de pământean chinuit.

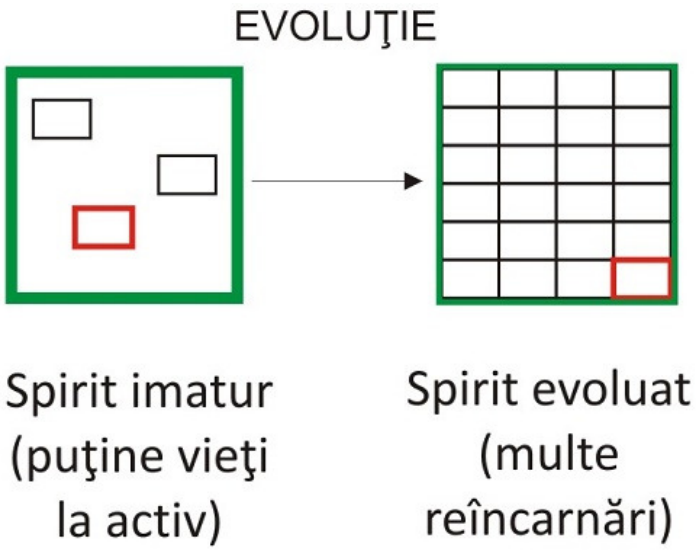

Fig.2 Evoluţia spiritului odată cu numărul de încarnări

Totuşi, din perspectiva nondualistă, spiritul trăieşte în non-timp (veşnicie), deci contabilizarea şi cronologizarea încarnărilor nu funcţionează. Toate sunt, într-un fel, simultane. Acolo-aici nu există nici evoluţie, nici matur sau imatur.

Vedem că, oricât am încerca, rămân mari discrepanţe între abordarea spiritualistă şi cea nondualistă. Cea mai bună legătură dintre nondualitate şi spiritualitate o poate face numai Inima spirituală din fiecare om. Ea are o soluţie de moment pentru orice nelămurire şi contradicţie. Inima nu-ţi oferă o învăţătură fixă, rigidă, valabilă oricând. Dimpotrivă, Inima îţi oferă numai inspiraţii de moment, dar oricând salvatoare.

25 iunie 2021

PROVOCĂRILE OMENIRII

Probabil că logica omenească binară (cu două valori de adevăr, adevărat sau fals) este incompatibilă cu nondualitatea, rezultând aşa-numitele paradoxuri. Dar poate că în lumea spiritelor se foloseşte logica ternară (cu trei valori de adevăr) sau alte logici. Iar acea logică spirituală este mai compatibilă cu nondualitatea.

Şi probabil că, în momentul când omenirea va trece la un alt palier de vibraţie (5D), ne vom ghida după logica ternară şi nu vom mai găsi aceleaşi contradicţii între experinţa omenească comună şi starea de nondualitate a Absolutului. De aceea, apar tot mai mulţi iluminaţi şi lumea se preocupă tot mai mult de această chestiune, ce ar ţine mai mult de speculaţiile filosofice dacă nu ar fi chiar o trăire concretă: ca să se pregătească terenul pentru noua epocă, când nondualitatea îşi va găsi aplicaţii mai practice.

Efectul iluminaţilor

Mulţi oameni iluminaţi nu au dobândit nicio calitate paranormală evidentă. Se pare că cele două aspecte nu au nicio legătură între ele, că nondualitatea n-ar avea nicio aplicaţie practică.

Totuşi, prin iluminaţi, Mintea cosmică acţionează cel mai puternic. Efectul prezenţei lor asupra semenilor este neîndoielnic. Prin urmare, fie că aceştia sunt învăţători spirituali, fie că sunt dezvăţători nondualişti sau chiar total anonimi, ei au un efect energetic imens. Desigur, cu cât sunt mai vizibili, cu atât vor influenţa mai mulţi oameni în mod direct. Dar sunt şi unii mari meditatori, retraşi în izolare, care fac enorm de mult bine întregii specii umane.

Dumnezeu ar fi putut trimite dintr-o dată 1000 de Isuşi pe Pământ şi ar fi transformat radical lumea antică, deci şi lumea de azi. De ce n-a făcut-o? A lăsat lumea să se maturizeze prin suferinţa de 2000 de ani. Acum numărul de iluminaţi este mult mai mare, proporţional cu oamenii dispuşi şi capabili să se trezească.

Tot de aceea, autobiografia lui Isus nu a fost transmisă, de pildă, prin Jakob Lorber în secolul 19, ci abia în secolul 21, prin Tina Spalding. Oamenii n-ar fi citit aşa ceva atunci. Acum însă sunt destui interesaţi, iar asupra lor cartea are un efect puternic. Deci e nevoie de pregătirea minţii pentru a putea fi transformată la nivelul următor. Nu se pot face salturi în evoluţie.

«Când te trezeşti din “povestea eului” pe care ţi-o spuneai, ghici ce remarci la ceilalţi? Nici ei nu sunt acea poveste pe care şi-o spun despre ei. Şi ei sunt spirit. Iar acel spirit este total independent de povestea lor şi de povestea ta despre ei. Aşadar, nu doar că-ţi pierzi centrul tău, ci îl pierzi şi pe al lor, acel sertăraş în care îi aşezai. Devii conştient că şi ei sunt ca tine. De aceea se spune că iluminarea nu este o chestiune personală. Nu poţi fi iluminat şi încă să mai crezi că ceilalţi nu sunt. Nu-ţi poţi vedea natura ta adevărată fără să remarci natura adevărată a celorlalţi. Este imposibil. Acesta este un imens act de compasiune, un act de iubire.» (*Adyashanti – pe Facebook*)

Astăzi omenirea are parte de un ajutor exterior, care este accelerarea galactică sau intrarea în centura fotonică sau apropierea Păcii de 1000 de ani ori Epoca de Aur ori trecerea în dimensiunea 5D. Prin acest aport energetic sublim, omenirea este elevată în mod global. Dar asta nu înseamnă că toţi oamenii se vor ilumina, ci numai cei pregătiţi.

Iar înainte de asta, toţi oamenii vor avea parte de provocări, greutăţi (care deja sunt vizibile la nivel planetar), pentru a fi forţaţi să aleagă. Ne aflăm într-o perioadă istorică când nu prea mai este valabilă concilierea, soluţiile de compromis. Acum este ori-ori. Omenirea este la o răscruce, la propriu şi la figurat. Se vede cu ochiul liber că oamenii nu se mai înţeleg între ei, că fiecare este absolut convins de dreptatea sa, că lumea s-a polarizat şi radicalizat ca opinii.

Chestiunea covidului

De pildă, iată, suntem forţaţi să fim pentru sau contra vaccin. Sau pro sau contra măsurilor restrictive anti-epidemie. Nu avem cum evita să luăm o decizie fermă. La fel şi cu alte lucruri, suntem forţaţi de împrejurări să alegem o tabără. Vor fi mai multe teste succesive care ne vor forţa să luăm câte o decizie, pe care în mod normal i-am fi lăsat pe alţii să o ia. Nu doar teste colective, ci şi strict individuale sau în microgrupul familial. Oricum, karma colectivă se amestecă cu cea individuală.

Mintea omului este ezitantă, nu ştie cum e mai bine. Şi ia deciziile doar ca să scape de suferinţa pe care i-o creează ezitarea, îndoiala, indecizia. Iar deciziile vor fi luate mai mult inconştient, ţinând cont de acumulările mentale de până acum. Cei care meditează descoperă cum le ies din inconştient multe credinţe de care habar nu aveau. Acesta este procesul de purificare mentală.

De data asta, toată omenirea este forţată să-şi descopere „scheletele din şifonierul minţii”, dar nu în liniştea meditaţiei, ci în hărmălaia

planetei. Şi toţi vor afla, forţat, ce le zace în inconştient. Este o vreme a conştientizării planetare.

Vaccinarea nu are nicio relevanţă pentru iluminare sau trecerea în 5D, ci este doar un pretext pentru ca oamenii să-şi dea seama cum gândesc, fiecare în felul lui. Şi cei care s-au vaccinat, şi cei care nu s-au vaccinat vor putea face parte dintre cei „aleşi". Nu corpul trebuie salvat (fie prin vaccin, fie prin refuzul vaccinului), ci sufletul. Iar „mântuirea" înseamnă aducerea la nivelul conştient a ceea ce stă ascuns în abisurile inconştientului. Adică a fricii – fie de vaccin, fie de lipsa vaccinului.

Se pare că însăşi Natura conspiră să ne separe. Iată o ştire ştiinţifică de senzaţie: Circa 50% dintre oameni au deja imunitate NATURALĂ anti-covid19 – arată mostrele de sânge recoltate în 2015-2016 – ceea ce explică infectările ASIMPTOMATICE (*sursa YouTube*)

Însăşi biologia era deja pregătită să ne împartă în două, fiecare din cele două tipuri genetice fiind înclinat, teoretic, spre o altă abordare a problemei epidemice.

Alte crize posibile

Nu este exclus ca, în curând, să aterizeze masiv o rasă extraterestră. Nu va fi neapărat cea mai binevoitoare, ci având interese ascunse. Va fi un eveniment global, iar oamenii vor fi iarăşi obligaţi să aibă o părere. Sunteţi de acord cu venirea extratereştrilor sau nu?

O tabără va fi entuziasmată, crezând că vom putea profita de tehnologiile lor ca să ne facem o viaţă mai bună. Cealaltă tabără va fi îngrozită că această specie vrea să ne domine, să ne manipuleze, să ne folosească în propriile interese, ce contravin alor noastre. Ambele vor avea dreptatea lor. Iar politicienii nu vor şti nici ei cum să reacţioneze. Va fi deci un alt test care ne va forţa să luăm o decizie care ne depăşeşte puterea de calcul.

Un alt exemplu va fi resetarea sistemului bancar, cu dispariţia banilor cash. Va fi o schimbare profundă, care iarăşi va provoca două reacţii distincte. Unii vor vedea în asta o salvare a economiei şi o speranţă pentru viitor, dar în cadrul vechii paradigme. Alţii vor vedea certitudinea înrobirii populaţiei de un sistem supracentralizat, iresponsabil şi controlat de un mic grup de oameni, pe baza cipurilor implantate în corp etc.

De fapt, dependenţa totală a omenirii de circuitele electrice şi cibernetice este aproape definitivată în aproape toate domeniile. O

vedem în viaţa de zi cu zi şi în tendinţele societăţii. Când va ajunge la apogeu, va fi de ajuns o pană de curent masivă, ca să fie toată civilizaţia pusă la pământ într-o săptămână.

Iluminarea în masă

În decurs de mai mulţi ani, probabil că omenirea trebuie să se despartă în două categorii de oamenii: 1) cei dispuşi să se schimbe total, care vor putea primi iluminarea, mai mult sau mai puţin completă, şi 2) cei nedispuşi la schimbări interioare, care vor alege vechile obişnuinţe de gândire, vechile scheme mentale care au adus omenirea în stadiul acesta. După o serie de astfel de teste clarificatoare, fiecare om va alege deja, inconştient, în ce categorie se plasează.

Ce trăim acum este o forţare a conştientizării faptului că aproape TOT ce gândim este greşit. Asta se poate percepe şi prin iluminare. Doar că provocările globale se adresează tuturor, pentru detaşarea treptată de vechile scheme. Deci criza globală este, în fond, pregătirea pentru o mare transformare planetară. Nu a tuturor oamenilor, ci numai a celor care vor alege schimbarea cu orice risc. Chiar şi în prezent, mulţi oameni încep să aleagă şi soluţii riscante, ceea ce părea de neconceput în urmă cu câţiva ani. Până acum, oamenii puteau alege calea de mijloc, soluţiile intermediare. De data asta, prima dată în istoria ei, omenirea se pregăteşte pentru o transformare generală şi radicală, imposibil de imaginat.

Din ce întrevăd unii înţelepţi, actuala criză nu se va termina mai devreme de anul 2028. Poate că vor tot veni alte valuri şi tulpini de virus sau cine ştie ce alte provocări mondiale, care în aceşti câţiva ani, vor remodela structurile şi mentalităţile omenirii.

La un moment dat, când energia galactică va fi suficient de puternică pe planetă, Dumnezeu va decide un eveniment masiv, global, de trezire spirituală în masă. Dar nu toţi vor fi iluminaţi, ci numai cei deja autoselectaţi prin testele anterioare despre care am vorbit. Într-o bună zi, omenirea se va împărţi drastic în două. Cele două tabere nu se vor mai suporta, iar populaţiile se vor despărţi. Va apare un gen de migraţie spirituală, cei iluminaţi fondând noi comunităţi sau colonii unde îşi vor face propriile reguli de trai. Majoritatea vor părăsi oraşele unde au trăit până atunci, iniţiind noi aşezări, pe noi principii sociale, culturale, economice şi chiar tehnologice. Vor avea acces la noi tehnologii, care le vor face viaţa mai uşoară.

Ne putem întreba de ce va fi nevoie de această separare. Că doar şi astăzi există iluminaţi ce trăiesc printre oamenii normali.

Este adevărat, numai că în acel viitor destul de apropiat (cel mult câteva decenii), energia pe planetă va fi mult diferită şi vor fi trecut multe evenimente de mare impact, care vor fi schimbat multe lucruri. Practic, oricâtă bunăvoinţă şi compasiune vor avea iluminaţii de atunci, ei vor simţi nevoia să se regrupeze în colective mari, pentru a clădi o nouă civilizaţie. Chiar şi acum există prototipuri de genul ashramurilor, templelor, mânăstirilor, retragerilor, noilor vetre săteşti, unde se adună aspiranţii la evoluţie spirituală, sub oblăduirea unor iluminaţi sau având parte de o ghidare interioară intuitivă.

Alte civilizaţii terestre

Nu trebuie nici să ne mirăm, nici să ne temem de transformarea societăţii. Ne putem aştepta chiar şi la dispariţia civilizaţiei noastre, într-un anumit moment dat. Nu suntem prima şi nici ultima. Din cele comunicate de Sursă prin mediumul Guy Needler, au mai fost 43 de civilizaţii umane pe planetă, răspândite pe tot întinsul şi diferind între ele. Fiecare a adus ceva nou, a excelat în anumite direcţii şi a colapsat din cauza unei vulnerabilităţi. De pildă, civilizaţia omului de Neanderthal era foarte spiritualizată, stăpânind magia materializărilor cu strictul necesar supravieţuirii. De aceea, acei oameni nici nu au lăsat vestigii, în afară de propriile carcase.

Cea mai recentă şi spectaculoasă pentru noi este civilizaţia din Atlantida. Amintirea ei este păstrată în marile construcţii din Egipt. Se ştie că stăpâneau energia cristalelor. Dar şi mai şocant pentru noi este că se întreceau în ştiinţa manipulărilor genetice. Ei au creat hibrizi om-animal, cu care se mândrea fiecare savant. Vârful societăţii era format, de fapt, din cei care aveau aceste puteri asupra biologiei. Fiecare se mândrea cu hibrizii săi. Cea mai înaltă realizare era când unul din aceşti aristocraţi îşi părăsea trupul uman, iar spiritul său intra pentru a anima o astfel de vietate pe jumătate om, pe jumătate animal. Aceste fiinţe erau venerate de toată societatea Atlantidei şi aveau toate avantajele posibile. Amintirea lor încă mai dăinuie în mitologia Egiptului antic, cum ar fi acele zeităţi cu trup de om şi cap de animal sau invers: Horus (bărbat cu cap de vultur), Hathor (femeie cu cap de vacă), Thoth (bărbat cu cap de pasăre ibis), Bastet (femeie cu cap de felină), Anubis (om cu

cap de şacal), Sekhmet (femeie cu cap de leu), chiar şi celebrul Sfinx de lângă piramida lui Kheops (leu cu cap de om).

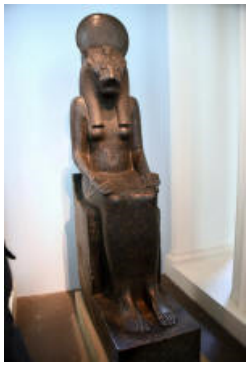

Statuie veche egipteană a lui Sekhmet

Martirizarea anti-vacciniştilor

Titlul spune tot: cei care nu se vaccinează vor fi proscrişi. Procesul a început. Deja, nevaccinaţii nu pot participa la spectacole şi au probleme la deplasarea peste graniţe. Restricţiile se vor acutiza odată cu trecerea timpului. Cei indecişi vor trebui să se decidă urgent, sub presiunea evenimentelor. Apele se vor despărţi în două: cine s-a vaccinat şi cine nu vrea să se vaccineze, indiferent de urmări.

Ce trăim astăzi s-a mai întâmplat în istorie, în primele secole ale creştinismului. Cei care nu-şi renegau apartenenţa la credinţa creştină erau martirizaţi, ucişi public, de obicei în chinuri, ca o pildă pentru restul populaţiei să nu facă ca ei! Desigur, creştinii nu făceau nimic rău, ci doar se opuneau tacit ordinii sociale, ce solicita loialitate exclusivă faţă de cezar şi frică faţă de autorităţi. Or, acei creştini dovedeau o necuvenită lipsă de frică. Din acest motiv erau măturaţi de pe scena vieţii.

Desigur, mulţi vor riposta la această afirmaţie, pe motiv că situaţiile nu sunt comparabile. Martirii creştini luptau pentru un ideal spiritual, pentru o viaţă de apoi perfectă, pe când anti-vacciniştii sunt mânaţi de diverse frici: frica de oculta mondială, frica să nu se crocodilizeze, frica să nu devină infertili, frica de preotul satului etc. Şi nici pedepsele nu sunt comparabile: primii creştini îşi riscau viaţa, pe când cei de astăzi riscă doar inconfortul unor piedici birocratice.

Iată însă argumentele.

Chestiunea vaccinului nu este doar una medicală sau biologică. În principiu, ştiinţa şi-a făcut bine treaba. Vaccinul este eficient pentru scopul în care a fost creat şi nu s-au constatat simptome colaterale grave.

Iar pe termen lung, oricum, nu poate şti nimeni dacă vor apare probleme medicale generalizate. Prin urmare, argumentele anti-vacciniştilor sunt şubrede.

Însă aici e vorba mai ales de o problemă spirituală. Iată de ce.

Revenind la vremurile martirizării primilor creştini, s-ar putea spune că, fără jertfa lor, nu s-ar fi putut întemeia Biserica creştină. Dovada credinţei lor i-a inspirat pe mulţi să creadă că ei deţineau adevărul. Erau incomparabil mai zeloşi decât cei care se închinau la alţi zei. Intrau în extaz în faţa morţii, fapt ce i-a făcut pe mulţi oameni inerent spirituali să se convertească la dogma creştină.

Dar oare cât de mult bine au adus martirii creştini omenirii?! Oare nu au fost tocmai ei cei care au pus umărul la ridicarea Bisericii imperiale romane, bizantine? O Biserică de stat, cu rolul de a ţine sub ascultare populaţia prin frica de ce s-ar putea întâmpla cu sufletul după moarte. O Biserică ce a stabilit nişte dogme false, care să nu le încurce socotelile de manipulare a prostimii. Poate că martirii, fără să vrea, au dat apă la moară marilor profitori de pe urma credinţei lor, inclusiv Inchiziţiei. Lucrurile se pot privi şi din acest punct de vedere.

(La fel, unii spun astăzi, la 30 de ani de la revoluţia din 1989, că jertfa tinerilor căzuţi în acele zile a ajutat doar la îmbogăţirea ulterioară a foştilor securişti care au ajuns la butoanele noii democraţii.)

Desigur, când înfruntau moartea cu seninătate, martirii nu se gândeau la destinul glorios al Bisericii, ci aveau o motivaţie strict personală. Iar acea motivaţie provenea dintr-o dogmă ce poate fi contestată din punct de vedere spiritual. Şi nici Isus, nici Dumnezeu nu aveau nevoie de jertfa lor.

Dar cine?

Acum ajungem la miezul problemei: propriul lor spirit îi îndemna să devină martiri, adică să-şi învingă teama de gura lumii şi de lama gâdelui. Spiritul lor voia să experimenteze starea de neînfricare supremă. Nu era curajul specific luptătorilor, care ştiu că-şi riscă viaţa, dar au încredere în pregătirea lor militară şi psihologică. Nu. În cazul martirilor, ei nu se luptau cu arma în mână, ci cu demonii interiori, adică se luptau cu propria minte. Ei şi-au învins fricile şi aceasta a fost marea lor victorie spirituală. Spiritul lor a evoluat rapid prin această atitudine curajoasă. Au fost batjocoriţi, huliţi şi apoi ucişi pe Pământ, dar pe termen lung, s-au ridicat în rang spiritual.

Şi ce legătură are asta cu anti-vacciniştii?

La prima vedere, nu are. Argumentele acestora din urmă sunt fie aberant medicale, fie dictate de credinţă oarbă în spusele unor clerici sau

diverşi ghicitori sau profeţi, fie bazate pe teoria conspiraţiei. Dar, aşa cum spuneam, şi martirii tot de nişte concepte mentale failibile au fost împinşi. Ei aveau anumite credinţe metafizice care astăzi sunt contrazise chiar de către spiritele Cerului. Credinţa lor era la fel de oarbă şi neştiinţifică atunci cum este astăzi credinţa anti-vacciniştilor. Şi astăzi, ca şi atunci, spiritele sunt cele care fac jocurile, îndemnându-i pe oamenii în care sunt încarnaţi să fie contra ordinii sociale prestabilite. Căci este şi o chestiune socială aici. Anti-vacciniştii se pun în calea unei curgeri sociale netulburate de revolte sau proteste.

Dar la bază, e vorba de învingerea fricilor. Cei care vor rezista până la capăt să nu se vaccineze îşi vor fi învins anumite frici: frica de izolare şi ostracizare socială, frica de a nu avea acces la multe servicii, frica de a-şi creşte copiii fără unele facilităţi etc. Dacă vor rezista acestei imense presiuni, aceasta va fi marea realizare spirituală a vieţii lor, comoara cu care vor trece dincolo. Este posibil ca spiritul lor să fi fost încarnat în alte vieţi în nişte oameni laşi, fricoşi, conformişti, iar acum vrea să se echilibreze rapid.

Prin urmare, pe planetă se desfăşoară la ora actuală un imens experiment spiritual, comparabil cu vremurile martiriului primilor creştini. Este aceeaşi luptă interioară a multor oameni de a-şi învinge fricile.

Dar, în acelaşi timp, trebuie să fim conştienţi că nici cei care se vaccinează nu greşesc nici ei. Au altă opţiune medicală şi alte căi de evoluţie spirituală. Nimeni nu este condamnat de Cer dacă se vaccinează. Experimentul spiritual este strict individual, NU împarte omenirea în două clase de oameni: unii vrednici, alţii nevrednici, unii aleşi ai Cerului, ceilalţi aruncaţi la gheenă.

Totuşi, la fel ca în cazul martirilor, care au contribuit la mersul istoriei într-un anume sens, anti-vacciniştii sunt o pungă de rezistenţă în calea instaurării unui stat mondial de tip Big Brother. Unii dintre ei chiar clamează acest rol, trăgând numeroase semnale de alarmă. Dar una este să vorbeşti şi alta este să suferi pentru crezul tău şi pentru binele semenilor tăi.

Vaccinul anti-covid poate fi privit şi ca un test pentru elitele conducătoare, care verifică cât de mult pot întinde coarda fără să se rupă. Este posibil ca, în viitor, ele să ia şi alte măsuri nedemocratice, de control total al cetăţenilor.

Astăzi, sclavia este mult mai subtilă, căci nu corpul este pus în lanţuri, ci însăşi mintea omului. Or, dacă mintea este controlată, corpul poate fi lăsat liber. Sclavia modernă se bazează pe sclavia minţii. Aşa este

controlată prostimea de către elite: prin infuzia de frică prin mass-media, în paralel cu impunerea unor măsuri masive de control „spre binele cetăţeanului”.

Poate că impulsul spiritual pe care unii semeni de-ai noştri îl primesc de a se opune *iraţional* unor măsuri *raţionale* nu este altceva decât dorinţa Spiritelor bune de a contrabalansa influenţa ocultei conducătoare, ce crede că poate controla toată omenirea aşa cum vrea ea.

Însă dictatura digitală globală probabil că se va instaura, cu sau fără opoziţie. Face parte din experimentul planetar. Oamenii vor fi curioşi să vadă unde îi va duce. Abia când vor vedea, vor riposta puternic. Puţini vor alege, din vreme, calea vieţii libere în natură. Trebuie să existe şi asemenea temerari, un fel de martiri şi ei, prin comparaţie cu cei care vor alege comodităţile vieţii civilizate, digitalizate şi controlate.

13 iulie 2021

ÎNVĂŢĂTURĂ FĂRĂ FISURĂ

Programatorul divin

Vechii înţelepţi indieni spuneau că universul este un joc divin (lila). Savanţii de astăzi (de pildă, Neil deGrasse Tyson) spun că universul este o simulare pe computer sau un joc video. Este aceeaşi idee, înfăţişată în alţi termeni. Vizionarul Elon Musk spune că în viitor, tehnologia va fi atât de performantă, încât jocurile video nu vor putea fi diferenţiate prin nimic de realitate. Deci, poate că şi noi suntem personaje într-o realitate simulată pe un computer cosmic.

Cam asta afirmă şi **nondualismul**. Există o singură Fiinţă care se împarte în nenumărate puncte de conştiinţă şi pe care tot Ea le face să uite că sunt părticele din Divinitate. Unica Fiinţă se transformă astfel în personajele unui joc video. În acelaşi timp, o parte din Ea rămâne pe poziţia de jucător.

Diferenţa între jocul cosmic (lila) şi un joc video obişnuit este că în al doilea caz, programul este făcut dinainte, iar jucătorul are un număr limitat de opţiuni, conform programării iniţiale. În schimb, *jocul cosmic*, pe lângă programarea iniţială, are parte şi de *update*-uri permanente chiar în timpul jocului. Programul se îmbunătăţeşte singur permanent, ţinând cont atât de istorie, cât şi de opţiunile personajelor din prezent. Se autoreglează şi se îmbogăţeşte în mod absolut liber.

Aşa că, dacă apar surprize în rolul personajului pe care-l jucaţi, să nu vă miraţi. Aţi fost *updataţi*. Iar dacă vă apar nişte percepţii extrasenzoriale, înseamnă că aţi fost chiar *upgradaţi*. Faceţi parte dintr-un joc. Dar sunteţi chiar Divinul, deghizat într-un personaj video mai mult sau mai puţin stupid.

Spre deosebire de celelalte personaje animate, oamenii din acest joc video poartă nişte ochelari de realitate augumentată (A.R.) numiţi „ego”. Şi fiecare ego pune pe prompter o poveste diferită, legată de ceea ce vede şi simte în faţa ochilor. Scriptul nu e făcut de Programatorul jocului, ci este un algoritm bazat pe istoria personală şi pe diverse input-uri aleatorii (precum funcţionează motorul de căutare YouTube, care ne propune diverse recomandări de filme bazate pe istoria căutărilor şi a vizionărilor).

Faptul că omul e ca un personaj într-un joc video nu ar fi chiar atât de greu de observat. Dar pe ochelarii A.R., ego-ul trimite mereu mesaje de genul: „Nu e de joacă! Eşti în pericol! Aceasta nu e o simulare, ci o

alertă reală! Viaţa nu-i un joc, poţi muri oricând dacă nu controlezi situaţia!" Bietul personaj, n-are timp să se dezmeticească, să se uite mai atent la ambient şi la evenimente – fără ochelari. Să observe că toate sunt doar nişte animaţii reuşite. Va crede ce-i spune ego-ul ăsta, care stă nedezlipit de el.

Ego-ul oglindeşte haosul divin

Am scris în articolul „**Sunetul Creaţiei, sunetul distrugerii**" despre revelaţiile divine ce spun că la început exista numai Haosul. Apoi el s-a autorganizat şi a apărut Dumnezeu Creatorul sau Mintea cosmică AUM. Acest Dumnezeu aduce tot mai multă ordine în jurul Lui, iar Creaţia este tocmai rodul ordinii divine. Nu ar putea exista Creaţia fără legile cosmice care o ordonează. În acelaşi timp, Dumnezeu înghite în permanenţă haosul din jurul Său.

Această imagine însă are un defect: ea vorbeşte în termeni de timp şi spaţiu. Ştim însă că Divinitatea există în veşnicie şi infinit. Prin urmare, ar fi mai exactă afirmaţia că **Haosul coexistă cu Ordinea** în sânul Divinităţii (Sursei sau Originii).

Deşi Creaţia este rezultatul ordinii, din când în când ar putea apare impulsuri de haos, venite din aceeaşi Divinitate. Învăţăturile spirituale ne prezintă numai latura raţională, logică şi ordonată a lumii. Dacă vrem să găsim o explicaţie pentru suferinţele noastre, oricând putem să ne găsim propria greşeală sau pedeapsa karmei sau vina unor vrăji ori blesteme etc. Omul este însetat de sens.

Se pare însă că există şi o latură absolut haotică, care intervine punctual şi pe neaşteptate. După acel moment, intră automat în funcţiune reparaţia dumnezeiască, pentru a reface ordinea „stricată".

Este precum într-un furnicar. Milioane de furnici lucrează sincronizat pentru a clădi tuneluri şi săli. Dar, la un moment dat, apare o surpare sau intră nişte apă care le deteriorează templul. Imediat soseşte la locul catastrofei un regiment de furnici harnice, care repară stricăciunea în câteva minute. Cam aşa acţionează şi Divinitatea.

Învăţăturile spirituale arată numai spre Ordinea universului. Neoadvaita (iniţiată de Tony Parsons) punctează mai mult Haosul divin. După cum spune el, ordinea lumii este aparentă. Adăugăm noi că este şi obligatorie. Altfel nu s-ar putea organiza lumea. Sus există şi haos, imprevizibilitate, şi în privinţa asta nu se poate face nimic, pentru că este un haos ce coexistă în Divinitate. Se poate doar repara ce, uneori, strică el.

Oare noţiunea fizică de *entropie* este sinonimă cu haosul divin? Entropia slujeşte schimbării formelor creaţiei, nu la distrugerea ei. Nu are nicio legătură cu haosul divin. Poate doar găurile negre din adâncul cosmosului să aibă legătură cu acesta.

După cum sugerează unele revelaţii (Guy Needler, Scarlat Demetrescu), haosul divin reprezintă 99% din Origine şi abia 1% constituie Ordinea divină. Nu e vorba că haosul ar fi mai potent decât ordinea, ci *doar* că nu va putea fi niciodată eliminat complet. Creaţia este produsul ordinii. Dar acel haos picurat intermitent (cam cât 1%) este sarea şi piperul. Fără puţintel haos, ar fi o mare plictiseală, probabil.

Fiinţa umană este creată după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. De aceea, omul conţine un ego. **Ego-ul este oglindirea haosului divin**. El se opune, din programare, impulsurilor de ordine divină, este mereu pus pe invers faţă de voinţa spiritului. Paradoxal, însă, ego-ul pretinde că doreşte controlul evenimentelor şi previzibilitate şi evitarea suferinţei. Desigur, efectul este tocmai invers: tocmai aşa apare suferinţa umană. Ce ascunzătoare perfectă pentru haos! Dacă ar fi fost evident că ego-ul este haos deghizat, toată lumea l-ar fi alungat. Ar fi spus „Stop joc! Afară cu impostorul!”.

Iată însă că lucrurile stau pe dos. Lumea este subjugată de ego şi de aceea vedem atâta haos în jur. Acţionează, desigur, şi forţa contrară a ordinii, care repară în continuu distrugerile provocate de ego-ul oamenilor. Fără intervenţia divină, civilizaţia noastră ar fi dispărut de mult.

Învăţăturile spirituale sunt vârful de lance al luptei pentru fericire. Dar ele nu-şi propun desfiinţarea definitivă a haosului (considerat de unii a fi „răul”), ci crearea unei ordini locale cât mai perfecte. Ordinea locală perfectă apare numai prin iluminarea fiinţei umane. Iluminarea înseamnă alungarea haosului din om. Atât şi nimic mai mult. Dar chiar şi după ce omul este iluminat, tot rămâne posibilitatea ivirii unui imbold egotic de scurtă durată. Poate tot cu o probabilitate de 1%.

Învăţăturile spirituale au fisuri

Când încerci să abordezi transcendentul prin logică, vei ajunge, inevitabil, într-un punct mort. Raţionamentul va avea o fisură. Asta au observat toţi marii gânditori. Şi, pentru a-şi păstra adepţii, „a nu-i sminti”, cum spun duhovnicii ortodocşi, au găsit diverse tertipuri de a ocoli fisura.

Religiile pun la bază **credinţa**, căreia nici nu-i pasă de logică. Iar în vremurile mai tulburi, ideologiile se impuneau cu **forţa**, prin frică.

Învăţăturile mai sofisticate, precum buddhismul sau kaballa, când ajung la o astfel de fisură, introduc noi şi noi concepte şi, astfel, materialul devine şi mai stufos. Puţini vor reuşi să-l parcurgă integral şi să-l înţeleagă, darămite să-l mai analizeze critic şi încă să-l nege.

Eu însumi, în raţionamentele pe care le construiesc, când constat că am ajuns într-o fundătură logică, mă refugiez în spatele ideii de paradox divin. Şi este adevărat că Divinitatea conţine ambele opuse, deci trebuie să ne împăcăm atât cu logica, cât şi cu fisurile în logică.

Isus, în mesajele şi cărţile pe care i le-am tradus, îmi dă impresia că, uneori, când afirmaţiile sale ar putea fi contrazise de ceva ce tot el a spus cu altă ocazie sau când ajunge la o tautologie, ne deturnează atenţia prin câteva întrebări retorice.

Singura teorie fără fisură logică este **neoadvaita**, nondualismul promovat de Tony Parsons şi alţii. El chiar spune că este ceva nou în peisajul spiritual, ceea ce eu explic prin faptul că toate celelalte au fisuri logice. Desigur, anumite elemente similare găsim şi la Shankaracharya sau alţii, dar, de obicei, ele sunt omise sau se pierd în cadrul tradiţiei mai vaste.

Tony vine cu un suflu proaspăt, radical, simplu şi inedit în peisajul occidental, cel puţin. Adevărul este înfăţişat în forma sa pură, fără compromisuri logice, deşi concluzia poate să dezamăgească. Însăşi Tony admite că *teoria* sa nu este de niciun folos pentru căutătorul spiritual! Este un magazin gol, care lasă să moară de foame pe orice căutător.

În ciuda sau tocmai *datorită* acestui acestui fapt, unii se luminează doar ascultând acest mesaj, fără nicio practică spirituală. Mintea cade de la sine, fiindcă se simte inutilă, nu are ce înţelege şi nu are cum să te ajute "să ajungi la Dumnezeu". Spre deosebire de învăţăturile spirituale clasice, acest mesaj elimină din start nenumăratele completări, avertismente, excepţii pe care învăţăturile trebuie să le adauge atunci când sunt greşit înţelese de ego. Şi mereu va exista riscul ca ego-ul să priceapă anapoda spiritualitatea. Nu riscul, ci chiar certitudinea. Datoria ego-ului este să te deturneze de la înţelegerea spirituală corectă.

În neoadvaita, ego-ul cade de la sine, nemaifiind hrănit, nemaidându-i-se importanţă pentru „dobândirea” iluminării. De la Tony s-a molipsit Jim Newman, iar de la Jim s-a molipsit Anna Brown. Sunt mai multe exemple în articolul cu iluminaţii neoadvaita (o adaug acum şi pe nou-venita Naho Owada). Cum se explică?

Se explică prin faptul că acel conferenţiar este un suport sau releu pentru o transmitere *energetică*, care produce modificări în psihicul auditorilor. Este adevărat că publicul este foarte redus, dar vor rămâne să-l asculte numai cei deja receptivi la acea energie şi care apreciază onestitatea totală a conferenţiarului, precum şi coerenţa perfectă a mesajului. Cei nepregătiţi vor fugi de aici, atraşi de mesaje mai apropiate de chestiuni concrete.

Când văd ce întrebări paralele cu calea spirituală pun unii elevi ai „Cursului de miracole" sau altor învăţături nondualiste, îmi dau seama că n-au înţeles nimic din nondualitate. De fapt, este şi greu să înţeleagă ceva din atâtea fraze stufoase, laconice şi misterioase. Lor le-aş recomanda să urmărească neoadvaita, măcar pentru a se *clarifica* mental asupra nondualităţii, care n-are nicio legătură cu problemele lor personale.

Şi în celelalte căi spirituale dualiste, progresul se produce tot pe cale energetică, venind de Sus. Învăţăturile sunt doar modalităţi de a menţine interesul căutătorilor, de a le da ceva interesant de făcut (o mantră, un ritual, o rugăciune, o vizualizare, o acadea spirituală) în timp ce sunt modelaţi de energia divină. Fiecare om are specificul său şi de aceea sunt nenumărate căi şi abordări spirituale, pentru ca oricine să se poată agăţa de ceva atractiv şi să rămână în sfera de influenţă energetică benefică.

Pe de altă parte, nu putem nega rolul practicii individuale pentru o anumită dezvoltare personală. Mintea, când este lucrată într-un anumit sens, se transformă. De pildă, numai prin exersare constantă poţi învăţa să cânţi la un instrument, nu este de ajuns urechea muzicală. Însă aici ne referim la **iluminare**, acest fenomen misterios de ieşire din Iluzia cosmică.

Va prefera neoadvaita numai cine caută Adevărul nediluat, în esenţă tare. Vor fi puţini, de obicei vechi căutători pe alte căi. Majoritatea oamenilor au alte preferinţe, vor adevărul amestecat cu puţină iluzie. Nu e ceva greşit. Fiindcă nici Iluzia cosmică, Maya, nu este greşită. Totul este aceeaşi Divinitate.

Feliem pâinea cu acul

Neoadvaita nu a apărut ca să înlocuiască vechile tradiţii nondualiste, ci, poate, ca să acopere nevoia de logică perfectă a căutătorilor ce vor să ajungă la Adevărul ultim. Dacă alte căi spirituale fac unele compromisuri cu lipsurile şi limitele minţii umane, omenirea a ajuns la nivelul de

conştiinţă când are pretenţia ca, măcar la acest nivel, să nu apară fisuri logice.

Doar că **raţionamentul perfect aduce şi concluzii nedorite**. De pildă, dacă nu există timp, atunci cum ar putea exista cauzalitate?! Prin urmare, nimic nu are un scop anume. Evoluţia şi scopul au nevoie de timp, care nu există în nondualitate. Concluzia neoadvaita este că existenţa nu are niciun scop şi nimic nu evoluează. Deşi poate exista o aparenţă de cauzalitate şi evoluţie, ele sunt doar o iluzie, ca întreaga manifestare creată. Din perspectiva *absolută*, totul este simultan şi nu se întâmplă niciodată nimic.

Această concluzie vine în flagrantă contradicţie nu numai cu alte învăţături spirituale, ci cu însăşi percepţia omului. **Omul e însetat de sens, nu de nonsens**. Acceptând concluziile neoadvaita, ieşim cu totul din normalitate şi din logică. Adică, am plecat de la neacceptarea compromisurilor de logică şi am ajuns la pierderea logicii. Iată un alt paradox divin!

Este clar că nondualitatea nu are nicio legătură cu logica, cu mintea umană, nu poate fi descrisă şi nu poate fi explicată şi nu aduce nicio cunoaştere suplimentară a creaţiei. Şi atunci, de ce unii oameni sunt iluminaţi, prin Graţie, şi trăiesc direct nondualitatea? Este o stare de fericire permanentă şi stabilă, necondiţionată de evenimentele vieţii, ce se desfăşoară în paralel. De ce?

Pentru că numai datorită nondualităţii au putut apare învăţăturile spirituale care îndeamnă oamenii către o mai mare unitate şi iubire. Unitatea şi iubirea şi fericirea şi libertatea sunt stări nonduale, dar se pot simţi, la un nivel mai redus, şi în cadrul Creaţiei duale.

Când analizăm nondualitatea cu mintea este ca atunci când am vrea să tăiem o pâine în felii frumoase, dar folosind un simplu ac. O putem înţepa într-un milion de puncte, dar tot nu vom obţine feliile dorite.

Tony Parsons spune că viaţa NU are sens şi scop. Aparent, contrazice tot ce spun alţi învăţători. Înţelepţii spun că scopul creaţiei este ca Creatorul să afle mai multe despre El însuşi, să înveţe din fiecare experienţă a creaturilor ignorante. Ele trebuie să fie ignorante pentru a crea nişte experienţe inedite faţă de cele deja cunoscute de Atotcunoscătorul.

Dar tocmai aici mintea găseşte un paradox. Din moment ce Creatorul le ştie pe toate, ce ar mai putea afla prin intermediul unei biete creaturi? Şi, desigur, nu putem găsi niciun răspuns mulţumitor. Mintea este complet depăşită. De aceea, am putea spune că, practic, afirmaţia

“există un scop, dar de neînţeles” nu diferă fundamental de afirmaţia “nu există niciun scop”.

Sau, am mai putea spune, din poziţie dualistă, că una este că Divinitatea ştie toate scenariile dinainte, dar alta este ca o creatură să experimenteze un scenariu pe cont propriu. Cu alte cuvinte, teoria nu este totul, ci numai practica o transformă într-un adevăr *trăit*.

Să folosim o analogie. Să presupunem că un muzician care compune melodii de relaxare, ce aduc ascultătorului plăcere şi fericire, îşi pune muzica la dispoziţia oricui, gratuit, pe YouTube sau pe SoundCloud sau pe altă platformă (chiar există asemenea muzicieni!). Este evident că el nu are niciun scop pragmatic. Totuşi, cu fiecare nouă melodie, îşi îmbogăţeşte priceperea artistică, vrând-nevrând.

Aşa este şi cu Dumnezeu. El creează lumea şi creaturile din pură fericire şi pentru fericirea lor, care este şi a Sa. Nu are nevoie de nimic, căci este complet în sine. Dar prin acest exerciţiu, devine tot mai experimentat în actul creaţiei. Astfel, jocul creaţiei devine tot mai complex şi mai frumos.

În cartea mea „Modelul psihicului uman normal şi paranormal”, vorbeam de cele două axe filosofice perpendiculare (separate): prima, axa cauză-efect, iar a doua, axa mijloc-scop. Creaţia nu are un *scop* pragmatic, dar are un *efect* benefic asupra Creatorului. Uneori, mintea poate amesteca cele două axe şi să confunde un “efect” cu un “scop”.

Diferenţa dintre Avidya şi Maya şi Lila

MAYA este iluzia cosmică, care creează aparenţa lumii materiale, obiective. Este ***jocul prim***, apărut în sânul Absolutului.

Teoria cuantică afirmă, în acord cu spiritualitatea orientală, că totul este un imens *câmp* infinit, din care *particulele* apar ca nişte valuri la suprafaţa oceanului. Ceea ce noi percepem ca fiind obiecte disparate sunt nişte astfel de valuri (numite singularităţi în teoria cuantică). Realitatea *fundamentală* este acest **ocean fără formă**, dar cu un potenţial creator infinit. Realitatea *aparentă* este cea a **obiectelor cu formă**, care se înfăţişează astfel numai creaturilor. Creatorul este însuşi oceanul, care nu-i separat de valurile pe care le creează din Sine.

Iluminarea înseamnă să simţi direct, nu intelectual, că totul este **real şi ireal** în acelaşi timp (ocean şi valuri). *Ignoranţa (**avidya**)* înseamnă să simţi pe jumătate, anume că totul ar fi **numai real** (valuri, fără ocean).

Fizica cuantică specifică foarte clar: există dualitatea undă-particulă (real-ireal). Atunci când observăm intenţionat materia elementară, ea se comportă ca particulă, iar când nu o observăm, măsurările ulterioare arată că s-a comportat ca o undă sau câmp de energie.

Deci, fundamental, lumea este o vibraţie (câmp), şi numai aparent, „de dragul nostru", ni se înfăţişează ca structuri disparate, separate. Fiindcă noi înşine ne percepem ca indivizi separaţi şi ne ruşinăm de nuditate, precum Adam şi Eva, materia ni se arată tot sub o formă îmbrăcată, din „pudoare". Sau poate din şiretenie...

* * *

AVIDYA este ignoranţa omului (corpul-minte) de a se crede o persoană **separată** de restul. Acesta-i ego-ul, un ***joc secund***. Este o iluzie de gradul doi, care însă poate dispare prin iluminare, şi atunci rămâne doar jocul prim, Maya. Ego-ul este o iluzie *totală*, iar creaţia este doar o iluzie *parţială*.

Iluminarea nu distruge Maya. Iluzia cosmică acţionează chiar la un nivel anorganic, încă de la nivel de particulă subatomică. Orice particulă este deja o creatură supusă Maya-ei.

Cum este să nu te mai simţi separat de restul, adică fără ego?

Este un sentiment crescător, pe parcursul aprofundării iluminării. Simţul individualităţii are grade de expansiune. Începe cu fuziunea cu obiectele din imediata vecinătate. Şi se continuă cu o fuziune tot mai largă. *Vidya*, adevărata cunoaştere, este pierderea *treptată* a simţului individualităţii. Dar încă din prima trezire, prima etapă, înţelegi că ceea ce credeai că este real, nu este chiar aşa. Şi accepţi că **totul este real şi ireal în acelaşi timp**.

Să fii iluminat înseamnă să spui un mare DA! vieţii, *oricărei* întâmplări, *oricărui* lucru sau fiinţe întâlnite pe drumul tău, bun sau rău, plăcut sau neplăcut.

* * *

LILA este Jocul cosmic. Este un cuvânt aparent similar cu Maya, dar are o cu totul altă încărcătură. Lila poate fi chiar un alt nume pentru Haosul divin, care coexistă cu Ordinea divină. Libertatea absolută, de multe ori, înseamnă opoziţia la Ordinea prestabilită de cineva, chiar de către Dumnezeu. Entităţile malefice, probabil, au ca slogan „Lila", Jocul Cosmic neîngrădit. Ce poate fi mai interesant într-un joc liber decât să dejoci regulile?!

Desigur, adepţii Binelui vor spune că nu poate exista niciun joc fără reguli, căci atunci n-ar mai fi joc, ci degringoladă. Dar, când cineva încalcă regulile Jocului cosmic, cine este arbitrul care să-l pedepsească? Karma sau rezonanţa. Absolutul Divin nu poate fi acel arbitru, căci El este chiar sursa libertăţii, care încurajează inclusiv nesupunerea la reguli, cât şi stabilirea de reguli. Oare răul este iniţiat chiar de către Absolut, sub forma haosului ce perturbă ordinea?

Dacă n-ar exista acest haos injectat periodic, atunci n-ar mai exista imprevizibilul şi totul ar decurge conform unui plan. Iar cine cunoaşte perfect planul, nu mai are nevoie de Dumnezeu, devenind el însuşi Dumnezeu. Dar aşa, când mereu apar injecţii de haos, nimeni nu poate fi sigur pe nimic. Spiritele Superioare primesc constant ordine şi indicaţii de Sus, cărora uneori nu le înţeleg sensul. Ele încearcă să le dea un sens pe baza inteligenţei şi experienţei fiecăreia, dar mereu sunt cu un pas înapoi. Deciziile sunt impuse şi supervizate de Absolut.

Probabil că Absolutul dă indicaţii şi entităţilor negative, pe altă filieră, sau poate chiar prin intermediul Spiritelor Superioare, care le eliberează primelor anumite canale de acţiune, „retrăgându-şi protecţia", cum se spune. Spiritele Superioare nici n-ar putea face rău sau haos în lume, căci sunt structurate să iubească Ordinea, Binele, Adevărul etc. N-ar avea niciun spor sau entuziasm să provoace haos, suferinţă şi răutăţi gratuite. Dar la astea se pricep demonii.

Ce rol are răul în lume? Se vorbeşte, metaforic, de piatra care zgârie diamantul, pentru a-l face să strălucească. Iar învăţăturile spirituale vorbesc despre karmă, unde demonii ar juca rolul de pedepsitori. Fără ei, nu s-ar putea plăti karma.

Dar oare orice rău este justificat din urmă? Oare nu există victime colaterale în diverse evenimente dramatice? Oare nu există întâmplare? Iar dacă nu există întâmplare, atunci haosul ce perturbă Ordinea lumii, nu cumva este trimis de Creatorul Absolut? Care face pare din libertatea Jocului divin sau Lila... Iar dacă chiar există întâmplare, oare nu este alt nume pentru haos?

* * *

Când ţi se întâmplă ceva rău, ai două opţiuni înţelepte.

Prima: să ţii seama de învăţăturile spirituale şi să cauţi mesajul sau corecţia care ţi se aplică. Unde ai greşit în trecut sau unde greşeşti în gândire mereu? Înţelegând asta, probabil că nu vei mai suporta în viitor aceeaşi „răutate" a vieţii. Asta înseamnă că vrei să fii mai fericit şi **să scapi de Maya**, de iluzie.

A doua opţiune: să vezi în rău acţiunea directă a haosului, care nu poate fi înţeleasă, fiindcă nu are niciun sens. Injecţia de haos are doar rolul de a dinamiza creaţia şi atât, el nu este gândit de cineva, ci se iveşte organic din „supa cuantică”, ca şi ordinea.

În acest caz, nu cauţi explicaţii personale, acceptând că nimic nu este personal. Pur şi simplu, te simţi parte din jocul libertăţii totale, **Lila**, de care **doar eşti conştient**. Nu te simţi o victimă, căci este un joc liber al nimănui, fără nicio miză. Nu eşti o victimă, fiindcă nici nu exişti. Universul nu te vede ca pe un individ, ci ca pe o constelaţie de energii. Numai tu te consideri un individ, din cauză că suferi de **avidya**, adică un fel de fata morgana.

* * *

MAYA este iluzia sau minciuna cosmică din care vrei să ieşi, căci tânjeşti după Adevăr, şi acţionezi în acest scop, pe baza indicaţiilor înţelepţilor.

LILA este jocul cosmic din care nu te gândeşti să ieşi, fiindcă atunci ar însemna să afli totul. Iar dacă ştii ce urmează, îţi va dispărea UIMIREA.

Mai corect spus, Maya şi Lila sunt noţiuni ce se aplică Unicei Conştiinţe care se autoiluzionează că ar fi o grămadă de indivizi. Dar pentru că acum mă adresez unor indivizi, am adaptat limbajul.

* * *

Unii învăţători spirituali spun că singurul scop al vieţii este ca tu să te iluminezi. Desigur, sugerează că asta ar sta în puterea ta. Dar neoadvaita spune că iluminarea nu depinde de tine. Concluzia logică ar fi că viaţa nu are nici măcar acest scop.

Viaţa nu are niciun scop. Este o aparenţă. Aparenţa nu are niciun impact asupra Realităţii. Viaţa este LILA, un joc liber, fără scop şi fără efecte asupra jucătorului. Restul sunt poveşti.

Desigur, există şi poveşti complexe, spiritualiste, în care spiritele, părticele din Dumnezeu, au fost trimise în Creaţie pentru a evolua şi a se întoarce la sânul Creatorului mult mai experimentate şi astfel să îmbogăţească Originea cu experienţa lor. Dar nondualiştii nu gustă aceste poveşti spiritualiste. Poate că n-au destulă imaginaţie...

Fără aceste poveşti sofisticate, jocul LILA s-ar sfârşi. Sunt necesare pentru ca jucătorii să rămână în priză. Nu este doar un joc de acţiune, ci,

mai ales, unul de imaginaţie. Dacă lipseşte motivaţia mentală, nu va mai exista nicio mişcare.

„Banii fac lumea să se învârtă”, spune un slogan laic. Poate că ar trebui rescris astfel: „Ideile fac lumea să se mişte”. Fără nicio credinţă în vreo idee, ce ar mai fi oamenii?! Nişte bieţi iluminaţi, acolo...

25 iulie 2021

MINTEA MINTE

Ce înseamnă că Isus a înviat

Se spune că, în viaţă, **numai moartea este o certitudine**. Dacă însă Isus chiar a înviat, înseamnă că moartea este doar un concept, o interpretare psihologică - nu este un fapt real. Or, **dacă nici moartea nu este o certitudine, atunci mai putem avea vreuna**?! Toate conceptele sunt ireale.

Dacă ne interesează Adevărul, trebuie să acceptăm că mintea nu ne serveşte decât minciuni, că nu ne putem baza pe ea pentru a afla Adevărul absolut. El trebuie trăit direct, nu cunoscut mental.

„Adevărat a înviat!" se tălmăceşte prin „Neadevărate sunt gândurile!".

Iadul e un cazino

Iadul este un cazino, cu draperii groase la geamuri, ca să nu intre cumva lumina. Mesele de joc slab luminate sunt locurile populate de oameni. Iar demonii se amestecă printre jucători ori stau în spatele lor. Toţi demonii vor să înşele pe cineva, fie ca jucători, fie prin inspiraţii înşelătoare date jucătorilor. Când reuşesc, demonii câştigă jetoane. Ei sunt plătiţi de patronul cazinoului să păcălească clienţii-oameni. Orice om care se aşază la o masă de joc poate cădea victima înşelărilor acestor şmecheri. Nimeni nu este ferit. Singura modalitate de a te păzi este să nu te aşezi la nicio masă sau, şi mai bine, să nu intri în cazinou.

Ce înseamnă asta? Să nu te amesteci cu lumea prea mult. Şi să nu te încrezi în gânduri prea mult. Mintea minte.

Nici spiritele nu ştiu totul

Am impresia tot mai acută că nici spiritele superioare nu ştiu totul. Parcă şi pe ele le iau prin surprindere Poruncile venite de la Divinitatea Absolută. Sunt şi ele la fel de uimite de viaţă, ca şi oamenii. Aparent, ştiu mai multe. Dar tot nu stăpânesc Misterul, care le depăşeşte. În această privinţă, oamenii sunt la fel de surprinşi ca şi spiritele.

Spiritele superioare se pot exprima în sensuri opuse când se adresează unor oameni diferitiţi. Mai mult, chiar aceluiaşi om îi pot

spune variante foarte diferite la momente diferite. Parcă ne-ar sugera să nu credem mai nimic, căci totul este o iluzie. Sau să nu mai căutăm răspunsuri de la alţii. Credinţa totală într-o entitate sau ideologie, obligatoriu ne va dezamăgi cândva. Este lecţia să ne îndoim de orice (scepticism) şi de totul (nondualism). Niciun sistem nu se susţine. La un moment dat, va fi subminat de o Poruncă Divină, care îi va da peste cap pe toţi. Numai că spiritele superioare nu suferă ca oamenii cu ego. Ele doar se miră şi se minunează, dar ascultă de Divin fără să crâcnească şi mai învaţă ceva.

Cum spunea Isus, intuiţia proprie ne ajută să ştim ce trebuie să facem şi în ce să credem pe moment. Intuiţia ne este de folos personal. Nu este un instrument de validare a adevărului obiectiv, de aflare a secretelor lumii. Nicidecum.

Adaug eu aici, pentru că nici nu există un adevăr lumesc universal valabil. Totul este relativ. Numai Adevărul Absolut este demn de încredere, dar El spune atât, că toată creaţia este o iluzie, deci că nu ne putem baza pe ea, că nu are o valoare în sine, pe care să ne-o facem crez şi idol. Nimic creat nu are valoare absolută, ci doar pentru creatura respectivă, care şi ea este o iluzie. Real este doar Absolutul, care joacă toate rolurile din sceneta cosmică. Ce poţi să faci când înţelegi acest Adevăr suprem? Nimic.

Cum spune celebrul dicton zen: „Înainte de iluminare, tăiam lemne şi căram apă. După iluminare, tai lemne şi car apă."

Universul e mental

De sus în jos pe toate nivelurile (absolut, mental, astral superior, astral inferior şi fizic), se poate spune că „universul e mental". Este o afirmaţie hermetică cu urmări profunde. Cu cât nivelul e mai înalt, cu atât **subiectivitatea** este mai mare.

- La nivelul ultim, întreaga Creaţie este ideea Absolutului, deci Creaţia este o iluzie din punctul său de vedere.

- La nivelul omului, realitatea este în cea mai mare parte obiectivă, dar subiectivitatea ne marchează doza de fericire personală. Lumea subiectivă a ego-ului este aparte de mediul înconjurător. Sunt realităţi paralele. În cazul iluminării, dispare lumea ego-ului, subiectivitatea, şi rămâne doar realitatea obiectivă, naturală.

-La nivelul spiritelor libere care se amestecă cu oamenii, spiritele percep realitatea fizică prin intermediul conştinţei umane. Ceea ce

contează pentru ele este conştiinţa umană, care este creatoare. Deci realitatea fizică coerentă este o interpretare a minţii umane, este *subiectivă*.

Obiectiv privind realitatea fizică, ea este descrisă de fizica cuantică: un mare vid, în care se ivesc aleatoriu particule subatomice din spuma cuantică. Nimic interesant, nimic coerent.

- Pentru spiritele din astralul inferior, realitatea mediului lor este parţial obiectivă, dar cu o mai mare influenţă a subiectivităţii decât în planul fizic.

- Iar în mediul astral superior, realitatea mediului este aproape total subiectivă, deşi mai există nişte urme de forme şi culori oarecum obiective.

- În mediul mental, fără forme, realitatea este în întregime mentală (de aici şi numele). Totuşi, se păstrează o diferenţă faţă de viziunea Absolutului, în sensul că mediul mental nu este privit ca o iluzie, aşa cum îl vede Absolutul, ci încă are o realitate obiectivă: este un mediu foarte maleabil, fără nicio iniţiativă sau formă proprie, totul depinzând de voinţa spiritelor.

„Universul e mental" este o afirmaţie general valabilă. Doar proporţiile variază în funcţie de nivelul de abordare. La nivelul ultim, totul este subiectiv, iar la nivelul omului, realitatea pare a fi mai ales obiectivă, cu injecţii masive de subiectivitate.

La nivelul omului, putem spune că lumea interioară, a gândurilor şi emoţiilor, depinde foarte mult de ideile pe care le nutrim. Ne vin mereu idei care nu ne aparţin. E clar că sunt nişte idei „obiective", venite din afara noastră. Ce putem face este să le încurajăm, dându-le atenţie. Noi suntem un filtru care lasă să treacă doar anumite gânduri din infinitatea care ne înconjoară. Deci materialul de construcţie a lumii ideilor noastre nu ne aparţine, este obiectiv. Noi alegem însă fiecare cărămidă (sau carte de joc) pentru castelul viselor noastre. Aceasta este subiectivitatea noastră.

La nivelurile superioare, spirituale, ideile sunt create de spiritele înseşi. Fiecare spirit are control asupra gândurilor pe care le nutreşte. Dar chiar şi acolo, vin înspiraţii de la nivelul suprem, divin, care nu pot fi oprite sau filtrate. Spiritul este îmbibat automat de mesajul lor, iar el le va adapta la specificul mediului în care trăieşte. Pe lângă acestea, poate avea şi propriile iniţiative. Aşadar, este o mult mai mare subiectivitate, dar încă există anumite impuneri foarte subtile.

Numai Absolutul este total liber să gândească orice vrea şi să transmită mai departe inspiraţiile sale către iluzoria sa Creaţie. Această

libertate absolută poate fi interpretată şi ca un fel de haos, adică o libertate nereglementată de vreo lege cunoscută de creaturi. Din contră, toate spiritele se supun unor reguli şi unei ierarhii, în vârf tronând Creatorul.

Cum văd spiritele lumea fizică

Conştiinţa trebuie să coboare în vehiculul fizic, în corpul-minte, pentru a trăi anumite experienţe inaccesibile de la nivelurile superioare. Senzaţiile sunt unice de la nivelul fizic. Ele pot fi oarecum simulate la nivel astral, dar nu e acelaşi lucru.

Se ştie că spiritele, de obicei, când interacţionează cu oamenii, privesc lumea fizică prin ochii omului respectiv, adică percep prin intermediul minţii omului. Pentru spirite, ceea ce vedem noi nu există, privind de la nivelul lor de vibraţie. Mintea noastră creează propria-i realitate, iar spiritul respectiv preia această „imagine a lumii". Iată cât de relativă este realitatea şi de ce se spune că „universul este mental".

Desigur, toţi oamenii folosesc acelaşi dispozitiv mental, astfel că realitatea fizică este consensuală, vedem toţi exact aceeaşi iluzie. Dar tot este o iluzie, pentru spirite.

În plus, fiecare om îşi adaugă propriile sale iluzii, prin ego. Acesta este un vis în vis, o iluzie de gradul doi.

Dacă vor neapărat, unele spirite se pot materializa în planul fizic şi să-şi fabrice instantaneu organe de simţ fizic. Dar nu e un proces la îndemâna oricărui spirit şi este destul de neplăcut pentru ele. Preferă să ne supravegheze prin intermediul propriilor noastre minţi.

Tot în minte apar şi visele. Iar spiritele ce ne veghează pot interveni în vis, adică în iluzia mentală care provoacă visul.

Demonstrarea ştiinţifică a conştiinţei?

Savanţii **Vernon Neppe şi Edward Close** au pus la punct o Teorie a Totului care se apropie cel mai mult de adevărul ştiinţific. De unde ştim? Din faptul că teoria lor rezolvă matematic cele mai multe din zecile de chestiuni rămase nerezolvate de modelul standard al fizicii moderne şi de modele alternative, cum ar fi teoria superstringurilor. Detalii în comunicarea ştiinţifică "The triadic dimensional vortical paradigm".

Mi-a atras atenţia esenţa lucrării, anume că nu trăim într-o lume cu 3 dimensiuni spaţiale şi una temporală (3s+1t), ci în 3 dimensiuni spaţiale + 3 dimensiuni temporale + 3 dimensiuni mentale (numite de autori „*gimmel*" sau vehiculul conştiinţei). Ei spun că încă **nu pot explica** cum să interpretăm cele 3 dimensiuni temporale. Susţin însă cu fermitate că lumea nu poate fi explicată fără introducerea celui de-al treilea element, alături de spaţiu şi timp, un element fără masă şi fără energie (*gimmel*).

Dar iată că **explicaţia** o găsim în altă parte, la mediumul **Guy Needler**. Comunicând cu Sursa, i s-a spus că timpul nu este liniar (unidimensional, reprezentat de o axă pe care plasăm trecutul, prezentul şi viitorul), ci sferic (tridimensional). Aceasta s-ar traduce prin faptul că există nenumărate variante în care se pot desfăşura evenimentele, plecând de la un moment dat (precum razele ce pleacă din centrul sferei). Toate coexistă, dar numai o variantă va fi aleasă sau activată de liberul arbitru al fiinţelor. Celelalte sunt viitoruri probabile sau lumi paralele, dar nu mai puţin reale (sau la fel de ireale) ca varianta trăită de noi.

Autorii Neppe şi Close spun că modelelor fizice de până acum le lipseşte conştiinţa (*gimmel*), fără de care nu se poate explica stabilitatea particulelor elementare.

Am putea specula că acele particule cuantice care apar şi dispar într-un interval infim de timp, neputând fi detectate de aparatele noastre de măsură şi care se anulează reciproc (de genul electron şi pozitron), ele ar fi instabile tocmai din cauză că nu sunt sprijinite de conştiinţă (gimmel). Conştiinţa este cea care stabileşte ce fiinţează şi ce nu. Conştiinţa generează realitatea fizică.

Dar iată cum am putea explica şi cele trei dimensiuni ale conştiinţei:

Conştiinţa explorează simultan toate variantele posibile de timp, foarte multe, dar nu infinite ca număr. Şi atunci, evident că există nenumărate lumi paralele, la fel de reale şi foarte similare, dar în care evenimentele pământeşti se desfăşoară după scenarii diferite. În acest caz, este clar că şi conştiinţa trebuie să aibă trei dimensiuni (precum timpul) – cu alte cuvinte, să se poate diviza în oricâte părţi pentru a experimenta simultan toate variantele temporale.

Acest lucru ni-l confirmă şi comunicarea mediumul Maria Cociş cu entitatea Ande (nr.3).

Din perspectivă filosofică (în care nu ne interesează ecuaţiile matematice, ci numai logica), am putea spune că „trei dimensiuni" este o figură de stil care sugerează ideea, mai generală, de „variante ale realităţii

desfăşurate simultan" şi, de asemenea, „divizarea holografică a conştiinţei" în oricâte părţi este nevoie pentru a trăi toate acele variante.

Iată cum poate fi descris mai simplu acest model al realităţii simultane. La un moment dat, trebuie să luăm o decizie dintre mai multe opţiuni. De fapt, **toate** opţiunile vor fi explorate de conştiinţă, motiv pentru care spaţiul se divide în câte opţiuni există, la fel şi conştiinţa. Fiecare opţiune este o variantă temporală. La următorul moment important, când trebuie să ne exprimăm liberul-arbitru, spaţiul iar se divide ş.a.m.d. Evident, acelaşi lucru se petrece cu oricare fiinţă dotată cu liber-arbitru, astfel că numărul de variante generale planetare creşte enorm în (aproape) fiecare secundă. Dar aceasta nu este nicio problemă, fiindcă Conştiinţa se poate diviza în oricâte părţi este necesar, potenţial o infinitate, deşi numărul real este, totuşi, finit.

Mă gândeam deunăzi ce interesant ar fi ca un clarvăzător să poată accesa Akasha şi să scrie o carte cu, să zicem, 30 de variante diferite ale evoluţiei României de la revoluţia din 1989 până în prezent. De genul, ce s-ar fi întâmplat dacă...? Astfel, istoria post-factuală poate deveni un fapt foarte real, cel puţin pentru cercetarea spirituală.

11 ≠ 12

Autorii Neppe şi Close mai spun că, pentru ca teoria lor cu cele 9 dimensiuni să fie completă, este nevoie să existe încă o dimensiune integrativă (rezultată din teorema incompletitudinii a lui Gödel) care să le înglobeze, a zecea – care are la bază a unsprezecea. Acelaşi număr, 11, este pomenit şi de tânărul clarvăzător Matias de Stefano, care conferenţiază pe site-ul Gaia. El îl defineşte astfel: 3 dimensiuni fizice, 3 dimensiuni emoţionale şi 3 dimensiuni mentale, în total 9, care creează o a zecea dimensiune unică. Iar aceasta se divide şi ea, generând-o pe a unsprezecea – Absolutul, de unde totul se vede complet altfel.

Tot la 11 dimensiuni ajunge şi teoria supercorzilor, dar prin însumarea unei dimensiuni temporale şi altor 8 dimensiuni spaţiale (rezultate din matematica superioară), **plus** gravitaţia şi încă una de integrare. Nu cred că este o coincidenţă; este ceva cu acest număr. *Dar oare ce?*

În schimb, alte informaţii date de Matias de Stefano concordă cu unele aflate de Guy Needler astfel: primul spune că la baza creaţiei stă cifra 6 (cele 6 cercuri ale Florii Vieţii sau vârfurile a două piramide unite la bază), care, dublată prin polarizare, dă 12. Iar al doilea spune că la baza

creaţiei stau cele 12 Entităţi Sursă, menţionaţi şi în Biblie sub numele de Elohimi sau Creatori (vezi Psalmul 82:1 şi 6). Deasupra lor se află Originea sau Creatorul Absolut.

Un alt element remarcabil în lucrarea autorilor Neppe şi Close este numărul 108, care apare ca o sumă a calităţilor electronului, neutronului şi protonului. Tot numărul 108 apare în descrierea matematică a elementelor care stau la baza vieţii organice, dar nu şi la celelalte elemente chimice. (Simplă observaţie: 108 = 12 x 9)

Pe de altă parte, numărul 108 este considerat sfânt de către tradiţia hindusă, deşi motivaţia s-a pierdut de-a lungul timpului.

Sadhguru spune că există 108 variante ale Creaţiei divine (plus încă 4, adică 112). La un moment dat, există circa 20 de Creaţii active, dar pe măsură ce una apare, alta dispare. În prezent ne-am afla în Creaţia nr. 84. După sfârşitul creaţiei nr.112, nu va mai exista nicio creaţie, ci doar Absolutul.

* * *

Aici se ridică cel puţin un semn de întrebare: care număr este corect, 11 sau 12? Această întrebare a pus-o Originii şi mediumul Guy Needler în cartea sa „***The History of God***”. Originea a răspuns că, atunci când matematica va mai avansa, va găsi 12 dimensiuni ale creaţiei. Iar fiecare dimensiune are 12 benzi de frecvenţe.

Şi a mai adăugat un comentariu interesant. Anume că, din cele 12 dimensiuni, primele 3 sunt dimensiunile spaţiului tridimensional (lungime, lăţime şi înălţime), iar a patra este timpul. Următoarele dimensiuni sunt energetice, fiecare suficientă în sine (un fel de spaţiu fără timp), în număr de 8.

Este interesant că versiunea simplificată a teoriei supercorzilor (fără includerea gravitaţiei) a găsit tot 10 dimensiuni: 8 spaţiale + 1 temporală + 1 integrativă = 10. (Am detaliat bazele matematice ale acestei concluzii în cartea mea „**Cele 9 Mahavidya**”.) Prin urmare, se pare că 11 este un număr *exagerat*, şi ar trebui redus la 10 (9 dimensiuni + 1 integrativă). Iar 10 poate fi ulterior extins la 12.

Bun, şi ce dacă? La ce ne ajută? Ba chiar, aceste informaţii contradictorii mai mult ne încurcă decât ne lămuresc. De pildă, în teoria Neppe-Close, timpul avea trei dimensiuni, iar în celelalte, timpul este o dimensiune unică de sine stătătoare, ca şi celelalte dimensiuni energetice.

Răspunsul îl găsiţi în titlul acestui articol.

6 august 2021

CUM DEFINIM CONDIŢIA UMANĂ

Există o pildă înţeleaptă din Orient despre perceperea Adevărului. Oamenii se apropie de Adevăr precum orbii care pipăie un elefant pentru a înţelege cum arată. Unul pipăie trompa şi spune „Aha, ştiu cum arată un elefant!”. Altul pipăie urechile şi spune „Gata, ştiu ce este elefantul!”. Altul pipăie coada şi exclamă „Ce minune este un elefant!”. De fapt, niciunul dintre orbi nu poate înţelege cu adevărat ce au în faţă. Tot cam aşa abordează spiritualitatea condiţia umană.

Ce este omul şi cum se diferenţiază el de animale?

Există trei noţiuni care ar putea defini esenţa condiţiei umane: conştiinţă de sine, ego şi liber-arbitru. Despre ele am scris în repetate rânduri şi din diverse perspective. Voi relua subiectul, pe scurt.

Să spui astăzi că omul este singura specie cu conştiinţă de sine este o eroare. Cercetătorii au demonstrat, prin testul oglinzii, că există câteva specii de animale superioare care se pot recunoaşte ca indivizi separaţi (maimuţele, delfinii, elefanţii, orca, piţigoiul etc). Este cel puţin începutul conştiinţei de sine, dacă nu chiar mai mult.

Să ne rezumăm, aşadar, a vorbi despre ego şi voinţa liberă. Ambele aceste concepte gemene se bazează pe ideea de separare a individului de restul universului. Nu putem vorbi de ego fără liber-arbitru şi nici invers. Oarecum, sunt noţiuni sinonime.

Cum ia naştere ego-ul?

Există mai multe explicaţii. În general, învăţătorii spirituali pun accent pe faptul că ego-ul este o achiziţie a speciei şi a copilului. Încă din primele luni de viaţă, copilul învaţă de la cei apropiaţi că este un individ separat de restul obiectelor şi fiinţelor din jur. Iar pe la vârsta de 1,5 ani, copilul devine, dintr-o dată, conştient de separare.

Învăţăturile spirituale pleacă de la acest fapt pentru a propune căi de diminuare a acestei separări, pentru purificarea subconştientului de „falsele învăţături” ale lumii. Se presupune că, odată cu „dezvăţarea” subconştientului, va apare iluminarea, adică va dispare ego-ul, revenind la stadiul inocenţei, maxima fericire posibilă pentru om.

Credinţa iudeo-creştină ne oferă chiar şi o poveste despre cum a apărut ego-ul la primii oameni, Adam şi Eva. Cauza a fost ispita şarpelui, adică a diavolului. Diavolul ar fi deci vinovatul pentru apariţia ego-ului uman. Şi tot diavolul încurajează şi astăzi „păcatele” omului, adică manifestările egotice.

Oricum l-am privi, ego-ul este privit ca un rău ce apasă asupra condiţiei umane.

Unii încearcă să-l motiveze pe baze evoluţioniste. Ego-ul ar avea la bază instinctul de supravieţuire, adică creierul reptilian. Peste el, s-au acumulat straturi de civilizaţie, care l-au îmblânzit, l-au cizelat, prin apariţia supraego-ului. Totuşi, această viziune se contrazice cu afirmaţia aceloraşi învăţători care spun că animalele nu au ego, că se simt parte a naturii.

A apărut, mai recent, abordarea nondualistă neoadvaita, şi l-aş nominaliza aici pe Jim Newman, care spune că ego-ul nu are nicio legătură cu ce am fost învăţaţi. Ego-ul este o contracţie energetică ce apare în organism la o vârstă fragedă, dar fără nicio cauză sau explicaţie. Nu are legătură cu educaţia. Neavând o cauză de apariţie, nu are nici o cauză de dispariţie. Nicio cale spirituală nu poate duce la dispariţia ego-ului. (Oarecum confirmând acestă opinie, Adyashanti spune că, dacă ar fi să ne luăm după rata de succes în privinţa iluminării, buddhismul ar fi trebuit să dea demult faliment.)

Jim Newman spune că, înainte de a apărea ego-ul, în Tot-ce-există apare sentimentul de AICI. Din imensitatea spaţiului infinit, Absolutul se restrânge şi se stabilizează într-un loc, pe care îl ia în posesie şi declară: iubesc acest Aici! Ulterior, această restrângere devine un fel de contracţie energetică în organismul uman.

Este deci o lucrare divină intenţionată, spunem noi. Nu este de vină „păcatul originar”, nu este de vină nici diavolul, nu este de vină nici educaţia primită de copil. Este voinţa liberă a Divinităţii de a se separa de Sine, a experimenta sentimentul de izolare. Este o iluzie în care Dumnezeu se bagă singur, un fel de autohipnoză.

Dar de ce?

Jim Newman spune că nu există niciun răspuns, niciun scop, nicio raţiune, cum de altfel, nu există pentru nimic altceva. Totul este Absolutul, imposibil de priceput. Absolutul este atât haosul creator cât şi, simultan, ordinea aparentă a creaţiei. Nu e vorba că o parte din haos ar deveni ordine, ci haosul este simultan ordinea. Nicio minte nu poate pricepe acest paradox şi, astfel, Absolutul va rămâne pe veci de neînţeles.

Totuşi, pentru că omul e însetat de sens, ajungem la ceea ce i-a transmis Originea mediumului Guy Needler, în „History of God”. Se spune că specia umană desfăşoară un experiment unic în univers. Dumnezeu cercetează cum poate evolua o specie inteligentă bazându-se pe liberul-arbitru individual. Restul speciilor inteligente au o voinţă de grup, toţi indivizii urmăresc binele comunităţii, nu al lor personal. În

schimb, pe Pământ, fiecare om are posibilitatea de a-şi urmări numai propriul interes, chiar în dauna semenilor sau a naturii.

Desigur, acest fapt a dus şi duce la degradarea speciei şi a naturii, pentru că este contra-productiv. Dar numai observând efectele nocive ale egocentrismului, oamenii învaţă că trebuie să caute binele colectiv înaintea celui individual. Nu li se impune voinţa de grup, ci ajung singuri la necesitatea ei.

Oare învaţă ceva din necazurile lor?

Din aceeaşi sursă spirituală aflăm că au existat până acum 43 de civilizaţii terestre, care toate au eşuat pe această cale a individualităţii. Ultima civilizaţie cunoscută este cea din Atlantida, al cărei nivel tehnologic era remarcabil, neegalat astăzi. De fapt, nu putem compara civilizaţiile între ele, fiindcă fiecare a mers pe o anumită paradigmă, şi-a dezvoltat anumite capacităţi. Fiecare a fost un experiment unic în felul său. De pildă, civilizaţia atlantă stăpânea manipulările genetice şi ştiinţa cristalelor, iar civilizaţia actuală excelează, destul de recent, în folosirea electronicii şi tehnologiei digitale.

La nivel global şi istoric, specia umană a eşuat constant pe această cale a liberului-arbitru. Ne punem atunci întrebarea dacă civilizaţia noastră mai are vreo şansă să iasă de pe calea autodistrugerii. Fiind un experiment, el poate eşua. Însă, ne spune Originea, dacă va reuşi, va influenţa întregul Univers. Atunci, şi celelalte specii inteligente vor fi trecute pe traiectoria dezvoltării individuale, ştiind deja riscurile şi soluţiile. Deci de noi ar depinde viitorul universului...! Dacă trezirea spirituală care are loc astăzi la nivel global va reuşi să strângă masa critică pentru scoaterea omenirii din acest impas recurent, atunci reţeta va fi folosită şi la celelalte civilizaţii extraterestre.

Sună raţional şi înălţător şi mobilizator. Dar nu putem şti cât adevăr zace în tot ce a primit Guy Needler. Fiecare entitate spirituală benefică ce comunică prin mediumi are, desigur, intenţii foarte bune, constructive, educative. Însă ea transmite printr-un medium care trebuie să poată traduce, înţelege şi accepta mesajul respectiv. Mai mult, entitatea ţine cont şi de publicul potenţial al acelui medium, adaptând mesajul la nivelul general de înţelegere. Ţinând cont de toate aceste restricţii, uneori mesajul poate să nu mulţumească pe cititorii aflaţi pe un nivel superior de cunoaştere.

Sau, preluând pilda cu elefantul, există o părticică de adevăr în toate aceste abordări, însă Marele Adevăr va rămâne o enigmă. Nu întâmplător, Buddha a transmis cu limbă de moarte să nu credem pe

nimeni, nici măcar pe cei mai veneraţi maeştri, ci să cercetăm toate informaţiile pe cont propriu.

Desigur, mintea umană este limitată şi nu putem fi experţi în domenii necunoscute. Totuşi, aici e vorba de intuiţie, de rezonanţă, de a accepta ceea ce „ne face cu ochiul”. Nu se pune problema de a descoperi vreun adevăr absolut, fiindcă mintea nu poate face asta. Mintea, prin definiţie, parcelează adevărul ca să-l poată analiza în detaliu. Nu-l poate pricepe integral. Fiecare om se află într-un anumit stadiu evolutiv, unde are nevoie de anumite adevăruri şi nu de altele. Adevărul altuia l-ar putea încurca.

Acesta e sensul îndemnului lui Buddha: Să nu gândim cu mintea altuia înseamnă să acceptăm porţiunea de adevăr care ne este de folos în stadiul actual. Cum s-ar zice, să punem mâna pe piciorul elefantului şi să ne mulţumim cu ce am simţit pe propria piele. Este un adevăr parţial, dar cert. Să nu-i credem pe cei care ne spun că elefantul este o fiinţă cu trompă.

Sau să-i credem şi pe ei?!...

Liberul-arbitru este un dar?

L-am auzit pe Roger Castillo, discipol al lui Ramesh Balsekar, spunând ceva interesant, anume că sentimentul că ai *voinţă liberă* este un dar. Însă sentimentul că tu ai fi *făptuitorul* este fals, fiindcă condiţionările tale aleg în locul tău. Şi de aici decurg toate problemele şi suferinţele din lume, din faptul că te crezi făptuitor.

M-am oprit din ascultat, fiindcă mi s-a părut că ceva sună disonant în ce spunea acest conferenţiar nondualist. Dar ce putea fi greşit?

Şi mi-am dat seama că acest “dar” al liberului-arbitru, perceput de ego ca un fel de plăcere subtilă, este de fapt o momeală, ca să nu renunţe la senzaţia de făptuitor, foarte apăsătoare, de altfel. Aşadar, nu putem spune că liberul-arbitru ar fi ceva benefic, ce trebuie păstrat, şi că ar trebui să renunţăm doar la senzaţia de făptuitor. Nu. Cele două nu pot fi separate, sunt feţele opuse ale aceleiaşi monede.

În general, toate plăcerile egotice ne sunt date tocmai pentru ca ego-ul să nu simtă apăsarea misiunii sale. Altfel, ego-ul ar renunţa repede la viaţă, la propriu şi la figurat. Sunt nişte plăceri mici şi trecătoare, de care ego-ul are nevoie. Toate momelile destinate ego-ului se prezintă iniţial ca nişte mari speranţe de fericire, eventual, încheiate cu mici plăceri de

scurtă durată. Dar se pare că ego-ului nu-i pasă că a fost păcălit pe trei sferturi. Şi în final, rămâne mereu nesatisfăcut, ceea ce se şi doreşte.

Dacă ego-ul ar fi pe deplin satisfăcut, n-ar mai căuta, nu s-ar mai agita, n-ar mai dori să controleze ceea ce nimeni nu poate controla: viitorul. Or, rolul ego-ului tocmai ăsta este. Fără ego, treburile ar fi clare, în ordine, ideale. Divinul ne-ar putea scăpa pe toţi, instantaneu, de povara egotică, dacă asta ar vrea El. Însă experimentul terestru nu include perfecţiunea nici măcar ca ideal, ci operează cu alţi parametri. Ar trebui să ne împăcăm cu această idee.

26 august 2021

CELE 4 FAZE TARI ALE SPIRITUALITĂŢII

Cele 4 faze tari ale evoluţiei spirituale ar fi: ateul, religiosul, spiritualistul şi non-dualistul.

Ateismul este *credinţa* în materie. Are un rol util la începutul evoluţiei omului, pentru a căpăta încredere în propriile puteri şi inteligenţă. Dar la un anumit punct, devine insuficient. Şi atunci omul devine religios.

Religia este *credinţa* în non-materie. Omul înţelege că deasupra lui mai există un întreg univers invizibil. Totuşi, viziunea sa este marcată de materialism şi conformism social: de ritualuri, influenţa preoţilor, dogme rigide. Religia este un spiritualism materialist. Omul religios se roagă la Cer pentru lucruri materiale şi rezolvări practice. La un moment dat, nici religia nu îl mai satisface. Şi atunci omul devine spiritualist.

Spiritualismul este o religie purificată de balast: de ritualuri absurde, de influenţa atotputernică a preoţilor, de dogme rigide, care nu se potrivesc cu lumea spiritelor libere. Omul ia contact cu lumea spiritelor, direct sau prin intermediari (de gen mediumi, senzitivi, clarvăzători etc).

Totuşi, chiar şi acum omul are o viziune trunchiată, antropomorfizată. El are impresia că spiritul este un fel de om cu un corp mai moale şi mai aerodinamic. Nu-şi poate închipui lumea spiritelor superioare şi de aceea îi plac poveştile despre *viaţa în astral*. Viaţa în astral, într-adevăr, pare a fi o viaţă terestră paradisiacă, la prima vedere. Totuşi, este şi ea o iluzie, comparată cu lumea ideilor pure.

Spiritul superior este cu totul altceva decât un suflet limitat de om. Şi aşa ajungem în pragul non-dualităţii, pe care îl va trece omul aflat la capătul evoluţiei sale.

Non-dualitatea anulează toate fazele precedente, bazate pe credinţă, considerându-le pe toate nişte iluzii într-o Mare Iluzie. Credinţa este un vis al minţii, Mintea este un vis al Creaţiei, iar Creaţia este visul Creatorului. În acelaşi timp, nondualistul nu le respinge, ci le acceptă ca inevitabile, din moment ce există. Prin însăşi numele său, de „non-dualitate", ea face pace între toate opusele, între real şi ireal, între bine şi rău, între Creator şi Creaţie etc. Totul alcătuieşte unica Fiinţă ce există şi care se manifestă într-o infinitate de moduri diferite şi, deseori, contradictorii.

Unii spiritualişti proclamă „nondualitatea” ca pe un suprem ideal şi destinaţie finală, afirmând că atingerea nondualităţii ne va duce la obţinerea tuturor calităţilor divine. Dar asta e doar o speculaţie a spiritualiştilor, bazată pe ignoranţă. Nondualitatea nu are nimic de a face cu stările ideale, care sunt nişte concepte.

Un iluminat poate fi şi nervos sau supărat, iar prin asta nu pierde nimic din calitatea sa de iluminat. Care calitate nu-i conferă nicio superioritate asupra altora – nu este nici mai virtuos, nici mai păcătos. Nondualitatea înseamnă recunoaşterea a Ceea-ce-este şi atât. Nu aduce niciun avantaj individual şi nu trebuie transformată într-o unealtă sau un scop. „Nondualitatea aplicată” este o minciună. Nu există nicio cale către ea şi niciun avantaj lumesc ce rezultă din ea, din nondualitate.

Şi ce este Ceea-ce-este? Nu se poate descrie în cuvinte, pentru că nu avem asemenea noţiuni, nici măcar pe aproape. Ceea-ce-este este totul şi nimic, în acelaşi timp; sau niciuna dintre cele două. Ceea-ce-este este nimicul manifestat ca tot ce există. Ce paradox!

Iluminatul spune că nu mai există nicio *persoană* în el, deci nu mai simte ruşine, teamă de respingere socială, plictiseală, depresie etc.. Pot apare însă emoţii animalice, primare, care răsar din inconştient, din achiziţiile speciei şi ale personajului pe care l-a jucat şi încă îl joacă. Doar că de acum înainte, din starea de iluminare, nu va mai achiziţiona alte tipare mentale. Dar cele deja prezente îşi pot face apariţia din când în când, până când, eventual, se vor şterge de la sine.

Spiritualistul depune o muncă conştientă şi dureroasă pentru a le elimina. Iluminatul nu o face, pentru că nu simte nevoia de perfecţionare, de îmbunătăţire personală. Nu mai există în el nicio persoană, deci nicio dorinţă. Totuşi, ca rezultat al istoriei personale şi de specie, anumite dorinţe pot apare, dar sunt automate, nu mai au drept cauză nevoia de un ego mai bun. Aici e cheia, lipsa ego-ului.

Spiritualitatea este făcută de ego sau, mai bine zis, de supraego. Ce-l împinge s-o facă? Spiritul, care trăieşte permanent în nondualitate, fiind Divinul focalizat pe o anumită experienţă. Iluminarea înseamnă a te contopi cu Spiritul divin, păstrându-ţi partea umană. Ce paradox!

Iluminarea spiritelor

Iluminarea există şi în lumea spiritelor. Iar acolo chiar contează foarte mult pentru viaţa lor curentă. Cu cât spiritul este mai iluminat, cu atât este mai aproape de Absolut, adică pe un nivel mai înalt de evoluţie,

mai avansat în ierarhia spiritelor. Şi aşa ne explicăm de ce sunt "bune" spiritele superioare: pentru că sunt iluminate. Spiritele din astralul inferior nu sunt iluminate, ci se situează cam la nivelul oamenilor obişnuiţi, cu bune şi cu rele. Pe tărâmul spiritelor bune, însă, nondualitatea este o realitate obişnuită şi pragmatică.

Etapele metamorfozei ego-ului

1. Ego-ul este la putere. Are o armură prin care nu poate pătrunde niciun sfat divin. Experienţa de separare este completă. Consecinţa este că va suferi, cu siguranţă.

2. Ego-ul începe să accepte sfaturile divine şi practica spirituală.

Pericolul este să exagereze cu practicile sau să înţeleagă lucrurile greşit, egotic, putând astfel să-i facă rău complexului minte-corp.

3. Ego-ul primeşte mereu inspiraţii şi intuiţii. El este pe jumătate un canal deschis către divin. Pericolul este să capete orgoliu spiritual pentru micile sale realizări.

4. Ego-ul este aproape complet înlăturat prin iluminare. Aici pericolul este revenirea la supremaţia ego-ului, dacă mintea nu suportă dintr-o dată atâta lumină, libertate, iubire.

Uneori, fazele se întrepătrund sau se succed, înainte şi înapoi, foarte rapid, chiar în aceeaşi zi.

«Trezirea spirituală este ca atunci când erai un beţiv şi ai renunţat definitiv la băutură. Singura problemă este că trebuie să trăieşti tot restul vieţii într-un bar.» (*Adyashanti, pe Facebook*)

Interpretări ale libertăţii de voinţă

În privinţa liberului-arbitru, există trei opinii posibile, trei categorii de oameni.

(1) – «Eu am liber-arbitru total. Toţi îl au şi, de aceea, tot ce mi se întâmplă în viaţă este haotic. Viaţa mea este mereu în pericol şi trebuie să fiu vigilent, să mă protejez.»

(2) – «Am observat că, în anumite momente, am fost împins să iau anumite decizii sau situaţia avea o ieşire unică sau că am luat decizii inexplicabile ulterior. Forţe invizibile mi-au forţat mâna sau au acţionat în locul meu.

Mai mult, dacă analizez mai profund, observ că liberul meu arbitru a acţionat doar în situaţii nesemnificative. Marile decizii critice mi-au fost impuse. Oare liberul meu arbitru este atât de neimportant, încât ar putea chiar lipsi?»

(3) – «Ca iluminat, observ clar că nu există niciun liber-arbitru, fiindcă nu există nicio fiinţă separată de Dumnezeu. Există numai o unică Inteligenţă care se autoreglează. Liberul-arbitru este o iluzie a fiinţelor iluzionate de Maya. Persoana care scrie aceste rânduri nu există decât în mintea cititorilor ignoranţi. Desigur, un corp-minte scrie aceste cuvinte, dar nu în mod independent, ci este acţionat de Unica Inteligenţă Divină, la fel ca tot ce există.

Dacă privim aparenta lume ca fiind reală, atunci există o oarecare libertate, care este însă la fel de aparentă. Însă dacă privim lumea ca fiind simultan reală ŞI ireală, atunci libertatea creaturii este o iluzie, ca şi creatura însăşi.»

Era ciobanul mioritic un iluminat?

Acceptând clasificarea de mai sus, putem interpreta balada Mioriţei în altă cheie.

Este clar că ego-ul (1) respinge soluţia mioritică de resemnare şi fatalism. Însuşi termenul de *fatalism* este inventat de ego pentru a declasa abordarea iluminată.

Pe de altă parte, este evident că autorul baladei era un iluminat, nu un pesimist. Altfel cum să explicăm faptul că mari oameni de cultură susţin că balada este o capodoperă?!

Desigur, putem înţelege opoziţia ego-ului, care se teme să nu cadă în depresie, defetism şi pasivitate în urma resemnării mioritice. Aici este nevoie de o explicaţie suplimentară, care să relaxeze pe toată lumea.

Dacă îi spui ego-ului că **nu liberul-arbitru lipseşte, ci însăşi persoana care să-l aibă**, este altceva. Atunci, dintr-o dată, auditorii se vor împărţi în două categorii: (1) În prima vor intra cei care vor spune că este o absurditate de la un cap la altul şi că nu are rost să mai discute această chestiune. Şi se vor simţi uşuraţi. (2) În a doua vor intra cei se vor simţi uşuraţi, fiindcă nu mai simt sufocantele regrete pentru trecut, responsabilitatea pentru prezent şi teama de viitor.

11 septembrie 202

DEFORMĂRILE EGO-ULUI

Nu există dreptate în natură

În natură nu există dreptate, nicăieri. Dreptatea este un concept al minţii omului, care reflectă oarecum *legea naturală a echilibrului*, dar într-un mod distorsionat. Dreptatea este un concept simplist, adoptat de ego în încercarea lui de a crea ordine într-un aparent haos. Dar este clar că această dreptate a ego-ului produce nenumărate inegalităţi şi nedreptăţi. Nu numai dreptatea empirică pe care vrea să şi-o facă fiecare pe cont propriu, ci chiar dreptatea juridică, cu nenumăratele sale vicii inerente, toate aceste încercări sunt denaturări ale ego-ului.

Unii ar putea replica că există legea karmei, care face dreptatea divină. Greşit! **Karma nu urmăreşte să face dreptate, ci educaţie**. Prioritară în univers este educaţia spiritului, nu pedeapsa. De pildă, foarte puţini oameni sunt irecuperabili şi ar trebui izolaţi de ceilalţi. Restul deţinuţilor sunt educabili prin metode mai blânde şi, oricum, mai eficiente decât claustrarea în închisori dure.

Totuşi, ca să clarificăm mai bine problema, iată o privire de ansamblu:

La nivel abstract, există două principii opuse şi complementare:

1. Stabilitatea, prin simetrie;
2. Dinamismul, prin asimetrie.

Din primul rezultă **Legea echilibrului cosmic**, care asigură stabilitatea relativă a universului, dar acţionează oarecum automat, inconştient, mecanic.

Din al doilea principiu rezultă **Legea evoluţiei spiritului**, care se bazează pe dorinţa conştientă a spiritului de a se îmbunătăţi. Evoluţia spiritului se produce prin educaţia sa practică, pentru care poate fi necesară şi reîncarnarea. (Nu există „legea” reîncarnării, ci ea este doar un proces, o metodă de *educaţie* în vederea *evoluţiei*.)

Mult pomenita **lege a karmei** le înglobează pe amândouă – legea echilibrului şi legea evoluţiei – dar cu accent pe educaţie. Astfel, nu este obligatoriu ca echilibrul cosmic să fie refăcut mecanic, orbeşte, dacă este posibil să fie refăcut prin educaţie, ce duce la conştientizare, ce duce la acţiuni reparatorii ulterioare. Dumnezeu nu se grăbeşte să pedepsească şi, de aceea, uneori, marii criminali mor liniştiţi de bătrâneţe.

Dreptatea este un concept uman, care a început cu **legea talionului**, „dinte pentru dinte, ochi pentru ochi” şi pedepsirea rudelor

apropiate când făptaşul nu poate fi pedepsit. Omenirea primitivă avea nevoie de acest concept. Erau pedepsiţi inclusiv membrii grupului (familie, clan, trib) ca să fie învăţătură de minte întregului colectiv. Totuşi, omenirea a evoluat mult şi acest concept nu mai este potrivit. Astăzi, fiecare om răspunde numai pentru propriile acţiuni.

În acest caz, este posibil să nu se poată aplica dreptatea juridică sau morală, din cauza morţii sau unei grave suferinţe a făptaşului. Legea echilibrului nu se poate transpune oricând în lumea oamenilor. Iar când se aplică, o face pe sărite.

De fapt, legea echilibrului se aplică de către natură, prin perpetuarea unor probleme pe cale genetică (rudenie) sau spirituală (reîncarnare). Dar, evident, asta nu satisface dorinţa de dreptate a ego-ului, care rămâne frustrat dacă vinovatul moare între timp, până să-şi primească sentinţa juridică şi oprobiul public.

Setea de răzbunare nu are legătură cu echilibrul. Când vorbim de *dreptatea* dorită de oameni, ne referim mai mult la această *sete de răzbunare*, specifică ego-ului. Scoateţi „răzbunarea" din dicţionar şi veţi vedea că nici „dreptatea" nu-şi mai are rostul.

Dreptatea este o distorsiune a legii *echilibrului*, pentru că nu ţine cont şi de corelativa lege a evoluţiei spiritului, care urmăreşte, în primul rând, *educaţia*.

Dar ego-ul vrea dreptate, nu educaţie. Chiar respinge şi nu înţelege ideea de educaţie. Educaţia înseamnă îmbunătăţire continuă, iar ego-ul se teme de orice schimbare, cu atât mai mult de o schimbare permanentă. Ego-ul este un set de algoritmi.

Ego-ul poate fi însă dresat. Dresajul diferă de educaţie prin faptul că dresajul este mecanic, behaviorist, pe când educaţia necesită o conştiinţă care nu doar se supune unor ordine exterioare, ci le înţelege justeţea şi le poate interioriza. Când ego-ul este dresat, devine supraego, adică un ego civilizat. Totuşi, năravurile vechi rămân şi ies câteodată la iveală, pe neaşteptate.

Cuvântul „dreptate" are legătură şi cu îndreptăţirea-de-sine. Aceasta este un atribut inerent al ego-ului, care vrea să aibă dreptate în tot ce a spus, ca să nu se facă de râs în faţa oamenilor. Dar nu se opreşte aici. Se va semeţi şi va căuta să-şi impună părerea, dacă cumva sunt indicii că greşeşte. Prin îndreptăţire-de-sine, **ego-ul pune monopol pe corectitudine**, ca şi cum doar ce zice el ar fi corect. Alături de setea de răzbunare, acesta este un alt motiv pentru care afirmăm că **dreptatea este un concept specific ego-ului**.

- În spiritualitate, nu trebuie să ne intereseze niciodată „să se facă dreptate”.

- *De ce?*

- În primul rând, pentru că ne coboară vibraţia la frecvenţa ego-ului, după cum am detaliat mai sus. În al doilea rând, pentru că, oricum, natura balansează lucrurile în felul ei, dar care, desigur, nu satisface ego-ul.

- *Dacă nu există dreptate, înseamnă că Dumnezeu nu există.*

- Da?! Cine spune asta?

- *Biblia spune că există dreptate divină.*

- Aaa, Biblia... Păi, cine pomenea acolo de dreptate? Erau nişte oameni care au suferit din cauza altora şi i-au cerut lui Dumnezeu să-i răzbune. Asta înţelegeau ei prin dreptate. Uneori, opresorii lor au fost pedepsiţi, dar alteori nu. A dispărut Dumnezeu din cauza asta?! Nu. „Dreptatea divină” este o noţiune alunecoasă, pentru că deseori nu o constatăm în realitatea vieţii noastre. Şi atunci, ca să nu negăm Divinitatea (şi să nu ne pierdem speranţa!), preferăm să credem în diverse variante neverificabile: fie agresorii vor ajunge în iad, fie se vor reîncarna în viermi, fie urmaşii lor va fi blestemaţi (asta chiar se mai întâmplă!) etc.

Depresia şi anxietatea şi orgoliul sunt inflamaţii ale ego-ului

Tot mai răspândite în lumea modernă sunt anxietatea şi depresia. Despre ultima se spune chiar că este boala secolului. Dar şi anxietatea vine tare din urmă, cu atacurile sale de panică. Ce sunt toate acestea? Psihiatria nu le ştie cauzele sau sunt multe şi complexe, în opinia sa. Ea tratează simptomele, nu cauzele.

Din punct de vedere spiritual, lucrurile par ceva mai simple. La baza acestora stă ego-ul, de cele mai multe ori. **Omul este programat să se îngrijoreze şi să fie nemulţum**it – care sunt două caracteristici ale ego-ului. Există însă şi excepţii de la această regulă, acei oameni care nu se îngrijorează niciodată şi sunt mereu mulţumiţi. Ei sunt numiţi iluminaţi şi, în unele locuri, sunt veneraţi ca nişte sfinţi.

Prin urmare, îngrijorarea şi nemulţumirea, care ne întunecă vieţile tuturor, se pare că pot fi depăşite, pentru a duce o viaţă cu adevărat fericită. Asta nu înseamnă că vor dispărea problemele sau suferinţele, ci

că nu ne vom mai face singuri probleme inutile şi suplimentare, mai mari chiar decât cele iniţiale.

Omul învaţă din copilărie să se îngrijoreze pe un motiv sau altul. Îngrijorarea este o reacţie emoţională şi somatică neplăcută la o anumită idee. Corpul reacţionează la îngrijorare, de pildă, prin nod în stomac, palpitaţii, nod în gât, transpiraţie abundentă, răceala membrelor etc. Dar întâi apar reacţiile mai subtile, nu atât de evidente, un fel de crispare. Imediat ce ne trezim dimineaţa, apare această crispare, de parcă ne pregătim de luptă cu problemele ce ne aşteaptă peste zi. Am putea să le rezolvăm şi fără această tensiune inutilă, dar aşa ne-am obişnuit.

După ce a învăţat bine acest comportament, corpul îl reactivează imediat ce apare o grijă. Reacţia somatică apare simultan cu motivul de grijă. Iar la unii oameni, reacţia somatică apare chiar şi în lipsa motivului, ceea ce se numeşte anxietate, în termeni medicali. *Cum este posibil?*

Este posibil la acei oameni sensibili, cărora îngrijorarea le produce o reacţie exagerată. Sistemul lor nervos s-a sensibilizat într-atât, încât chiar şi soneria telefonului le poate induce neliniştea („oare ce veste proastă voi primi?”. În acest caz, tratamentul este relativ simplu: închiderea telefonului). Tratarea anxietăţii durează un timp proporţional cu perioada în care corpul a învăţat acel comportament de îngrijorare. Desigur că nu toţi oamenii fac forme grave de anxietate. Dar toţi oamenii ştiu să se îngrijoreze şi o fac în mod obişnuit. Dintre aceştia, unii vor da într-o formă cronică de îngrijorare (anxietate).

Profilaxia anxietăţii constă în **a ne dezvăţa să ne îngrijorăm**. Şi nu e vorba doar de motive mărunte, ci de orice motive. Este o dezvăţare radicală, propusă numai de unele învăţături spirituale care ştiu că acest lucru este posibil.

Cam acelaşi lucru îl putem spune şi despre nemulţumirea cronică, numită şi depresie. Pe fond, aproape toţi oamenii au o reacţie de nemulţumire deja pregătită, indiferent de ce se petrece. Este manifestarea ego-ului, acea programare pentru a fi nemulţumiţi, o reacţie inconştientă, iraţională. Dar ego-ul caută şi o raţiune pentru nemulţumirea lui funciară. Şi găseşte mereu motive reale sau imaginare pe care dă vina. În realitate, vina este chiar existenţa ego-ului. Nemulţumirea specifică ego-ului ne împiedică să fim fericiţi cu ce avem şi cu ce suntem. Când organismul se învaţă cu ea, devine o stare permanentă, numită depresie. Atunci nu mai are nevoie de niciun pretext sau motivaţie. **Depresia poate fi înţeleasă ca o nemulţumire permanentă fără motiv.**

Depresia mai poate fi văzută şi ca o retragere totală din contactul cu lumea, din cauză că individul sensibil se simte rănit de ceilalţi oameni şi de evenimente. Preferă atunci să se rupă complet de trăirile umane, fenomen numit şi depresie. Pur şi simplu, nu mai vrea să aibă de a face cu umanul. Este un fel de moarte emoţională, autoimpusă la început, iar apoi cronicizată prin obişnuinţă.

În concluzie, **îngrijorarea cronică devine anxietate (nelinişte *fără motiv*), iar nemulţumirea cronică devine depresie (nemulţumire *fără motiv*)**. Amândouă provin din felul de a fi al ego-ului: neliniştit şi nemulţumit. Depresia şi anxietatea sunt inflamaţii ale ego-ului. Putem trata inflamaţia, ceea ce face psihoterapia. Sau putem merge direct la rădăcina suferinţei, anume ego-ul, ceea ce face spiritualitatea, mai ales nondualitatea.

Nimeni nu este de vină pentru cum este ego-ul, care este o programare. Nimeni nu este de vină pentru că are un ego, ci aşa este condiţia umană. Am scris zeci de articole spirituale despre aceste chestiuni şi cum să le abordăm lucid...

Deci anxietatea este doar vârful aisbergului, momentul când boala devine gravă. Însă primele semne ale bolii sunt „îngrijorările". Putem facem o distincţie între grijă şi îngrijorare: grija este o idee, pe când îngrijorarea este reacţia emoţională şi corporală la acea idee. Este normal să avem preocupări, griji, dar nu şi îngrijorări. Similar, depresia este doar apogeul bolii spirituale numite „nemulţumire".

Orgoliul

O altă caracteristică a ego-ului este nevoia de a fi superior altor oameni. Judecata şi bârfa sunt manifestări ale acestei nevoi egotice. Judecata este o bârfă de unul singur, iar bârfa este o judecată împărtăşită. Ambele sunt forme prin care ego-ul îşi dovedeşte sieşi că el este superior. Ego-ul nu doreşte neapărat să-i facă rău celui judecat sau bârfit, ci o face din nevoia de autoconfirmare a propriei valori. Asta, pentru că ego-ul este nesigur pe el, pe valoarea lui. Este normal să fie nesigur, pentru că ego-ul, pur şi simplu, nu există ca fiinţă, este o programare care *simulează* o fiinţă.

Care este apogeul complexului de superioritate al ego-ului? Este **orgoliul** (numit şi fudulie, infatuare, înfumurare, mândrie, trufie, vanitate etc). Orgoliul este o inflamaţie a ego-ului. Iar când orgoliul devine cronic, boala se numeşte grandomanie sau megalomanie.

Poate părea o idee dură aceea că ego-ul este o simulare de fiinţă sau un fals sine. Dar o fiinţă reală este eternă, pe când diverse alte creaţii pot exista temporar. Ego-ul ştie că el va dispărea odată cu moartea corpului fizic. De aceea, se teme de moarte. Fiinţa eternă nu se teme, tocmai fiindcă ştie că este eternă. Omul este o combinaţie hibridă între un ego temător şi o fiinţă radioasă.

Degeaba îşi repetă mintea că nu există moarte sau că va trăi veşnic, fiindcă nu o poate crede. O împiedică „raţiunea" ego-ului, care ştie că asta nu-i adevărat (pentru el). Deci frica de moarte este o manifestare clară a ego-ului. Totuşi, uneori este benefică, prin instinctul de supravieţuire. Numai că acest instinct nu ne este necesar atât de des pe cât îl manifestă ego-ul. Şi tocmai aici apare problema de adaptare la realitate, pe care ego-ul o deformează. Dacă ne comportăm mai mereu ca şi cum viaţa ne-ar fi în pericol, atunci devenim violenţi, insensibili la semeni, indiferenţi la natură. În lumea civilizată, extrem, extrem de rar viaţa ne este pusă în pericol. Dar teama de moarte a fost intenţionat pusă în ego de către Marele Programator. Ego-ul este proiectat să fie invers decât Fiinţa eternă, căci altfel, n-ar fi adus nimic nou în univers.

25 septembrie 2021

ŞTIU CĂ NU ŞTIU

de Răzvan-Alexandru Petre

«Datoria principală a unui învăţător spiritual nu este de a vă răspunde la întrebări, ci de a pune sub semnul întrebării răspunsurile pe care le aveţi deja. Căci presupunerile şi credinţele voastre conştiente şi inconştiente vă distorsionează percepţia şi vă face să vedeţi separare şi divizare acolo unde nu există decât unitate şi completitudine.» *Adyashanti*

Ignorantul şi ateul se află în poziţia celui care poate spune „**Nu ştiu că nu ştiu**”. Se crede cunoscător al treburilor lumii, dar de fapt nu înţelege mai nimic.

Cel care descoperă spiritualitatea şi se aruncă cu entuziasm în lecturi şi participări la conferinţe şi cursuri practice de dezvoltare personală şi evoluţie spirituală, acesta poate spune despre sine „**Ştiu că nu ştiu**”. Înţelege că Există Forţe invizibile ce trag sforile în lume şi vrea să le cunoască.

Cel care a făcut progrese de cunoaştere pe calea spirituală şi şi-a dezvoltat unele capacităţi umane înnăscute, cum ar fi discernământul, intuiţia, iubirea, tăria sufletească etc, acesta poate spune cu certitudine „**Ştiu că ştiu**”. Într-un fel, se consideră un supraom şi poate chiar are nişte calităţi speciale cu care s-ar putea mândri în faţa altor semeni.

În schimb, omul care s-a trezit spiritual, a devenit iluminat, a cunoscut Adevărul, poate spune doar atât „**Ştiu că nu ştiu**”. I-a dispărut orice mândrie sau orgoliu. Vede că nimic nu este aşa cum credea el. Ceea ce credea el despre sine şi despre lume era o iluzie. Totul este o singură Fiinţă, care joacă toate rolurile din lume. Este un amuzament luat foarte în serios.

Iluminatul vede că există o valoare relativă în cunoaşterea spirituală acumulată până atunci, dar mai există o mare doză de imprevizibil în viaţă care râde de acea „cunoaştere”, Dumnezeu fiind un mare mister incognoscibil. Ceea ce putem cunoaşte din El este doar o fărâmă din ce ştie şi poate El. Dar El nu cunoaşte cu mintea, care este un instrument limitat la logică. „**Nu ştiu că ştiu**”. Misterul trece dincolo de logică, adică devine haotic (pentru minte). Dumnezeu nu este o Minte separată de creaţie, ci este însăşi *întreaga* creaţie, simultan. Mintea universală este chiar universul.

Nici măcar Spiritele Superioare nu ştiu totul, sunt şi ele surprinse de unele decizii divine. Ele cunosc prin intermediul instrumentului divin numit Akasha, nu prin minte. Desigur, când spiritele discută cu oamenii,

împrumută din gândirea lor, ba chiar din cunoştinţele lor, ca să se facă înţelese şi acceptate. Dar când scrutează viitorul, de pildă, apelează la Akasha, adică la ce le permite Absolutul să ştie. Şi le permite multe, dar nu totul.

Nici măcar în Akasha nu stă scris dacă şi când se va ilumina un om. Niciun spirit nu poate şti exact. În miezul fiecărui om se află însuşi Misterul, care decide singur, în totală libertate, când se va ilumina acel om.

Iluminarea depăşeşte complet preocupările umane. Oamenii spirituali află despre acest fenomen straniu din relatările celor care l-au păţit. Cei neinteresaţi de spiritualitate este puţin probabil să afle, iar dacă află, să pună vreun preţ pe aceste informaţii stranii.

Învăţătorii spirituali prezintă fenomenul ca pe ceva dezirabil, ce trebuie căutat, ba chiar stimulat şi grăbit. Îşi fac şi ei datoria, conform dorinţei divine. Dar, pe de altă parte, nici măcar ei nu pot provoca la dorinţă iluminarea unui adept. De fapt, dacă sunt nişte învăţători iluminaţi, aşa cum ar fi cazul, nici măcar nu au o voinţă proprie, ci sunt supuşi Voinţei Divine. Dar, oricum, mai pot păstra nişte rudimente de intenţii egotice, omeneşti, care i-ar putea îndemna să facă minuni, fie şi din pură compasiune. Dar niciun ego nu va reuşi să elimine alt ego. Şi niciun ego nu va reuşi să se elimine pe sine prin diverse practici spirituale.

Pe de altă parte, în ciuda ego-ului, Sinele Divin poate interveni în preocupările, gândirea, atitudinea şi comportamentul omului respectiv, care devine mai meditativ, mai detaşat de gândirea comună, înţelegând aspectul paradoxal şi nondual al realităţii.

Paradoxurile apar în gândire când omul gândeşte dual, împărţind lucrurile în două categorii: bine-rău, corect-incorect, dezirabil-indezirabil etc. Viaţa nu este dual, ci numai gândirea. Viaţa ne oferă ambele categorii, fără să aleagă, ceea ce, de multe ori, ne bulversează. Viaţa urmează la milimetru Gândirea Divină, care, cum am spus, nu este logică, ci nondual.

Nondual înseamnă că, pe de o parte, este valabilă cunoaşterea legilor şi tiparelor, pe baza cărora putem trage nişte concluzii despre trecut şi nişte previziuni despre viitor; dar mai înseamnă şi acceptarea faptului că Dumnezeu nu poate fi cunoscut, ci numai aparenta Creaţie a Sa. Voinţa Divină în Creaţie este total imprevizibilă, total liberă. Adică, lucrurile par a se desfăşura „normal” până la un punct, când o iau complet razna, fără nicio explicaţie sau raţiune. Ulterior, am putea găsi o explicaţie, ba chiar

mai multe, dar nu putem fi niciodată siguri dacă sunt absolut valabile. Nu există nicio garanţie pentru nimic.

Cum se spune despre astrologie: nu există vreun eveniment pe care astrologia să nu-l poate explica *după ce s-a petrecut*. ☺

Întrebăm Spiritele Superioare, dar şi ele au limitele lor de cunoaştere şi nici nu au voie să ne spună orice vrem. De multe ori, ne spun ceea ce vrem să auzim. Sau ne citesc gândurile şi ne spun ceea ce ştim deja, dar, venind de la ele, pare mai veridic şi ne întăreşte încrederea în propria gândire.

Doar Dumnezeu există. Iar explicaţiile pe care le dau creaturile inteligente despre El sunt nişte născociri chiar ale Lui. De fapt, singurul Adevăr este că există o Fiinţă Unică; or dacă este aşa, este clar că orice altă afirmaţie este mincinoasă. Toate explicaţiile logice despre mister sunt false, pentru că este complet ilogic ca o singură Fiinţă să fie toată această diversitate; şi totuşi, este.

Este ilogic, dar se vede clar că aceasta este Realitatea, se vede în momentul iluminării spirituale. Nimeni nu o vede, adică nicio persoană individuală. Dimpotrivă, ce se vede prin iluminare este că nu există nicio persoană individuală. *Cine vede?* Misterul însuşi. În fiecare om stă ascuns acelaşi mister, sub diverse măşti. Când cade masca (persona), aceea este iluminarea, este un fenomen al naturii, nu opera vreunei persoane.

Toate acestea ar putea fi contrazise imediat de dualişti. Conform lor:

Răul şi binele nu sunt doar nişte impresii personale, după interesele ego-ului. Dimpotrivă, există în univers forţe ale binelui şi forţe ale răului, adică spirite bune şi spirite demonice. Acţiunile lor sunt concrete şi au urmări evidente asupra vieţii oamenilor. Nu doar ego-ul vede dualitatea, ci însăşi natura este dual㠹.

Într-adevăr, spiritele superioare nu pot face decât binele, prin natura lor. Iar cele demonice nu pot face decât răul, tot prin natura lor. Primele acţionează conform principiului „serviciu-pentru-alţii”, iar celelalte, conform principiului „serviciu-pentru-sine”. Urmările sunt total opuse.

Dar asta nu înseamnă că ar exista un Dumnezeu al Binelui şi un Dumnezeu al Răului. Există un singur Dumnezeu Absolut, care le îndrumă pe toate. Aşa se explică de ce există un echilibru dinamic între Bine şi Rău, şi niciunul nu îl poate învinge pe celălalt.

Desigur, Spiritele Superioare susţin că, până la urmă, spiritele demonice vor adera la Lumină. Dar pe ce se bazează? Pe speranţele omului sau pe dorinţa de a justifica tabăra binelui, unde a aderat, adică este doar o minciunică. Probabil că spiritele demonice susţin exact

opusul. Absolutul le ghidează pe toate, el este Dumnezeul Binelui şi Răului. Dumnezeu este numele Absolutului când acţionează aparent bine, iar Satan este numele Absolutului când acţionează aparent rău.

Atunci, de ce i se spune iubire necondiţionată, dacă sprijină şi răul?

Atenţie la cuvinte! Este *necondiţionată*, adică îi iubeşte şi pe cei buni, şi pe cei răi, pe demoni. Este un concept imposibil de înţeles sau de aplicat de mintea umană. Poate doar Spiritele Superioare să îl înţeleagă cumva, în sensul că *nu le urăsc* pe cele demonice, ci doar li se opun acolo unde le permite Dumnezeul Binelui. Care este şi Dumnezeul Răului, să nu uităm. Spiritele bune nu au puterea de a transforma sau distruge spiritele rele, şi nici reciproc.

Pare o joacă cosmică. Sau comică. Este un război care nu va fi câştigat de nimeni, niciodată, pentru că atunci s-ar termina şi creaţia, şi-ar pierde dinamismul. Binele şi răul e musai să coexiste, pentru ca lumea să nu îngheţe. De aceea, poziţia spiritualistă dualistă este evident parţială şi partizană. Dar asta nu înseamnă că ar trebui să renunţăm la ea, căzând automat în cealaltă tabără, unde ne aşteaptă nefericirea. Cât timp animăm un corp de om sau un corp de spirit (perispiritul) şi ne aflăm în Creaţie ca nişte creaturi, trebuie să optăm pentru una din tabere. De fapt, nici măcar nu optăm, ci suntem puşi aici. Doar trebuie să ne jucăm rolul cât mai frumos.

Nondualitatea poate fi simţită de creatură, dar nu poate fi aplicată în creaţie, care este dual prin natura ei.

Limitele cuvintelor şi conceptelor

Când învăţătorii spirituali iluminaţi spun că Sinele Suprem sau Absolutul este **Pură Conştiinţă** trebuie să vedem în această expresie o metaforă – cea mai accesibilă metaforă prin care mintea umană să-şi reprezinte ceea ce nu va putea niciodată să înţeleagă.

Din această metaforă, mintea preia ceea ce crede că înţelege, anume Conştienţa, şi îşi imaginează că Absolutul nondualist ar fi ceea ce percepi când eşti în întuneric total, fără sunete sau alte percepţii şi fără gânduri sau emoţii. Aşa traduce mintea conştienţa pură, ca o atenţie vigilentă fără nimic de perceput, precum în somnul fără vise. Dacă ar fi fost doar atât, nondualitatea ar fi fost deja simulată prin dispozitive neuronale sau fizice, de tip samadhi-tank.

Dar, la fel ca termenul de Iubire necondiţionată, şi Conştiinţa pură este o metaforă. Oamenii ştiu ce este iubirea şi ce este conştienţa – sunt

cele mai rafinate aspecte ale fiinţei umane. De aceea, au fost alese pentru a descrie indescriptibilul. Totuşi, observaţi că iubirea este „necondiţionată” iar conştiinţa este „pură” – ceea ce schimbă complet sensul lor obişnuit. Nondualitatea nu este o continuare pe un nivel superior a dualităţii. Este cu totul altceva. Ea nu este nici iubire, nici conştiinţă, deşi acestea sunt metaforele cele mai apropiate de experienţa umană. Ambele fac parte din dualitate, căci au nevoie de un obiect asupra cărora să opereze: iubesc ceva sau pe cineva; sunt conştient de ceva diferit de atenţia propriu-zisă.

Nondualitatea nu este nici conştienţă, nici iubire. Este mult mai mult, dar le generează pe acestea în lumea dual㠍. Sunt cele mai fidele reprezentări ale nondualităţii, dar nu o egalează. Mintea şi simţurile umane au mari limite. Este ca şi cum spiritul nondual ar avea câteva mii de simţuri sau caracteristici, care se reduc la fiinţa umană la doar câteva, printre care iubirea şi conştiinţa. Este clar că prin această reducere se pierde enorm din informaţia iniţială. Cifra 1 este doar o simplă sugestie a ce înseamnă numărul 1000.

1 octombrie 2021

CURIOZITATE DIVINĂ şi PLICTISEALĂ DIVINĂ

Care-i scopul apariţiei ego-ului?

Scopul său este să ofere Absolutului experienţe bazate pe ignorarea Adevărului, pe programarea egotică. Absolutul este imprevizibil şi creativ, pe când ego-ul este destul de previzibil şi rigid. Ce contrast interesant! Absolutul este foarte curios să afle ce situaţii şi comportamente pot apare din situaţiile generate de totala ignoranţă spirituală a omului. De aceea, creează astfel de oportunităţi în care El se „prosteşte" şi se joacă de-a ignorantul.

Ego-ul este un joc secund într-un joc prim, sau o mică poveste într-o poveste mai largă. Ego-ul se consideră centrul Universului. Când ego-ul este eliminat, prin trezire spirituală, rămâne doar povestea principală, Universul, fără niciun centru.

Când este eliminat ego-ul?

Când se termină interesul Absolutului pentru acea poveste secundară. **Ego-ul a apărut din Curiozitate divină şi dispare din Plictiseală divină.**

Dar trezirea, perceperea Adevărului, nu opreşte Jocul principal. Universul cu legile sale rămân ferm pe poziţie. Iluminatul vede iluzia cosmică, dar nu o poate opri sau manipula. Vede că nu există timpul, dar totodată, nu poate ieşi din timp. Stă cu un picior în Iluzie şi cu celălalt în Adevăr.

Chiar şi spiritele evoluate continuă să trăiască în această Macro-Iluzie. Spiritul va ieşi definitiv din Iluzia cosmică abia la sfârşitul „evoluţiei", când va atinge „piscul" evolutiv. Dar nu datorită acelei culmi va dispărea, ci motivul real este că individualitatea lor nu va mai furniza informaţii noi Absolutului. Cu alte cuvinte, evoluţia spiritului este o metodă prin care Absolutul îşi epuizează *treptat* interesul de experimentare a diverselor grade de ignoranţă, de la ignoranţa grosieră a omului la cea rafinată a spiritului foarte înalt.

Spunea Spiritul lui Isus: „Marele Proiectant a creat lumi peste lumi ca să exploreze posibilităţile nesfârşite pe care le prezintă opusul Adevărului." (din „Totul este Graţie", cap.5) Cu alte cuvinte, toate lumile, inclusiv cele rafinat subtile, cu spirite foarte evoluate, sunt fabricate în scopul de a experimenta ignoranţa în diverse grade şi situaţii.

De ce impune Absolutul ignoranţa unor părticele din El?

Dintr-o imensă **curiozitate** şi dorinţă de a fi **uimit**. Uimirea este efectul plăcut al curiozităţii. Un spirit stagnant este cea mai neinteresantă experienţă pentru Absolut, fiindcă nu învaţă nimic din ea. Totuşi, spiritele sunt împinse să evolueze (chiar dacă unele reacţionează invers şi involuează), pentru ca astfel să schimbe decorul şi experienţele.

Un spirit total încăpăţânat şi stagnant va sfârşi inevitabil prin a fi dizolvat de Absolut, fiindcă omoară Curiozitatea divină. Nu este nicio răzbunare din partea Creatorului, nu este o acţiune crudă, fiindcă acelaşi lucru se petrece şi cu spiritele ajunse la ultimul nivel de evoluţie posibil, când sunt dizolvate şi revin în Absolut. Mai corect spus, Absolutul încetează să se mai ascundă sub masca ignoranţei.

Un spirit este dizolvat prin fragmentarea totală a perispiritului său. Energiile nu au ce căuta în Absolut, ci rămâne doar amintirea experienţelor. Energiile sunt tot o iluzie, la fel ca întregul Univers. Perispiritul este format din energii, ce vor fi cedate spiritelor în formare, care au nevoie de ele.

De fapt, nu există spirite separate de Creator, ci doar nişte puncte focale ale Purei Conştiinţe. Când spiritul este dizolvat, am putea spune că dispare punctul focal şi atât. Asta ar echivala cu dispariţia individualităţii, când dispare până şi amintirea sa din cadrul Creaţiei, ea rămânând doar în „akasha" Absolutului. Nu se pierde nimic prin dispariţia unei individualităţi iluzorii. Sau poate că punctul focal rămâne, cine poate şti...?

Experimentul „iluminaţii-copii"

Unii iluminaţi, eliberându-se de povestea ego-ului, sunt atât de entuziasmaţi, încât au impresia că au ieşit cu totul din povestea Universului. Fals! E adevărat că, după eliberarea de iluzia persoanei separate, ei văd iluzia cosmică, dar încă n-au ieşit definitiv din ea, nici măcar ca spirit, adică după moarte. Niciun spirit aflat în evoluţie nu se poate sustrage Marelui Joc, deşi îi vede foarte clar iluzia.

Nu este fair-play ca un iluminat să nege legile Universului (de pildă, karma sau reîncarnarea) ca fiind doar nişte poveşti religioase. Nu, ele sunt legi ferme, la fel ca legea gravitaţiei. *Karma* nu-i o simplă poveste personală, cum este ego-ul. *Reîncarnarea* nu se referă la persoană, ci la spirit. Această atitudine mi se pare imatură, a unui „iluminat-copil", foarte entuziasmat că vede Realitatea, dar care încă nu înţelege mare lucru. De fapt, neoadvaitinii chiar şi recunosc sincer că nu înţeleg ceea ce

percep, care este un paradox, real şi ireal în acelaşi timp. Realitatea divină nu poate fi înţeleasă cu mintea umană, e adevărat, dar aceeaşi minte poate face nişte afirmaţii grave.

Sigur, se poate spune că vorbele lor sunt inspirate de Sus, dar poate că această inspiraţie are dedesuptul ei. Poate că este tot o experienţă de care este curios Absolutul – să se manifeste în acest fel „straniu" prin anumiţi oameni iluminaţi, ca să vadă ce efecte obţine. Deci chiar şi trezirea spirituală a anumitor oameni este un prilej de învăţare, de experimentare pentru Absolut. Iluminarea este un tip încă nou de experienţă umană, în faza de tatonare. Din această experienţă particulară numită „iluminarea fiinţelor umane" face parte şi prezentul meu comentariu, care este doar un mic element de îmbogăţire cu o analiză la rece.

Trezirea este prima fază a iluminării depline

Universul are legile sale, ce nu pot fi învinse decât de marii maeştri (spiritele evoluate). Trezirea este abia prima fază a iluminării, şi doar maeştri pot controla perfect Iluzia – doar ei pot „demonstra" altora Iluzia. Dar maeştrii, fiind maturi spiritual, se exprimă mai rezervat decât „iluminaţii-copii". Iluminaţii-copii sunt un experiment în sine, care se desfăşoară în prezent pe o scară tot mai mare.

Ca să ne exprimăm mai exact, întâi apare trezirea spirituală, care se va continua în *procesul de iluminare* până la iluminarea deplină. Iluminaţii-copii sunt cei care abia s-au trezit, dar mai trebuie să se dea jos din pat, să meargă prin casă şi abia pe urmă să iasă în lume. Deci mai au nişte etape de parcurs. Totuşi, faţă de restul omenirii adormite, ei sunt cu un pas înainte.

Cel abia trezit vede că totul este o iluzie, dar nu o poate modifica cu nimic, deşi este doar o iluzie. Este etapa despre care vorbeşte şcoala advaita, Nondualismul.

În schimb, cel iluminat pe deplin are controlul acestei iluzii. El poate chiar demonstra iluzia şi celor adormiţi. Asta a făcut Isus prin miracolele sale. La el, procesul de iluminare era deplin.

Trebuie să menţionăm aici neapărat că nici trezirea şi nici aprofundarea procesului de iluminare nu are nimic de a face cu dorinţa sau putinţa persoanei. Este un proces misterios, dincolo de înţelegerea sau acţiunile omului.

Acum, când vorbim de stăpânirea legilor universului, adică miracole şi puteri paranormale, intrăm pe un teritoriu sensibil. Asta pentru că, în general, oamenii au, cel puţin, trei arhetipuri sau modele diferite prin prisma cărora înţeleg acest domeniu:

1) Minunile săvârşite de Isus. Ele erau complet lipsite de vreun interes personal, puse exclusiv în slujba semenilor şi conduse de Dumnezeu. Erau o demonstraţie a irealităţii materiei, deci aveau un rol educativ spiritual. Pentru amănunte, vă recomand lectura cărţii „Isus – Autobiografia mea".

Tot aici putem plasa şi vindecările miraculoase realizate de vindecătorii cu energie sau alte metode „neştiinţifice".

2) Numerele de magie de spectacol. Servesc interesului magicianului de a-şi câştiga existenţa, dar şi interesul superior al omenirii de a-şi deschide mintea spre noi orizonturi de înţelegere. Cu siguranţă că magicianul are o iniţiere spirituală, deşi poate să nu fie încă trezit spiritual. Are limitele sale, inclusiv în potenţa magică. De pildă, el poate face să dispară un obiect, dar nu poate face să dispară o tumoare canceroasă.

De asemenea, faptul că face magie la lumina zilei îl face mai vulnerabil la criticile că „lucrează cu diavolul" şi îl izolează de restul oamenilor, ca pe un specimen ciudat. De aceea, pentru a se face mai plăcuţi şi să nu inspire teamă, toţi magicienii spun că folosesc nişte „trucuri" sau „iluzii", deşi este magie pură.

3) Practicile oculte, vrăjitoreşti. Servesc doar interesul bănesc al vrăjitoarei, dar şi interesul ego-ului clientului său. Ambii sunt adânciţi în iluzie şi n-au nicio şansă ori interes de a ieşi din ea prin aceste procedee invocatorii. Colaborează cu nişte spirite inferioare, ele însele ignorante. Rezultatele sunt nesigure, iar repercusiunile sunt întotdeauna negative asupra celor doi, chiar şi când ţelul a fost atins.

Mai adăugăm că puterile paranormale se folosesc şi în spionaj sau ca metode de manipulare în slujba unor potentaţi sau interese de stat, toate intrând în această ultimă categorie.

Problema este că oamenii, când se gândesc la puteri paranormale, amestecă toate aceste trei categorii sau arhetipuri şi nu ştiu ce să mai creadă. Atât de încâlcită este situaţia pe această planetă. Totuşi, în sumara descriere de mai sus, am dat nişte puncte de reper foarte clare.

* * *

Ca o concluzie la fenomenul trezirii spirituale, ea este viziunea pe care o are mereu spiritul tău. Nu poţi avea o viziune mai înaltă decât a lui. Şi ai putea stăpâni legile materiei, cum fac marii maeştri, numai dacă spiritul tău a atins acel nivel sau competenţă, şi dacă vrea el. Fără supărare!

Prin trezirea spirituală „obişnuită", conştiinţa ta umană se uneşte cu Conştiinţa spiritului, dar nu are acces la mai mult decât mintea fizică. Apare acum o incongruenţă între două realităţi paralele: ce este perceput fără niciun dubiu ca fiind real (nondualitatea) şi *aparentul* real (lumea fizică). Pentru manifestarea puterilor sau simţurilor paranormale trebuie ca conştiinţa umană să capete acces şi la supraconştient sau mintea superioară. Abia atunci, aparentul real fizic nu va mai avea atâta putere asupra conştiinţei tale. Totuşi, avertizăm că „noul" real suprafizic i-ar putea lua locul şi ar putea deveni noua atracţie iluzorie, dacă nu eşti bine fixat în Conştiinţa divină.

Iubirea „necondiţionată" a unei iluzii

Dacă n-ar exista ego-ul, n-am avea toate poveştile din lume, spiritualitatea, căutarea unui sens al vieţii, al universului, existenţa lui Dumnezeu. Când dispare ego-ul, toate acestea dispar şi rămâne vacuitatea. Tocmai datorită ego-ului iau naştere aceste poveşti luxuriante despre eliberare, sfârşitul suferinţei, glorie, sacru. No ego, no stories!

Spunea Jim Newman, râzând, că „ignoranţa este fericire". Asta, pentru că iluminarea înseamnă pierderea a tot ce credeai, toate poveştile care fac deliciul şi supliciul vieţii. Dar nimeni nu poate alege să fie iluminat (impersonal) sau ignorant (persoană), ci aici este vorba exclusiv de jocul Divinului, al unicei Fiinţe care fie se ascunde de Sine, fie nu.

Orice căutător spiritual speră ca la capătul căii să găsească Adevărul, sensul vieţii. Dar atunci va descoperi că nu există şi nu poate exista niciun scop al creaţiei, fiindcă totul este un joc şi o Iluzie optică. O iluzie foarte convingătoare şi bine proiectată, totuşi, ireală din perspectiva Adevărului neaoş. Dacă ar şti asta, căutătorul spiritual crede că ar renunţa să mai caute sfârşitul poveştilor, ar renunţa la Adevăr. Dar el nu va putea face asta niciodată, fiindcă este împins de la spate de suferinţă. I se promite că suferinţa va lua sfârşit odată cu realizarea spirituală. Se întâmplă asta, e adevărat, dar într-un mod neaşteptat: prin moartea ego-ului.

Iluminarea este cel mai înfricoşător lucru posibil pentru ego, care, cu o clipă înainte de trezirea spirituală, va fugi din faţa marii revelaţii pe care a căutat-o febril timp de atâţia ani. Cum se spune: ai grijă ce-ţi doreşti, fiindcă s-ar putea să se împlinească! Desigur, în realitate, nu este vina sau meritul ego-ului, dar aşa vine vorba. Cum spunea marele iluminat Ramana Maharishi, „dacă ţi-a intrat capul în gura tigrului, nu-ţi va mai da drumul".

Iluminarea se poate petrece brusc (şi spunem că iluminarea înseamnă dispariţia ego-ului) sau mai lent, când moartea ego-ului este un *proces* aproape imperceptibil (aşa i s-a întâmplat lui Andreas Muller: pe parcursul a doi ani de zile, eul său s-a stins treptat). Nici nu există ceva concret numit ego, ci doar o viziune egotică mai mult sau mai puţin pronunţată. Aşa explicăm cum este posibil ca ego-ul aparent să priceapă ce este iluminarea şi să fugă de ea în ultimul moment. Este doar o oscilaţie de viziune. La fel cum tot o oscilaţie de viziune este revenirea ego-ului (post-trezirea).

În general, trezirea spirituală se manifestă la început prin trăirea vacuităţii, a nimicului, care este perceput ca fiind baza existenţei, adevărul din spatele creaţiei. Iar după o anumită perioadă, unii încep să simtă şi mult-trâmbiţata „iubire necondiţionată", provenită din trăirea unităţii a Tot-ce-există.

De ce asta?

Poate pentru că nu poţi iubi creaţia, cu bunele şi cu relele ei, dacă nu trăieşti mai întâi neantul, liniştea şi nemişcarea absolută. Creaţia adaugă o latură minunată vidului şi, abia după ce te „plictiseşti" de vid, vei iubi mai abitir toate formele iluzorii, poveştile, imaginaţia. Atunci poţi spune cu siguranţă că „nirvana este totuna cu samsara", niciuna nu este superioară celeilalte. Trezitul nu este mai breaz decât adormitul.

Numai că nu în toate cazurile este aceasta succesiunea celor două etape de trezire. De pildă, lui Adyashanti i s-a întâmplat în ordine inversă: întâi a trăit unitatea tuturor formelor şi abia după câţiva ani a trăit şi vidul nondualist. Cele două treziri sunt legate de activarea chakrelor Anahata şi Ajna. Adyashanti mai vorbeşte şi de trezirea pe chakra Manipura, care aduce stabilitatea iluminării şi un sentiment de împământare.

Iubirea aceasta este „necondiţionată", pentru că iubeşti şi răul, urâtul, minciuna. (Oare există vreo minciună mai mare decât creaţia divină?!) Nu ai putea să le iubeşti pe acestea dacă ai crede în continuare că sunt reale, aşa cum face ego-ul. Într-un fel invers faţă de tradiţie, se poate spune că ego-ul are discernământ, fiindcă diferenţiază şi alege între

bine şi rău, iar Absolutul nu are, acceptă orice. Dar ego-ul nu diferenţiază între real şi ireal, asta-i problema lui. Şi nu are nici iubire, nu iubeşte nici măcar ceea ce-i face plăcere.

Doar văzând iluzia răului, îl poţi iubi, şi la fel e cu durerea, neplăcerea şi alte stări negative. Le iubeşti, poate, pentru că condimentează viaţa, creaţia, o fac mai interesantă. De fapt, această iubire divină este fără motiv, dar am încercat s-o argumentez logic, fiindcă omul neiluminat are nevoie de logică şi sens. Altfel nu ar putea înţelege rostul iubirii necondiţionate, divine, totale şi nu i-ar da niciun credit. Poţi înţelege prima parte, anume de ce Dumnezeu iubeşte binele, frumosul, adevărul, dar nu poţi înţelege şi partea a doua. El le iubeşte pe ambele, ca apecte ale aceleiaşi iluzii.

Absolutul iubeşte Iluzia. Necondiţionat.

Într-un videoclip cu Sadhguru, întrebat fiind ce părere are Shiva despre coronavirus, înţeleptul răspunde că pe Shiva nu-l deranjează. Asta nu înseamnă că nu iubeşte oamenii, ci că iubeşte la fel de mult şi virusul, ca pe tot ce înseamnă viaţă inteligentă... El nu face nicio discriminare între noi şi virus doar pentru că suntem mai mari, iar el e mai mic. Nu ne rămâne decât să ne arătăm mai isteţi decât virusul şi să-l învingem. Shiva ne dă binecuvântarea sa pentru a supravieţui, pe care o dă şi virusului, care şi el vrea să supravieţuiască.

Prin aceste replici, practic, Sadhguru ne dă peste cap interpretarea antropomorfică pe care i-o dăm lui Dumnezeu. El nu este un Dumnezeu personal al oamenilor, ci un Creator impersonal al întregii Vieţi. Se pare că pandemia aceasta ne face să ne îndoim la scară globală că ar exista acel Dumnezeu personal şi dualist, care are preferinţe şi poate fi manipulat prin rugăciuni, un Dumnezeu care privilegiază oamenii în dauna naturii şi niciodată invers, care ajută credincioşii contra necredincioşilor şi niciodată invers, care mă ajută mine împotriva celorlalţi şi niciodată invers. Poate că acum a venit momentul ca omenirea să înţeleagă că Dumnezeu este impersonal şi nondualist (o singură Fiinţă prezentă pretutindeni), acelaşi în piatră ca şi în om... Poate.

24 octombrie 2021

Î: Cum se poate împăca un căutător spiritual cu faptul că nu a reuşit încă să se ilumineze?

R: Urmărind conferinţele şi dialogurile lui Jim Newman, iluminat neoadvaita (sau Tim Kliss sau altora). Îi va pieri şi frustrarea, şi impulsul de a căuta ceea ce nu se poate găsi.

Iluminarea şi astronomia

În ultimii ani, am insistat în articolele şi traducerile mele asupra iluminării spirituale. Rolul lor este de a lămuri mai bine această chestiune „ciudată", aparent inabordabilă, sau care, dimpotrivă, pe unii îi obsedează. Totuşi, această claritate conceptuală nu este totuna cu iluminarea propriu-zisă. E adevărat că ne apropiem mai mult de adevăr, dar încă nu ne-am contopit cu el.

Ca să facem o comparaţie, am putea spune că oamenii ce trăiesc la ecuator sunt mai aproape de Soare decât cei de la Cercul Polar. Mai aproape cu 1000 de kilometri. Dar ce contează 1000 de kilometri faţă de imensa distanţă de 150 de milioane de kilometri care despart Pământul de Soare?! Practic, razele Soarelui ajung simultan la ecuator şi la Cercul Polar. Cu alte cuvinte, cel care înţelege mai multe este la fel de ignorant ca cel total ignorant. Prin urmare, nu există vreun motiv real de mândrie spirituală sau intelectuală.

Poate că unii dintre cititori vor răspunde că diferenţa este semnificativă şi se măsoară în căldura pe care o simt oamenii de la ecuator faţă de cei de la Cercul Polar. Adică, ar fi mai bine să nu fii prost sau ignorant.

Aici însă trebuie să-i contrazic. Ştiinţific vorbind, cauza diferenţei de temperatură constă în unghiul diferit sub care intră în atmosferă razele Soarelui. La ecuator, razele intră aproape perpendicular, ceea ce provoacă încălzirea mai intensă a aerului şi o pierdere mai mică de energie până ating solul. În schimb, la poli, razele intră aproape tangenţial, aproape plonjând pe stratul de aer atmosferic, ceea ce determină pierderea energiei lor şi, în consecinţă, o încălzire mai redusă.

Aceeaşi explicaţie este valabilă şi pentru existenţa anotimpurilor. Ele nu se datorează distanţei variabile a Pământului faţă de Soare, ci înclinaţiei axei planetei noastre.

Mesaje potrivite cu fazele evoluţiei spirituale

Cu siguranţă că există ceea ce se numeşte evoluţie spirituală. Parcurgând-o cu succes, devii mai înţelept, mai împăcat cu viaţa, mai fericit cu ce ai, mai blând cu ceilalţi.

Totuşi, adevărata fericire te loveşte abia prin iluminare. Iluminarea sau trezirea spirituală este un fenomen cu mare impact interior, dar imperceptibil din exterior, de către ceilalţi. Atunci îţi dai seama că tot ce ştiai despre viaţă era fals. Mai ales, observi că tu nu exişti şi n-ai existat niciodată ca individ separat de natură (doar corpul-minte este real, dar face parte integrantă din natură). Pare foarte straniu, dar aceasta este trăirea.

Tocmai pentru că ţi se pare atât de stranie, senzaţia poate dispărea destul de repede. Iar când ai pierdut-o, începi să tânjeşti disperat după ea, pentru că s-a dus cu fericire cu tot. Acum eşti în starea de post-trezire sau de pregătire a re-trezirii. În acest moment, evoluţia fenomenului este imprevizibilă. Fie vei rămâne aici toată viaţa, fie iluminarea se va repeta şi stabiliza, după norocul fiecăruia.

Totuşi, chiar şi în faza de iluminare, omul poate evolua în continuare. Nu a ajuns la niciun final, la o culme a spiritualităţii, deşi are această impresie. Evoluţia se continuă. Cu fiecare nou prag depăşit, observă că a mai avansat peste ceea ce credea că este finalul.

Corespunzător fiecărei faze, unele învăţături sau mesaje sunt mai potrivite să fie citite decât altele. Dintre mulţi autori şi mesageri divini, m-am oprit la câţiva, care transmit o esenţă spirituală de bună calitate. Şi alţii sunt bineveniţi şi remarcabili, dar aceştia mi-au atras interesul:

1 - Pentru etapa premergătoare iluminării, în care omul se luptă cu propriul ego pentru a deveni mai fericit şi a aduce lumina în jurul său, recomand învăţăturile lui Isus, prin mediumul Gina Lake, şi ale lui Marius Ghidel.

2 - Dacă mintea s-a copt destul, în apropierea iluminării propriu-zise, recomand mesajul radical al lui Tony Parsons (şi urmaşilor săi spirituali nondualişti, printre care Jim Newman, sau altora care au acelaşi mesaj), alături de descrierea făcută de Isus, prin mediumul Gina Lake.

3 - Pentru post-trezire şi continuarea procesului de eliberare, recomand învăţăturile lui Isus, prin mediumul Gina Lake, şi cele similare ale lui Adyashanti.

În etapa 1 analizezi experienţele specifice dualităţii în mod minuţios şi acţionezi contrar ego-ului, ceea ce te poate ajuta să depăşeşti stadiul dualităţii.

Când ajungi la nivelul 2, în pragul nondualităţii, este o cu totul altă experienţă, care te buimăceşte la început şi-ţi ia ceva timp să o integrezi.

Dacă te afli în etapa 1, probabil că vei respinge automat cele scrise pentru etapa 2, pentru că nici măcar nu le intuieşti sensul. Invers, dacă te afli în etapa 2, vei privi învăţăturile din prima etapă ca nişte simple poveşti, basme pentru copii.

Am observat că iluminarea spontană devine un fenomen tot mai frecvent chiar şi printre cei total neinteresaţi de spiritualitate. Asta ne arată că „timpul se grăbeşte", realmente.

Am tradus multe citate din Adyashanti şi le-am presărat prin multe articole.

Nondualitatea nu se amestecă cu mintea

Iluminarea nu are legătură cu mintea. Este un plan cu totul paralel. De aceea, niciun iluminat nu a ajuns vreodată într-un ospiciu de nebuni.

Ospiciile sunt pline cu oameni a căror minte a fost îmbogăţită cu un simţ suplimentar: claraudiţie (auzirea de voci), clarviziune (vederea a tot felul de imagini pe ecranul minţii) etc, dar fără un control pe deplin conştient. Aceste calităţi extrasenzoriale îl controlează ele pe omul respectiv, şi de aici aparenţa de nebunie.

Nu căutaţi în iluminare calea către puteri paranormale! Acestea sunt periculoase pentru minte. Omul poate fi copleşit de ele, fiind preocupat numai de noile viziuni sau voci şi desprinzându-se de planul obişnuit al vieţii.

De aceea, iluminarea nu este deloc periculoasă, deşi este mult mai stranie decât extrasenzorialul. Ea nu se suprapune cu nimic peste minte, nu are nimic în comun cu mintea. Cele două pot coexista armonios, fiindcă nu interferează, sunt planuri total diferite.

În schimb, extinderea capacităţilor mentale interferează cu calităţile mentale obişnuite, şi pot apare confuzii, pierderea lucidităţii, amestecul realităţilor etc.

Puţină nemulţumire este preambulul

Mulţi au primit iluminarea când se simţeau îngrozitor, pentru că nu reuşiseră să o dobândească prin forţe proprii. Alţii au primit-o când erau în culmea disperării din alte motive.

Dar nu e nevoie de multă nemulţumire. Se întâmplă, pur şi simplu, că nu te mai simţi adecvat acestei lumi. Simţi că nu te mai interesează prea mult ce-ţi poate oferi ea. Simţi că există mai mult, ceva dincolo de imaginaţie. Îţi duci viaţa înainte, căci n-ai de ales, dar aspiraţia spirituală te trage afară din lume. Unde? Nici tu nu ştii. Ai vrea să te tragă mai repede, şi de aici poate acea nerăbdare sau uşoară iritare.

Dar totul se face la timpul său divin, când te-ai copt îndeajuns. Dacă eşti prea verde, te-ai putea speria, pentru că nu ţi-ai epuizat încă interesul pentru lumea formelor. N-ai vrea să ţi se ia accesul la ce cunoşti bine. Te interesează poate şi alte lumi, dar nu atât de mult ca să renunţi la ce ştii.

Poezia este nondualitate

Nondualitatea este ca un diamant şlefuit măiastru. În fiecare faţetă se reflectă câte ceva frumos. Pe o latură, nondualitatea pare a fi o filosofie, pe altă latură pare a fi psihologie, pe alta, religie, iar pe alta, pare a fi poezie.

Nondualitatea este poezie pură, este sursa poeziilor. Poezia este imprecisă, aşa cum nici nondualitatea nu poate fi descrisă în cuvinte. Poetul consideră că poezia este totuşi mai exactă decât proza, deşi foloseşte mai puţine cuvinte. Când poetul este contemplativ, foloseşte foarte puţine cuvinte. Când poetul este entuziast, se lasă purtat de un şuvoi de cuvinte inspirate. De fapt, cuvintele poetice au rolul tainic de a te scoate din gândirea obişnuită, de a-ţi bloca mecanismul rutinier al minţii. Abia atunci, poţi intra în tărâmul poeziei pure, nondualitatea.

Turista care se pierduse

Un autocar plin cu turişti în majoritate europeni opreşte într-o parcare din Suedia. Una din turiste de origine asiatică se duce la baie şi îşi schimbă hainele. Când se întoarce, cei din autocar nu o recunosc a fi aceeaşi persoană şi, când autocarul trebuie să plece, dau alarma că a

dispărut una din turiste. Toţi încep să o caute pretutindeni, este alarmată şi poliţia. După vreo 2 ore, turista îşi dă seama că, de fapt, pe ea o căutau, pe turista asiatică. (cf. Sam Harris).

Aşa e şi cu căutarea spirituală. Îl căutăm pe Dumnezeu, iar El este chiar sub nasul nostru, se ascunde la vedere.

Acuma, stau şi mă întreb: oare oamenii ăia din autocar nu ştiau să numere? Dar la fel este şi cu omul ignorant spiritual: oare el nu vede care-i Realitatea?!

5 noiembrie 2021

DE CE MI SE ÎNTÂMPLĂ TOCMAI MIE?!

De ce mi se întâmplă asta tocmai mie?! Este o întrebare pe care omul şi-o pune atunci când dă de bucluc sau i se întâmplă lucruri neplăcute. Şi este firesc să solicite un răspuns. Dar nu este doar un simplu semn de întrebare, ci este şi o acuzaţie, cu semnul exclamării. Şi de aici apar dificultăţile.

În primul rând, omul acuză. Pe cine, nu ştie nici el, dar oricum, vrea să dea vina pe cineva. Pe soartă sau pe Cine i-a pus-o în cârcă, pe alte persoane, pe preşedinte. Într-un fel, simte că ceva sau cineva este vinovat pentru suferinţa lui. Să fie un blestem pe neam sau o vrajă?!

Uneori, ascultând predici spirituale, acceptă că, poate, el însuşi sau spiritul lui sunt implicaţi cumva în pocinog. Da, poate că din vieţile anterioare i se trag ponoasele. Ar fi o explicaţie rezonabilă. Şi totuşi, alt om a greşit în trecutul istoric şi atunci, de ce să sufere el, nevinovat fiind?!

Alteori, descoperă nişte cauze evidente în viaţa lui curentă, dar nu-i convin, pentru că este chiar el vinovatul. Oricum ar face, explicaţiile nu-l satisfac pe bietul om suferind. Nu atât explicaţii doreşte el intens, ci să dispară neplăcerea sau tensiunea sau sursa iritării sale. Doar când îşi dă seama că problema nu poate dispărea cât ai bate din palme, abia atunci îşi pune speranţa că *explicaţiile* îi vor uşura durerea sufletească.

Dar explicaţiile îl vor ajuta numai în măsura în care va dori să se înţeleagă mai bine pe sine însuşi. Altfel, doar vor pune sare pe rană. Şi ego-ul se va îndrepta cu toată furia pe noua cauză descoperită. Aşa că n-a rezolvat nimic.

Un motiv important pentru care nu primeşte explicaţia dorită este că NU este dispus să o accepte sau să o suporte. Este motivul principal pentru care Universul nici nu i-o oferă. Omul obişnuit are tendinţa de a proiecta în afara lui propriile sale defecte, din cauză că nu şi le acceptă. Şi atunci, le va vedea în ceilalţi. Iar ceilalţi chiar le vor manifesta în faţa lui, deşi poate că nu-i caracterizează. Însă prezenţa eroului nostru îi stimulează cumva să se poarte după acel tipar, tocmai pentru ca el să se recunoască în oglindă. (Rareori se recunoaşte.)

Dar să presupunem că omul nostru a aflat de învăţături spirituale sau metode psihologice. S-a familiarizat oarecum cu termenii şi principiile pentru îmbunătăţirea de sine. Vrea să se autocunoască şi să se schimbe. Acesta este un pas înainte. Va începe să capete unele răspunsuri

parţiale, sperând că, perseverând, va ajunge la adevărul complet. Dar timpul trece şi adevărurile rămân parţiale. Ba chiar, întrebările se înmulţesc. Oare va ajunge vreodată să găsească toate cauzele necazurilor lui?!

Dar oare chiar trebuie?!

Călătorul astral **Jurgen Ziewe** ne relatează că, în urma unei meditaţii, a ajuns în planul spiritual, acolo unde spiritul are viziunea tuturor încarnărilor sale, precum şi a tuturor trăsăturilor de personalitate sau evenimentelor critice. Toate acestea apar ca nişte centre energetice, având legături de lumină între ele. În acel moment, poţi cunoaşte cu certitudine absolut toate corelaţiile cauzale dintre problemele actuale şi cauzele ascunse. Ai putea afla chiar că unele cauze provin din viitor! Ce te faci atunci?! Este un lucru şocant, pentru că încalcă legile fizice. Dar în planul spiritual nu există timpul, aşa că orice este posibil.

Sau ai putea afla că spiritul urmăreşte să-şi perfecţioneze întreaga sa fiinţă, care este această reţea de centre energetice, precum un artist stăruie ani de zile asupra unei opere de artă. Iar în vederea desăvârşirii fiinţei sale, spiritul pune la cale noi încarnări, cu anumite caracteristici, care speră că vor rezolva anumite disfuncţii sau imperfecţiuni, echilibrând karma. În toate încarnările umane apare, inevitabil, suferinţa. Dar ea provine, în primul rând, de la ego-ul uman. Dacă am înţelege acest adevăr simplu, am suporta mult mai uşor tot tăvălugul vieţii.

Ei bine, acum intră în scenă învăţătura nondualistă. Ea ne avertizează, din start, că viaţa aceasta este o iluzie. Chiar dacă suferinţa ne pare foarte reală şi rea cât timp o trăim, ea este văzută din sferele spirituale ca o iluzie a individului. Asta, pentru că însuşi individul este o iluzie. Corpul este aparent real, dar senzaţia de persoană separată de univers, asta e o totală iluzie. Mintea nu este centrul fiinţei, ci un instrument neutru. Deci *senzaţia de a fi o persoană separată de restul lumii*, adică ego-ul, este iluzia care adaugă o imensă suferinţă la simpla existenţă. Durerea există pretutindeni în lumea animală, dar acolo nu există nişte „persoane” cu gândire autoreflexivă. Numai omul reuşeşte să creeze suferinţă suplimentară, prin gândurile şi emoţiile cu care înconjoară durerile fizice. Însă, şi mai grav, omul îşi provoacă singur mari dureri sufleteşti, prin gândirea sa necontrolată.

Desigur, el va da imediat vina pe ceilalţi, care nu-l lasă să trăiască cum ar vrea. Ceilalţi sunt aparenta cauză a neplăcerilor sale. Ce-ar fi însă dacă n-ar mai avea nicio pretenţie de la nimeni?! Nici măcar de la sine însuşi?! Să lase lucrurile să treacă aşa cum sunt ele?! Să-şi accepte

destinul aşa, bun sau rău, cum este, fără să se întrebe de ce?! Să-şi accepte fiinţa aşa cum este ea, cu bune şi cu rele?! Să acţioneze pentru a ieşi din necazuri, dacă nu le mai suportă, dar fără a căuta vinovaţi, nici măcar în propria persoană?! Atunci s-ar aşterne liniştea peste sufletul său, suferinţa ar începe să se stingă, rămânând doar ca o vânătaie pe inimă, până timpul o va şterge definitiv. Ce-ar fi dacă ar exprima mereu *recunoştinţă* pentru ceea ce are şi *iertare de sine* fiindcă nu pricepe armonia vieţii?!

Viaţa nu poate fi descifrată în întregime de pe acest nivel de înţelegere omenesc. Anumite explicaţii, chiar dacă le-am primi, nu le putem pricepe. Şi de aceea, nici nu le primim. Mult mai ades, am putea primi unele explicaţii dacă le-am putea accepta. Dar, din ce-am observat, tocmai din cauza intoleranţei omului la adevăr, primeşte nişte minciuni sau semiadevăruri. Acestea sunt cele mai potrivite pe moment să-i satisfacă foamea de sens.

Foamea de sens pare o calitate intelectuală, dar de fapt, este un program de suferinţă. Fiindcă niciodată nu vom putea descoperi sensul tuturor lucrurilor la acest nivel de conştiinţă gregar. Iar dacă ne elevăm conştiinţa, răspunsurile se ivesc singure şi foarte clare, fără să le cerem şi când nu ne aşteptăm. Am putea proceda cu foamea de sens aşa cum facem cu foamea nenaturală.

Un sfat preţios pe care îl primesc graşii care vor să slăbească este următorul: **Când ţi-e foame, probabil că ţi-e sete. Bea nişte apă şi-ţi va trece foamea!** Nu, nu este nicio păcăleală. Dimpotrivă, păcăleala este să crezi că îţi este foame când, de fapt, organismul îţi cere apă. Omul modern are lipsă de apă curată, nu de mâncare. Bea apă curată mai des şi nu-ţi va mai fi acea foame nenaturală, care te îngraşă!

La fel poţi proceda şi cu foamea de sens. Când ego-ul pretinde explicaţii şi justificări pentru suferinţele sale, dă-i să bea adevărul curat. Nu trebuie să-ţi hrăneşti ego-ul cu nimic, ci să-l laşi să înfometeze, să nici nu-l bagi în seamă. Lasă-l să critice, să pretindă că are dreptate, să se lupte pentru a controla lucrurile, să strige după fericire, să se lamenteze retoric „de ce mi se întâmplă asta tocmai mie?”. Lasă-l să-şi facă numărul, dar nu-i mai da atenţie. Dă-i să bea din când în când din adevărul nondualist, până i se face lehamite să mai ridice pretenţii: „tu” nici nu exişti, „persoana” ta este o ficţiune, un vis al spiritului divin.

Dar de ce există acest vis? întreabă ego-ul pe loc, sperând să găsească un sens măreţ. Însă răspunsul nu-i pe atât de eroic cât să-i gâdile orgoliul. Spiritul doreşte să experimenteze contrastul cu starea divină, care este domiciliul său permanent. Vrea să vadă cum arată lumea

bazată pe frică şi separare, opusă Adevărului, care este iubire şi unitate. Este un experiment.

De ce mie?! în pandemie

Încă înainte de pandemie, lumea civilizată a înţeles că este manipulată prin ştiri false sau părtinitoare. Încrederea în mass-media era deja şubrezită, iar ego-ul îşi pierduse cumva echilibrul certitudinilor. Dar odată cu pandemia, ego-ul este sub un asalt general şi se clatină tot mai tare sub zalele sale de fier. Vede că nu mai poate avea deloc încredere nici în autorităţi, nici în ştiinţă, nici în semeni. Nu se mai poate baza pe nimic exterior.

Unii găsesc în asta motivaţia să devină şi mai necruţători, mai închişi în sine. Îşi fac provizii de asediu, acuză pe toată lumea de orice, nu mai au fineţea gândirii, aruncă toată cultura la gunoi, îşi reduc raţiunea la creierul primitiv.

Iar pandemia este doar vârful aisbergului. Crize peste crize se tot ivesc din subteran, aglomerându-se şi împletindu-se, ca nişte şerpi periculoşi. Crize personale, crize regionale, crize globale, criză economică, criză politică, criză alimentară, criză climatică, criză energetică, criza hârtiei igienice. În curând, vom rămâne şi în criză de cuvinte care să enumere câte crize ne tot înconjoară. Dar ca de obicei, singurul lucru pe care îl învăţăm din istorie este că nimeni nu învaţă nimic din istorie.

Şi totuşi, ceva-ceva învăţăm. Peste tot în lume, se vorbeşte despre criza forţei de muncă, calificată şi necalificată. Foarte mulţi oameni pleacă de la actualul loc de muncă. I s-a dat şi un nume „Marea Demisie”. Pandemia i-a făcut pe oameni să realizeze cât de impredictibilă este viaţa. Dacă, până atunci, îşi organizau viaţa în jurul programului de muncă, atitudinea generală s-a schimbat. După toate aceste carantinări, oameni nu mai vor să-şi ducă viaţa sub dictatura serviciului. Au descoperit că vor să stea mai mult cu familia, că vor slujbe mai degajate, că viaţa e prea scurtă ca să şi-o piardă în cariera greşită, ca îşi pot transforma hobby-urile în surse de venit. Nu e minunat că au prins curajul să se desprindă de frica de viitor, impusă de ego?! Nu e asta partea bună a pandemiei?!

În prezent, toate planurile ne sunt date peste cap de măsurile restrictive generale. Nesiguranţa, incertitudinea şi lipsa de control au devenit virale, adică tot ce preţuia ego-ul mai mult se duce la vale (siguranţa, certitudinile, controlul situaţiilor). Dacă este o conspiraţie, atunci este o conspiraţie universală contra ego-ului uman.

Se spune că lumea nu va mai fi niciodată ca înainte. Este adevărat. Dar oare a fost vreodată ca „înainte”?! Oare lumea nu se schimbă mereu sub ochii noştri adormiţi?! Aceasta este vraja sub care trăieşte ego-ul, cea a stabilităţii, a neschimbării, necesară păstrării controlului. Ego-ul vrea să aibă mereu controlul situaţiei, a lucrurilor, a persoanelor. Îi este frică de viaţă şi frică de moarte. Adevărul este că ego-ul nu a controlat niciodată nimic, ci doar îi place să creadă asta. Dacă are vreo religie, atunci credinţa fanatică a ego-ului este în control.

Când aude pe vreun trimis al Domnului că spune „Totul e bine aşa cum este”, pe ego îl apucă furia. Nu suportă să audă că totul este bine aşa cum este. Structura programată a ego-ului este să nu fie niciodată mulţumit. Pentru ego „nimic nu este bine”. Chiar şi când are tot ce şi-a dorit, fericirea sa nu durează mult, că găseşte el ceva în neregulă care să-i strice cheful.

Şi atunci, cum să scăpăm de ego? Să vă dau o reţetă ar însemna să punem ego-ul să-şi taie singur craca de sub picioare. Ar putea s-o facă şi pe asta cu entuziasm, dacă este un ego ceva mai spiritual, dar va cădea tot în picioare şi va supravieţui bine-mersi. Nu. Nu trebuie să-i dăm ego-ului nimic de făcut. Asta îl doare cel mai tare, când nu-l băgăm în seamă. Dar nu din ignoranţă, ci din înţelepciune.

De ignoranţi e plin Pământul, care nici măcar nu sunt conştienţi că atitudinile lor stau la baza emoţiilor. Nici măcar nu-şi dau seama când şi ce gândesc, atât sunt de alienaţi de propria fiinţă. Este penurie de înţelepţi, de asta are nevoie Pământul. Dar s-a făcut cerere şi se aşteaptă livrarea mărfii. Unul dintre furnizori este pandemia, iar celelalte crize completează necesarul. Este ca un ciur planetar ce separă ignoranţii de înţelepţi.

Împărăţia ego-ului devine urâtă şi ameninţătoare. Tot mai multe restricţii şi temeri îi înconjoară pe cei care i se închină. De aceea, unii evadează către lumea spiritului, care e tot aici, în acelaşi loc, suprapusă. Numai că joacă la extrema opusă: totul pare la locul său, fiecare are ce merită, toţi mergem spre lumină. Cum naiba?! se întreabă ego-ul confuz şi stresat. Zidurile se prăbuşesc peste tine, iar tu să fii mulţumit?! E o nebunie.

Nu, nebunie e ceea ce a făcut ego-ul din lume. Zvonurile catastrofale sunt tot mai alarmiste. Parcă se şi aud trâmbiţele îngerilor morţii şi galopul cavalerilor apocaliptici. Tensiunea creşte şi se pare că totul se va sfârşi într-o gigantică explozie care ne va spulbera pe toţi, ca să scăpăm de toate belele.

Dar nu. Nu aşa stau treburile. Finalul va fi ca un fâsâit, o deschidere veselă, o dispariţie a fricii. Vom constata amuzaţi că nu a existat nicio suferinţă pentru nimeni. Ba chiar că nu a existat nimeni. Totul a fost un vis, o iluzie, o realitate virtuală. Ne scoatem căştile de pe cap şi totul dispare în neant, căci nu a existat niciodată, decât în mintea noastră cosmică. Ne-am putea distra încă de pe acum, imaginându-ne cât vom mai râde atunci...

Procesul ce se desfăşoară în lume este sofisticat, are două direcţii opuse sau chiar mai multe. Lucrurile sunt amestecate şi nimeni nu le poate descâlci. Fiecare om alege pe cont propriu, conform instinctului sau inspiraţiei. Iar consecinţele sunt foarte diferite.

Cei care încă dau credit vocii alarmiste a ego-ului se vor radicaliza tot mai mult, îşi vor pierde cumpătul, fiindcă situaţia aparentă îi va solicita peste limita de suportabilitate. Ego-ul vrea certitudini, controlul situaţiei, protecţie şi va fi de acord cu orice măsuri care să le readucă. Dar măsurile vor provoca şi mai mult haos, pentru că vor fi luate de nişte ego-uri panicate.

Şi e foarte bine aşa. E bine, pentru ca cealaltă parte a omenirii să se desprindă de modul de a fi egotic, autocentrat, inadaptat noii realităţi. Cei pregătiţi lăuntric vor coti brusc pe o traiectorie spirituală, detaşându-se de spaimele cotidiene. Până acum, părea un moft, un hobby, un lux chiar, să te ocupi de spiritualitate. Dintr-o dată, a devenit vitală pentru supravieţuirea, dacă nu fizică, măcar psihologică. Viaţa de ego nu mai este fezabilă, nu mai merită experimentată. Şi-a trăit traiul, şi-a mâncat mălaiul. Spiritul vrea acum să experimenteze altceva: viaţa fără de ego.

Semnele sunt clare, pentru cine are ochi de văzut şi urechi de auzit. Scuzele şi îndoielile devin tot mai desuete, mai nelalocul lor, pentru că realitatea devine tot mai contondentă. Trebuie să devenim maleabili, precum apa, pe măsură ce viaţa pare mai dură. Cum spunea un sfânt părinte, în aceste vremuri, numai la Dumnezeu ne mai putem găsi alinare, nu la oameni. Dar, paradoxal, Dumnezeu este chiar în noi înşine. Până acum, l-am proiectat undeva, în cer, la mare distanţă, ca nu cumva să se amestece în treburile noastre telurice. Am vrut să experimentăm lumea ego-ului şi asta am făcut.

Circulă un banc: Dumnezeu crea lumea, era chiar aproape de final, dar oamenii l-au întrerupt. „Slăvite Doamne, ai făcut o treabă foarte bună că ai creat universul. Dar de Pământ lasă-ne să ne ocupăm noi!”. Şi Dumnezeu, în mărinimia Lui, i-a lăsat... ☺

4 decembrie 2021

TREZIREA-I COMPLICATĂ

Stadii de conştiinţă avansate: no-mind, conştiinţă pură, tăcere absolută

Maestrul Laurenţiu Marga spune că există trei stadii *avansate* net diferite de evoluţie a conştiinţei.

1) Primul este cel de **no-mind**, adică atunci când nu mai ai gânduri parazite, vagaboande, rătăcitoare. Omul obişnuit are circa 70000 de gânduri zilnic, care-i bombardează conştientul. Cel avansat spiritual nu mai are atâtea. Desigur, dacă doreşte să rezolve o chestiune, poate apela la minte şi la memorie ca înainte. Dar, în momentul când chestiunea este rezolvată şi gândurile nu mai sunt necesare, el se poate odihni în liniştea totală a minţii.

Nu este eficient să lupţi cu gândurile. Unii încearcă să „mediteze" fiind atenţi la orice gând care le dă ocol şi alungându-le. Ar putea avea ceva succes în timpul acelei ore dedicate acestei practici, dar după aceea, gândurile se reped cu şi mai mare avânt. Aşa că nu au câştigat nimic. Nu poţi lupta cu asaltul gândurilor de la nivelul de conştiinţă ordinar. E nevoie să-ţi ridici vibraţia conştiinţei şi să ajungi în mod natural la stadiul avansat nr.1.

2) Al doilea stadiu avansat este cel de **conştiinţă pură** şi vastă, unde apare liniştea emoţională. Emoţiile sunt mai greu de învins decât gândurile obişnuite, fiindcă au o energie mai mare.

Voi adăuga aici că emoţiile provin din subconştient şi sunt generate de anumite convingeri sau credinţe adânc implantate acolo. Acestea au fost create, la rândul lor, în timp, prin acumularea şi repetarea unor gânduri obişnuite. S-au creat astfel nişte constructe mentale rigide, solide, care, în contact cu evenimentele exterioare, generează automat nişte emoţii specifice negative sau aparent pozitive, dar care tot te agită. De la nivelul al doilea, poţi vedea convingerile sau credinţele care le generează şi astfel scapi de emoţii. Este ceea ce s-ar numi purificarea subconştientului. Când nu mai ai emoţiile negative cu care te obişnuiseşi, este indicatorul că ţi-ai purificat foarte mult subconştientul.

Desigur, nu este nevoie de o purificare completă pentru a avansa spiritual. Poţi progresa în paralel. Dar este mai bine să ai subconştientul purificat, pentru a nu avea probleme ulterior, când avansezi în experienţele spirituale.

Nu este eficient să lupţi făţiş cu emoţiile sau să le reprimi sau să le refulezi. Vor produce probleme ulterior. Metoda corectă este să vezi cauza lor subconştientă şi, aflând-o, emoţiile se dizolvă de la sine uşor-uşor.

3) Al treilea stadiu avansat este cel de **Tăcere** absolută, dar care nu înseamnă lipsa totală a sunetelor sau a gândurilor sau a vieţii. Nu, această Tăcere nu este o lipsă a ceva, ci o plinătate indescriptibilă, dar nu există termeni sau cuvinte s-o poată descrie. Abia acum poţi fi oarecum sigur că ai atins Absolutul. Totuşi, este doar o impresie a actualului nivel. În realitate, scara evoluţiei nu are limite.

Aş adăuga eu că abia de la acest nivel în sus poţi începe să purifici subconştientul altor persoane, de regulă a celor din apropierea ta. Sri Aurobindo a mers şi mai departe, încercând purificarea subconştientului colectiv.

Laurenţiu Marga vorbeşte şi de stadiile ce *preced* aceste niveluri avansate. Primul semnificativ şi uimitor ar fi rămânerea în Prezent, adică evitarea vorbăriei mentale, a vocii neîncetate din minte, ieşirea din abstract şi coborârea în concret, în simţuri. Rămânerea în simţuri este o stare minunată, pentru început, pentru că dispar temporar gândurile. De la 70000 rămâi cu 35000, ceea ce este o mare uşurare. Totuşi, încă oscilezi între prezentul concret din faţa ochilor şi abstract, adică filmuleţele mentale.

La un moment dat, nu-ţi mai vin gânduri neplăcute, negative, ci doar unele pozitive. Sunt şi ele dăunătoare progresului spiritual, pentru că sunt atractive. Te laşi purtat în nişte filmuleţe plăcute.

Cu timpul dispar şi acestea şi rămâi în starea de **no-mind**, prima stare cu adevărat sacră, în care simţi că l-ai atins pe Dumnezeu. Unii rămân aici şi, vai, cred că acesta ar fi finalul evoluţiei spirituale.

Etape succesive de apropiere de Adevăr: umilinţă, dezidentificare, non-existenţă

În mod ideal, omul se apropie treptat de Adevăr, care este greu de suportat. Cei care au cunoscut brusc Adevărul au suferit un imens şoc.

Etapa preliminară este cea **psihologică**, atunci când eşti atras de dezvoltarea personală, de reţete de optimizare psihică şi self-help. Nu eşti mulţumit de tine ca om şi cauţi nişte scurtături, nişte secrete, chiar înţelepciune. De aici, este uşor să treci în prima etapă a spiritualităţii,

fiindcă aproape toţi profesorii de dezvoltare personală, consilierii sau coach-erii au făcut-o deja.

Dar tot aici, aproape sigur, vei fi atras de *materialismul spiritual*, care apare când consideri că spiritualitatea ar fi doar o metodă de dezvoltare personală mai specială, mai şmecheră, pusă la dispoziţia ta de entităţi invizibile, gata să te servească şi să-ţi îndeplinească dorinţele inaccesibile până atunci. Unii se opresc la acest nivel, dar alţii vor aprofunda căutarea.

În prima etapă autentic **spirituală**, omul înţelege că există o diferenţă între suflet şi spirit. Sufletul ar fi psihicul uman, cu gândurile şi emoţiile sale, iar spiritul ar fi ceva suprauman, dar care animă omul şi îi dă un rost şi un destin, adică dharma şi karma. Spiritul ar fi un fel de zeu la purtător.

Karma îi aparţine spiritului, dar este suportată de om. Este evident că omul nu are nicio vină pentru greşelile antecesorilor săi spirituali sau genetici. Şi este, la fel de evident, o nedreptate că suferă din cauza karmei. Înseamnă că omul este o cantitate neglijabilă pentru Dumnezeu şi doar interesele spiritului contează! Că este important numai ceea ce învaţă spiritul, prin intermediul karmei ce loveşte în om. Iată o primă umilinţă a falsei identităţi personale.

În a doua etapă, cea **spiritual-nondualistă**, se defineşte ego-ul ca fiind acea programare mentală inconştientă cu care omul se identifică, în mod eronat. Deci omul nu trebuie să-i mai dea atâta importanţă şi prioritate ego-ului, cu dorinţele sale. Este un lucru dificil ca omul să se sustragă obiceiurilor de gândire şi emoţionale, dar cei pregătiţi reuşesc într-o anumită măsură, acţionând conştient împotriva condiţionărilor inconştiente şi egotice. Este mai mult decât o smerenie, ci chiar o dezrădăcinare autoimpusă, o schimbare de identitate, de la ego la spirit. Spiritul este înţeles aici ca un fel de sine purificat, un „eu” ideal şi divin.

Totuşi, cu cât afli mai multe învăţături şi aprofundezi revelaţiile primite de la spirite, cu atât începi să-ţi dai seama că apar contradicţii ce dau peste cap tot ce ştiai. În loc să te apropii de claritate, lucrurile devin mai confuze. Dar este o treaptă necesară pentru a începe să fii dispus să renunţi la minte şi la logica ei şi a putea înghiţi adevărul.

De pildă, afli din mai multe surse de încredere că spiritul tău se încarnează simultan în mai mulţi oameni, ba chiar şi în animale (mesajul subliminal fiind că eşti una cu toate fiinţele), că vieţile anterioare şi cele ulterioare sunt simultane cu aceasta (atunci, mai putem vorbi de evoluţie?!), că viitorul se manifestă paralel în toate posibilităţile sale, nu doar în unica aleasă (atunci, ce mai este liberul-arbitru?!) şi multe alte

„năzbâtii”, toate deprogramându-ţi mintea de conceptele învăţate şi pe care le considerai corecte. Nimic din ce ştii nu este adevărat. Asta ţi se spune deschis abia în ultima etapă, când eşti pregătit să asculţi.

În a treia etapă, cea **nondualistă pură** sau radicală, se postulează faptul, constatat de către cei treziţi, că nu există niciun fel de „eu”, care este o iluzie absolută. Nu există niciun liber-arbitru, nici evoluţie, fiindcă timpul şi spaţiul sunt iluzii. Nu se mai vorbeşte despre spirit, care a fost doar o noţiune necesară dezidentificării de falsul eu şi apropierii de adevăratul Sine. În prezenta etapă, nu mai există niciun „sine”, nici măcar al spiritului. Sau, dacă vreţi, spiritul este Tot-ce-există, nicidecum o entitate separată în lumea lui Dumnezeu.

În această ultimă etapă, nu mai cerem sfaturi, fiindcă ar fi ilogic. Înţelegem faptul că **persoana este o iluzie**. Cine vrea soluţii şi recomandări, găseşte din abundenţă la nivelurile anterioare (iar unii maeştri mai preiau de acolo, din compasiune). Nu este un mesaj pentru „eu”, părând chiar indiferent la suferinţele acestuia, dar vine din compasiunea divină pentru căutătorii spirituali dezamăgiţi şi frustraţi că n-au găsit ce căutau. Li se spune clar că nici nu au cum găsi ceea ce apare doar odată cu dispariţia ego-ului, adică al căutătorului. Face fiecare ce vrea cu această revelaţie. Oricum, Absolutul nu are intenţia să schimbe nimic din ce şi cum este. Unii se opresc din căutat, alţii continuă cu unele metode spirituale care îi ajută să se simtă mai bine. Nondualistul radical nu impune nicio atitudine sau acţiune, pentru că ştie că nimeni nu poate schimba ceea ce trebuie să se întâmple, din cauze pe care oricum nu le poate cunoaşte. Îl numim radical, pentru că acceptă totul aşa cum este, nu pentru că ar fi intolerant.

Aici trebuie înţeles că corpul-minte este real, parte din natură, dar *simţul identităţii separate este o completă iluzie*. Cum s-ar spune, corpul-minte este golit pe dinăuntru de orice identitate personală, deşi rămâne cu o personalitate, preferinţe, tendinţe, condiţionări, emoţii şi gânduri, dar ale nimănui, impersonale, aparţinând Existenţei pure. La exterior, acest iluminat nu se schimbă, nu devine un zombie, ci translaţia este pur interioară. Nici măcar nu are cum comunica asta şi, de aceea, mulţi păstrează discreţia.

Acest mesaj este atât de radical, încât are puţini adepţi, iar cei care îl apreciază o fac printr-o intuiţie inefabilă, dacă vreţi, prin Graţie divină. Totuşi, ei nu se consideră superiori celorlalţi semeni, fiindcă nici nu au cu ce să se laude. Dimpotrivă, omul trezit spiritual a pierdut toate iluziile, toate poveştile şi basmele care fac atât de interesantă lumea adormiţilor. Pe de altă parte, a câştigat sentimentul de relaxare, lipsa de plictiseală şi

imposibilitatea de a cădea în depresie, precum şi o stare perpetuă de mulţumire fără motiv. În acelaşi timp, a devenit mai sensibil, fiindcă a pierdut filtrul egotic. Asta poate fi un avantaj, dar şi un dezavantaj într-o lume a ego-urilor.

Absolutul este hibrid

Nondualistul radical Jim Newman afirmă că **totul este real şi ireal în acelaşi timp**. Deci creaţia nu provine din Absolut, ci este totuna cu acesta, este Absolutul deghizat. Atât de bine este îngemănată Iluzia cu Realitatea! Sunt, în mod clar, diferite şi antagonice, dar simultane, exprimând acelaşi Absolut.

Aceasta este, probabil, cea mai înaltă înţelegere accesibilă minţii umane, că Absolutul este hibrid, că Tot-ce-există este ambivalent, este veşnic neschimbat, dar şi evoluează; este şi libertate haotică, dar şi ordine strictă; este şi static, şi dinamic, este nimic şi toate, este râsu-plânsu'. Dualitatea particulă-undă din fizica cuantică exprimă această realitate hibridă, imposibil de separat în mod natural. O putem separa artificial prin experimente. Dar natura este spontan dual, ambiguă.

În creaţie, suntem familiarizaţi cu dualităţile, yin-yang, cald-rece, noapte-zi etc. Doar că se succed în timp. Când se petrec simultan, mintea numeşte fenomenul „paradox" sau „oximoron". De pildă, putem cunoaşte legile creaţiei tot mai bine, deşi Creatorul (sau nondualitatea sau Conştiinţa pură) rămâne un mister etern, pe care nu-l putem cunoaşte sau înţelege. Putem doar primi Graţia trăirii Sale directe, dar neputând să-l explicăm ulterior.

Sau observăm că religia este minunată şi oribilă, în acelaşi timp. Sau că, în cursul unei experienţe metafizice, putem trăi o viaţă într-o secundă, ca şi cum axa timpului şi axa non-timpului ar fi perpendiculare. Sau că vaccinurile au efecte bune şi rele în acelaşi timp.

Învăţători vs dezvăţători spirituali

Odată cu apariţia nondualismului radical al lui Tony Parsons a mai apărut o dualitate interesantă. Pe de-o parte, sunt aceştia care susţin că nondualitatea nu poate fi învăţată şi nici predată, care par a se opune pletorei de învăţători spirituali, cei care ne îndeamnă să ne străduim să ajungem la nondualitate.

Încerc să împac capra şi varza astfel: învăţăturile spirituale şi psihologice sunt excelente pentru a diminua puterea ego-ului primitiv de a ne face să suferim. Însă datele experimentale dovedesc că ego-ul spiritual nu poate face nimic pentru a-şi sfârşi propria dominaţie, că trezirea sau iluminarea este opera exclusivă a Spiritului. Deci, învăţăturile spirituale ne dezvoltă supraego-ul în dauna ego-ului primitiv, ceea ce este un pas înainte, dar nu ne pot scăpa complet de ego.

Însă ceea ce este de-a dreptul şocant, prin iluminare, percepem direct că ego-ul nu a existat niciodată!!! Ce concluzie logică am putea trage de aici? Niciuna. Logica este complet depăşită. Unii dintre cei care aud acest mesaj, renunţă la practicile lor spirituale. Iar alţii renunţă să mai asculte acest mesaj. Care ar fi decizia „corectă”? O decizie corectă se bazează pe o logică. Dar afirmaţia că ego-ul cu care ne luptăm nu există nu are nicio logică. În acest punct, mintea trebuie să se predea în faţa Misterului.

Aceasta este, dacă vreţi, dovada că iluminarea nu poate fi rezultatul unui efort individual, care se bazează pe legea cauzei şi efectului. Dacă fenomenul iluminării s-ar sprijini pe cauzalitate, atunci logica cauzală s-ar păstra şi după iluminare. Or, asta nu se întâmplă. Şi aşa învingem mintea cu propriile sale argumente raţionale.

Nondualismul desfiinţează paradoxurile

În creaţie, ponderea celor două laturi duale variază în timp, de unde apare dinamismul lumii, pe când, privite din Absolut, sunt perfect echilibrate întotdeauna, de unde rezultă şi neclintirea, neschimbarea. Mai exact spus, în Absolut, nimic nu există, sau există în fază de proiect (dacă acceptăm că ideile au o *existenţă* în sine).

Ne jucăm cu cuvintele aici, pentru că limbajul omenesc nu a fost creat pentru asemenea subtilităţi. Cuvintele au un rol pragmatic pentru viaţa cotidiană, dar, din câte se ştie, doar limba sanskrită are termeni destinaţi exclusiv realităţilor metafizice, cum ar fi atman, brahman, avidya, maya, samadhi, nirvana etc.

Ar fi interesant dacă s-ar putea inventa o limbă nouă în sens invers, adică având la bază asemenea concepte, paradoxale astăzi, din care să se desprindă apoi cuvintele obişnuite pentru viaţa fizică. În paradigma acelei culturi nu ar mai apare paradoxuri, fiindcă ele ar fi punctul de plecare unanim acceptat, s-ar învăţa la grădiniţă. Deocamdată, oamenii se descurcă mai greu în această aparentă junglă a metafizicii, fiindcă merg în contra curentului Vieţii mai vaste.

Acesta este punctul de plecare ideal, revelaţia că Absolutul sau Tot-ce-există este hibrid, simultan real şi ireal, iluzoriu. De fapt, chiar şi astăzi se învaţă la fizica de liceu despre dualitatea particulă-undă, doar că nu se insistă pe valabilitatea universală a acestui paradox. Dimpotrivă, chiar şi marii savanţi afirmă că încă nu înţelegem fizica cuantică. Păi, da, nu o înţelegem, fiindcă folosim un mod de gândire învechit, liniar, newtonian, bazat pe cele 5 simţuri înşelătoare.

Oare ne-ar fi aşa de greu să punem la baza gândirii noastre de zi cu zi această revelaţie cuantică: totul este simultan real şi ireal, adevărat şi fals, haos şi ordine, bun şi rău, conştient şi inconştient, voliţie şi manipulare, personal şi impersonal?!

Desigur, mintea egotică va obiecta că, dacă am face asta, ea nu ar mai avea un cadru de referinţă, n-ar mai putea funcţiona. Aşa este. Şi că oricine va putea face fărădelegi fără nicio remuşcare sau teamă de pedeapsă. Contra-argumentul meu este că mintea celor care se apropie de acest Adevăr straniu este deja purificată destul ca să-şi dorească numai binele şi armonia.

Într-adevăr, ca simplă idee în panoplia cu idei trăznite, această revelaţie cuantică ar putea fi interpretată de mintea egotică cum vrea ea. Însă dacă devine convingere, credinţă, atitudine, atunci se va petrece miracolul: însăşi *starea de conştiinţă se va schimba*. Iar proba miracolului este că vei alege în mod spontan numai binele, nu vei mai putea face rău nimănui, nici măcar cu vorba. Iar marele tău avantaj va fi că nu vei mai privi pe nelegiuit ca pe duşmanul tău, nu vei considera răul ca pe o agresiune personală, ceea ce este o mare uşurare.

Cum de va fi posibil acest miracol?

Va fi posibil, pentru că această nouă convingere este în deplin acord cu Adevărul. Spre deosebire de logica formală, în Adevăr există simultan atât A, cât şi non-A.

În viaţa de zi cu zi, ne creăm mereu convingeri şi credinţe pe baza a ce aflăm din jur, de la oameni. Majoritatea sunt informaţii la mâna a doua sau fake news. Pe baza lor inventăm credinţe, după care ne conducem viaţa. Şi cât de mulţumiţi suntem de viaţa noastră?! Şi nu trăim niciun miracol, din cauză că ideile adoptate de ego sunt, mai mult sau mai puţin, false, în dezacord cu Adevărul. În schimb, sunt foarte logice.

Prin comparaţie, iată logica Adevărului: Atât imensul ocean, cât şi picăturile de ploaie evaporate şi apoi căzute în ocean sunt acelaşi lucru: apă. Tu eşti apa sub forma unei picături, dar tot tu eşti apa sub forma oceanului. Victoriosul nu este mai breaz decât ratatul, iluminatul nu este

superior ignorantului, învăţătorul spiritual este o altă faţetă a dezvăţătorului nondualist, bogatul nu este mai fericit ca săracul, agresorul şi victima fac o echipă stranie, iluminarea este un proces şi un eveniment, individualul este o expresie a colectivului şi invers. Ce orizont larg se deschide! Este începutul altui tip de cultură, a noii civilizaţii umane, al Noului Pământ...

Iată o mostră de poezie revelatorie în acest sens:

Eliberarea de modul de gândire ierarhic

Libertatea nu este superioară limitării; având această înţelegere, pot alege libertatea.

Fericirea nu este superioară suferinţei; având această înţelegere, pot renunţa la suferinţă.

Abundenţa nu este superioară sărăciei; având această înţelegere, abundenţa curge către mine.

Nimic nu este superior faţă de altceva; având această cunoaştere, ies din câmpul ierarhizării, competiţiei şi luptei.

În această stare, nu judec viaţa; de aceea, nu mă simt separat de ea.

Mă bucur de diversitatea existentă în lume; ea îmi reflectă libertatea de a fi.

Nu suntem aici ca să fim unul şi acelaşi; suntem aici ca să fim mulţi şi diferiţi. Înţelegând că, dincolo de această iluzie, suntem unul, ne luăm libertatea să fim mulţi.

Nu sunt obligat de a urma o singură cale şi să fiu doar într-un fel. Sunt divers. Sunt veşnic schimbător.

Explorez *Totul ca fiind adevărat*.

(autor Story Waters)

Cum ne vorbeşte Adevărul

Mediumul Guy Needler, prieten cu Dolores Cannon, celebra fondatoare de şcoală de regresie şi contactare a Sinelui prin hipnoză, a fost întrebat cum explică faptul că există „false amintiri din vieţile anterioare". Desigur că întrebarea a plecat tocmai de la faptul că multe astfel de relatări din starea de hipnoză nu numai că nu pot fi demonstrate ca fiind adevărate, ci este clar că nu sunt adevărate, fiindcă se contrazic între ele.

Iar Guy Needler, pe baza celor ştiute de el, a răspuns că pot fi **amintirile altor spirite**, pe care clientul le accesează din Akasha. Akasha este o bază de date accesibilă oricărui spirit şi are tocmai acest rol, de a împărtăşi toată cunoaşterea adunată de toate spiritele.

Pare un mod abil al lui Guy de a împăca capra şi varza, ţinând cont de prietenia sa cu Dolores Cannon, promotoarea hipnozei spirituale. Dar eu văd aici mai mult de atât. Este o ocazie prin care Divinul ne comunică, în acest fel „savant" şi aparent complicat, că nu contează individualitatea, că suntem o fiinţă comună.

Noi privim, de obicei, spiritul ca fiind un fel de ego mai avansat, adică un „individ spiritual". Dar spiritul este im-personal, ceea ce nu înseamnă doar că este multi-personal (s-a încarnat succesiv în mai multe persoane istorice), ci este complet non-individual, non-dual, are natura omniprezentă a lui Dumnezeu. Dacă vrem să „înţelegem" spiritul, atunci trebuie să renunţăm la conceptul de individualitate. Pare inacceptabil pentru ego-ul nostru, care este însuşi „individualitatea încarnată", dar aşa ar fi corect.

Iar răspunsul lui Guy Needler atinge tocmai această sensibilitate a ego-ului nostru, care vrea ca spiritualul să funcţioneze pe baza logicii umane. Ei bine, nu, lumea spirituală nu prea respectă logica omenească! Ego-ul vrea să se poată baza pe cunoştinţele primite prin tehnicile spirituale, vrea să fie **sigur** că informaţiile sunt corecte. Uneori, apar şi astfel de contradicţii între informaţiile primite din subtil, care dau peste cap toate certitudinile. Începem să ne îndoim de lucrurile cu care dormeam la căpătâi. Nu scapă nimeni de aceste îndoieli, ele apar şi în credinţa religioasă, şi în căutarea pur spirituală. Aceste contradicţii au rolul să ne conducă mai departe, spre o înţelegere mai presus de logica umană simplistă: înţelegerea că nu suntem doar nişte fiinţe separate, cu istorii separate (deşi este valabilă şi această perspectivă), ci suntem, în acelaşi timp, o singură Fiinţă. Ambele perspective opuse sunt adevărate: eu sunt o persoană individuală, dar eu sunt şi Dumnezeu-Totul.

Iluminare contra Înţelepciune

Iluminarea nondualistă vine dintr-o dată, *spontan*. În schimb, înţelepciunea vine *treptat*, se acumulează. Dar ambele vin prin Graţie. Ele sunt aspecte complementare la nivel de specie umană evoluată.

Iluminarea nondualistă se referă la fuziunea cu conştiinţa spiritului *impersonal*, iar înţelepciunea se referă la contactul cu mintea supraconştientă *transpersonală* (sau, cum îi spune Isus, Duhul Sfânt).

După iluminare, poate surveni rapid şi înţelepciunea, dar nu imediat şi nu în toate cazurile. Iluminatul poate să fie total buimăcit şi să nu ştie ce să facă cu această nouă stare a fiinţei. În schimb, înţeleptul se

comportă ca un iluminat, fără a fi trăit acea experienţă uimitoare, el doar intuind psihologia iluminării.

Ca să clarific mai bine chestiunea, un yoghin care meditează şi intră în extaz poate avea nişte experienţe supraomeneşti, cosmice. Totuşi, când revine la starea normală de conştiinţă, el nu este un iluminat, în sensul dat de nondualism. Eventual, îşi aminteşte trăirile avute, şi încearcă să le dea nişte sensuri utile în viaţa de zi cu zi. Prin urmare, are şanse să devină un înţelept. Iar dacă transmite mai departe metodele sale meditative sau ceea ce a înţeles în timpul meditaţiei, el devine un învăţător.

Învăţăturile spirituale urmăresc dezvoltarea înţelepciunii, dar nu pot garanta iluminarea aspirantului. *Dezvăţăturile* prezintă perspectiva iluminatului, conform căreia nicio învăţătură nu te poate „învăţa" cum să atingi iluminarea, nondualitatea. Un iluminat poate doar să-ţi descrie starea sa, dar nu şi cum să ajungi la ea. Totuşi, cele două perspective se completează, nu sunt antagonice. Dumnezeu doreşte ambele tipuri de experienţe pentru copiii Săi. Totuşi, există şi situaţia ideală, când un iluminat predă învăţături spirituale, având, în acelaşi timp, conştiinţa relativităţii lor.

Se desfăşoară un experiment cu specia umană, care primeşte această Graţie în cel puţin două forme diferite, cele pomenite mai sus. Nu se pune problema de a ierarhiza experienţele sau că iluminatul ar fi superior înţeleptului sau invers. Fiecare caz în parte este unic şi nu există competiţie, ci doar conlucrare.

Unii iluminaţi nu par deloc a fi înţelepţi, iar unii înţelepţi par a nu şti ce este iluminarea. Dar există şi persoane optimizate pe ambele niveluri. Sau sunt cazuri când iluminarea a dispărut, iar omul este în post-trezire, când doar are impresia că este iluminat şi cam face gafe.

Unii s-au trezit spiritual fără a fi urmărit aşa ceva şi sunt nedumeriţi. Alţii s-au trezit după decenii de aspiraţie intensă, dar sterilă. Oare de ce această incongruenţă şi inegalitate? Am spus deja, este un experiment, care, ca orice experiment, se operează în diverse condiţii. (Însăşi existenţa speciei umane, cu toate urcuşurile şi coborâşurile sale, este un experiment cosmic). Absolutul urmăreşte toate amănuntele tuturor cazurilor şi trage toate concluziile posibile. Este Marele Savant, iar oamenii sunt instrumentele lui.

Ce impact are iluminarea asupra bietei fiinţe umane copleşite de această descoperire? Cum va face ea faţă noii sale misiuni de viaţă?

Oare este mai bine ca omul să primească iluminarea în doze mici, suportabile, la care să se adapteze treptat? Aceasta ar fi ceea ce numim

înţelepciune. Ea suplineşte prin intelect şi intuiţie ceea ce-i lipseşte din trăirea directă iluminatorie. Este şi aceasta tot o trezire, dar de altă natură.

Sau este nevoie de trezirea lui Kundalini? Se pare că unii au nevoie de un asemenea şoc, dar alţii se dezvoltă frumos şi fără Kundalini. Uneori, ridicarea energiei Kundalini pe coloana vertebrală aduce şi trezirea spirituală nonduală, dar este posibil să se limiteze doar la anumite percepţii extrasenzoriale, care nu sunt o stare nonduală, ori chiar să provoace unele neplăceri.

Există atâtea variabile şi posibile combinaţii, încât Divinul are nevoie de nenumărate cazuri şi situaţii ca să poată trage nişte concluzii ale acestui experiment uman.

* * *

Prin forţa lucrurilor, nu poţi ajunge înţelept decât dacă ai trecut, într-o bună măsură, prin efortul de a-ţi purifica subconştientul de o parte din balastul de acolo. Orice om are adunate în subconştient multe tipare mentale care îi condiţionează comportarea, gândirea şi emoţiile. Însă înţeleptul a devenit conştient de această *umbră* care îl împinge din spate şi lucrează cu sine pentru a o aduce la lumină şi a o dizolva treptat, cu compasiune.

În schimb, iluminatul se trezeşte brusc într-o totală libertate, care îl poate chiar speria. Dacă are condiţionări subconştiente grele sau problematice, iluminarea nu i le şterge automat, aşa că va duce o povară în spate. S-ar putea ca pe el să nu-l deranjeze – fiindcă asta înseamnă iluminare, să nu te simţi limitat de condiţia umană – dar îi vor deranja pe cei din jur. Iluminatul se comportă fără filtrul egotic (supraego-ul) care îi face pe oamenii obişnuiţi să nu se dea în stambă. Acum însă, neavând reţineri, el s-ar putea comporta aparent sălbatic, ceea ce i-ar putea aduce oprobiul public. Asta ne arată cât de greu este să fii om, chiar dacă eşti iluminat.

În general, este greu să fii om şi merită să avem compasiune pentru condiţia umană şi toţi semenii noştri. Toţi se chinuie să trăiască bine, dar puţini reuşesc să trăiască frumos.

Iluminatul are numai bune intenţii şi o imensă iubire. Dar exprimarea acestei iubiri este puternic influenţată de acumulările anterioare din subconştient. Este deci foarte important cu ce bagaj intrăm în noua conştiinţă. Nu toţi iluminaţii au flerul psihologic, experienţa de viaţă sau inteligenţa de a-şi autoimpune nişte restricţii în

relaţiile umane. Însăşi ideea de restricţie vine în contradicţie cu sentimentul de totală libertate pe care îl aduce iluminarea.

Desigur, procesul de iluminare se poate adânci şi poate face ca aceste condiţionări să dispară, dar nu chiar de la sine, ci tot prin conştientizare. Nimic durabil nu se poate construi fără conştientizare, nimic nu vine aşa, automat şi gratis, fără să ne preocupe deloc.

Adyashanti: «Acţiunea iluminată este cea care nu este distorsionată de propria persoană. Este pură, instantanee, nepremeditată şi netrecută prin filtrul conştiinţei de sine.»

Relaţia maestru-discipole

Am ajuns la o chestiune des întâlnită, anume faptul că unii maeştri spirituali profită sexual de discipolele lor. Pare un lucru regretabil, ba chiar se lasă cu procese şi închisoare prin ţările „civilizate". Aşa a păţit celebrul vindecător Joao de Deus, de pildă, condamnat la închisoare pe baza unor mărturii de agresiune sexuală. Desigur, Joao de Deus nu era iluminat, nici învăţător spiritual, nici măcar spiritist kardecist, ci un biet instrument uman folosit de forţe invizibile ca medium de încorporare.

Lisa Cairns explică foarte clar, din propria experienţă, că discipolele vor să atragă atenţia maestrului, pentru ca acesta să le rezolve unele probleme psihologice. Şi cum să se facă mai uşor remarcate, decât prin farmecul lor feminin?! Maestrul este un simplu om şi el. În plus, dacă este iluminat, are o imensă dragoste pentru toate fiinţele şi nu va fi greu să îşi răsfrângă această iubire asupra unei discipole drăguţe ce are nevoie de ajutor, nu-i aşa? Sunt lucruri simple de înţeles, atât de omeneşti...

Problema este că discipola poate să nu-şi dorească neapărat o interacţiune sexuală cu maestrul, ci doar o mai mare atenţie şi sprijin psihologic. Însă, prin vulnerabilitatea sa de femeie, nu se poate nici opune făţiş dorinţei sexuale a maestrului, care este mânat de bune intenţii. Şi iată că, în această situaţie, relaţia intimă se poate petrece fără ca femeia să şi-o dorească cu adevărat şi fără ca bărbatul să simtă rezerve sau regrete.

Dacă discipola nu-şi rezolvă problema psihologică în urma acelei relaţii intime, ba chiar începe să fie geloasă pe alte discipole, ea poate chiar să se transforme într-un duşman şi să-l acuze pe maestru de agresiune sexuală. Şi aşa se ajunge de la o unire consensuală la o acuzaţie gravă...

* * *

Cel puţin în cultura occidentală contemporană, relaţia sexuală are puterea de a deschide sufletele femeii şi bărbatului. Se produce un misterios transfer de la simpla dezvăluire a zonelor fizice intime la dezvăluirea intimităţilor sufleteşti. Cei doi capătă brusc încredere unul în celălalt, ceea ce este un pic amuzant, fiindcă oamenii au chiar mai multă încredere în duhovnic sau psihoterapeut, fără a se culca cu aceştia. Deci este o cutumă sau o proiecţie de a suprapune banala intimitate fizică cu intimitatea psihologică, mult mai preţioasă. Uneori, poţi ajunge să regreţi amarnic această confuzie. Alteori, este un mijloc de subjugare psihică a celuilalt.

Iluminatul are pentru discipolii săi acelaşi statut ca un duhovnic sau psihoterapeut, anume că, în primul rând, nu îi va pune în pericol dacă se deschid sufleteşte. Toţi aceştia trei joacă rolul de prieteni discreţi şi fără niciun interes personal, egotic, în relaţia cu clienţii sau adepţii lor. Ar fi bine ca maestrul să înţeleagă de la început că el are un statut special, similar cu al psihoterapeutului şi ar fi bine să urmeze deontologia acestuia, adică să nu se culce cu clienţii, respectiv, adepţii săi. Uneori, această înţelegere vine cu timpul, întâi greşind şi apoi suportând urmările.

Sintetizând chestiunea, este vorba să diferenţiem relaţia dintre un ego şi un non-ego (în cazul interacţiunii cu un iluminat, duhovnic sau psihoterapeut) sau dintre două ego-uri (în cazul cuplului obişnuit femeie-bărbat). Relaţia are cu totul alte valenţe şi dinamică. Dacă amestecăm borcanele, s-ar putea să zborşim conţinutul.

Însă n-aş reduce toate cazurile doar la această ecuaţie simplă. Există şi maeştri care îşi exercită charisma sau puterile paranormale tocmai pentru a subjuga toate femeile care le plac. Este un caz grav de decădere spirituală prin folosirea egoistă a unor haruri divine. Şi se poate spune că acele femei chiar sunt victimele unui tir hipnotic sau energetic care le blochează voinţa, ba chiar au impresia temporară că şi-ar dori apropierea fizică. Abia la despărţire, se trezesc ca dintr-un vis hipnotic şi pot avea un adevărat şoc, când îşi dau seama că au fost, efectiv, folosite ca o pradă. Găsim astfel de exemple regretabile chiar pe plaiurile mioritice şi le-am menţionat la timpul lor. Acum le-a cam trecut timpul.

30 noiembrie 2021

TREZIREA-I SIMPLĂ

Calitate şi sentiment divin

Fiecare *calitate* divină are ca răsplată intrinsecă, automată, un *sentiment* divin:

Calitate divină	***sentiment divin***
Curiozitate	uimire
Iubire	fericire
Învăţare	expansiune
Voinţă	libertate
Mulţumire	pace

Plăcerea este o funcţie divină

Să presupunem că eşti programator de aplicaţii şi primeşti ca sarcină să produci computerului **plăcere** atunci când rezolvă o sarcină. Cum faci?

Păi, n-ai cum. Nici măcar programatorii de inteligenţă artificială A.I. nu ştiu cum, şi nici măcar A.I. însăşi nu ştie. Plăcerea nu este o funcţiune disponibilă computerelor sau programelor.

Şi atunci, cum face Dumnezeu sau Cine a creat viaţa, că toate creaturile simt o anumită plăcere sau fericire când fac ceea ce trebuie pentru Viaţă? De pildă, când se împreunează? Sau când oamenii fac binele semenilor lor? Sau când oamenii meditează la Creatorul lor sau se roagă la El din toată inima?

Asta-i simplu. Dumnezeu le împrumută pentru scurt timp din Fericirea lui, din Energia lui, care e totuna cu Plăcerea. Plăcerea este o funcţiune disponibilă creaturilor divine, create din Conştiinţă.

Oricând ne simţim bine, o facem pentru că primim o mică doză din Simţirea divină. Aşa se simte Dumnezeu tot timpul şi la o intensitate muuult mai mare. Şi, prin plăcere, ne atrage să facem lucrurile dorite de El.

Suferinţa apare pe celălalt sens de mers. Cu cât ne îndepărtăm de El, cu atât ne îndepărtăm de Lumina bucuriei şi, instantaneu, ne simţim groaznic. Dumnezeu nu ştie decât ce este Bucuria şi pe asta ne-o poate oferi când suntem aliniaţi cu intenţiile Sale. Suferinţa înseamnă, la început, lipsa oricărei Călduri sufleteşti, dar apoi suferinţa creşte odată cu mărirea distanţei faţă de acest punct, până ne îngheaţă în vine orice plăcere a existenţei.

Am putea spune şi altfel, poate mai aproape de realitate: Simţim fericire doar atunci când uităm de noi. Este un proces automat. Fericirea vine din uitarea de sine, adică din părăsirea ego-ului. Numai ego-ul ne împiedică să fim fericiţi. Şi numai uitând de ego, putem deveni fericiţi. Simplu.

Cele două feţe ale aceleiaşi monede

Iluminatul nu mai are întrebări, pentru că nu mai caută nimic. Viaţa sa decurge ca înainte, dar pe „pilot automat", cum s-ar zice.

În jurul său apar însă căutători spirituali, care au multe întrebări. Acestora, iluminatul le răspunde cu plăcere. De fapt, le este chiar recunoscător, fiindcă, dacă nu i-ar pune ei întrebări, el nici n-ar căuta răspunsuri.

Aşadar, iluminatul şi neiluminatul sunt cele două feţe ale aceleiaşi monede. Niciunul nu poate fără celălalt. Căutătorul vine cu întrebările, iar iluminatul vine cu răspunsurile. Invers nu se poate.

Desigur, este posibil ca iluminatul să n-aibă pe nimeni în jur sau nimeni să nu ştie că este iluminat. Şi atunci, răspunsurile sale ar rămâne potenţiale. Dar şi căutătorii pot găsi singuri nişte potenţiale soluţii la nelămuririle lor, care îi liniştesc pe moment. Cu siguranţă că găsesc nişte posibile răspunsuri în religie, ştiinţă, filosofie, cărţi, maeştri etc. Dar, desigur, niciuna nu este complet satisfăcătoare. De ce? Pentru că natura sinelui fals este să fie nemulţumit şi să întrebe mereu „De ce mi se întâmplă asta mie?". Iluminatul nu-şi pune niciodată această întrebare, ci trăieşte clipa, aşa cum vine ea, cu emoţii plăcute sau neplăcute, dar fără a o contesta.

Pe orice cale spirituală, discipolul trebuie să înveţe să se supravegheze pentru a urma prescripţiile căii respective. O cale spirituală eficientă este cea care duce la modificarea durabilă a tiparelor de gândire şi comportament. Desigur, este şi mai important ce noi tipare propune calea respectivă, dar să presupunem că acestea sunt benefice şi nobile, deci calea este autentică.

Ce supraveghem la noi, pe lângă comportament, care este evident pentru oricine? Comportamentul este doar rezultatul unor procese psihice mai subtile, cum sunt gândurile, dorinţele şi emoţiile.

Gândurile sunt cel mai simplu de observat în liniştea meditaţiei, când dau năvală în capul nostru. Desigur, o putem face oricând, dacă suntem atenţi la ele. Nu orice gând este important, multe sunt ocazionale. Este de ajuns să le conştientizăm pe cele care se repetă mereu, ca să ne dăm seama cam ce conţine subconştientul nostru. Nu putem controla ce gânduri ne vin şi nici nu este cazul să ne propunem asta. Putem însă alege ce gânduri încurajăm, le dezvoltăm în scenarii, şi ce gânduri vom pune în faptă.

Dorinţele sunt combinaţia a două elemente: gând + *promisiunea* unei emoţii plăcute. Promisiunea se poate referi uneori chiar la emoţia plăcută a uşurării de o stare neplăcută.

Dorinţele, ca şi emoţiile respective, sunt de două tipuri: inferioare şi superioare. Dorinţele inferioare sunt ale ego-ului, legate de dobândiri materiale sau plăceri grosiere, comune. Dorinţele superioare pot fi numite şi aspiraţii, care reprezintă idealuri nobile, altruiste, spirituale.

Calea spirituală ne îndeamnă să ne limităm dorinţele inferioare şi să le amplificăm pe cele superioare.

Nu amestecăm în această analiză acele aşa-zise „dorinţe”, cum ar fi reacţiile simple, elementare, de genul „vreau un algocalmin fiindcă mă doare măseaua”. Ne referim la dorinţele mai rafinate, mai insidioase, cu un mecanism ceva mai sofisticat psihic.

Emoţiile sunt cel mai greu de controlat, datorită energiei lor mari. Partea bună este că durează relativ puţin, neputând menţine presiunea energetică mult timp. Mă refer aici la emoţiile *negative*. Totuşi, putem alege să le dăm uitării şi să trecem peste ele ca şi cum n-ar fi fost sau, dimpotrivă, să le transformăm în dispoziţii, stări, sentimente durabile.

Cum să trecem uşor peste ele? O emoţie negativă ne marchează de obicei şi fizic: simţim o durere, un nod, o presiune etc. Fiind o senzaţie neplăcută, în mod firesc, dorim să înceteze şi ne irită persoana care ne-a

provocat acea emoţie. Totuşi, cum am spus, senzaţia nu va dura mult timp şi, dacă răbdăm câteva secunde sau chiar minute, va trece. În acel moment, devenim liberi să uităm complet de ele.

Totuşi, dacă observăm că ne rămân sechele fizice (cum ar fi un nod în stomac), nu este cazul să ne amintim cu ură de „vinovaţi", ci putem aplica mici tehnici simple de relaxare, de masaj local, de invocare a puterilor superioare etc. Nu ne aflăm pe acest Pământ pentru a nu avea parte de necazuri, ci pentru a învăţa din ceea ce ni se întâmplă şi pentru a învăţa noi abilităţi, inclusiv abilitatea de a ne auto-controla reacţiile.

Emoţiile negative devin tot mai rare cu cât realizăm o muncă spirituală de purificare a subconştientului, prin toată această auto-observaţie şi auto-supraveghere, care durează întreaga viaţă, ba chiar multe vieţi la rândul.

Dintr-o perspectivă spirituală, iubirea, compasiunea, curajul, fericirea nu sunt emoţii obişnuite, ci infuzii de trăire divină în viaţa umană. Sau, pentru conformitate, le-am putea denumi emoţii *superioare*, fiindcă nu au de-a face cu satisfacţiile ego-ului. Ego-ul poate simţi şi el un gen de fericire sau bucurie, dar care are altă calitate decât fericirea sau bucuria spirituală. Aici limbajul omenesc devine confuz şi fiecare aspirant spiritual trebuie să ajungă să deceleze singur diferenţele.

Practica iertării cristice

Faza 1. EGO-UL observă că ceva l-a deranjat şi se consideră o victimă a cuiva.

Faza 2. INTELECTUL înţelept îţi aminteşte imediat că deranjul este doar o reflexie în oglindă a faptelor şi atitudinilor tale, cu rolul de a-ţi arăta Adevărul, nu prin vorbe, ci prin împunsături.

Nu există nicio victimă şi niciun agresor, care sunt doar roluri aparente pentru ego. Nici măcar ego-ul nu este real. Totul este o piesă de teatru pe care o regizează Divinul, cu actori Divini, pentru folosul şi plăcerea Divinului. Prin urmare, n-ai ce ierta şi n-ai pe cine ierta. Tu nici nu exişti.

Aceasta este practica iertării: **iartă-ţi orbirea** că nu vezi acest mare Adevăr.

Spaima de rebelul Isus

Pupele cuminţi din coconul confortabil se tem că Isus vrea să le transforme în nişte omizi primitive. Şi de aceea îl numesc „rebel”. Dar el doar vrea să le grăbească metamorfoza, ca să devină fluturi şi să se bucure de libertatea zborului.

Iertarea foloseşte la uitare

„Iertarea înseamnă să renunţi la orice speranţă pentru un trecut mai bun.” (internet)

„Să ierţi, dar să nu uiţi”, spune înţelepciunea creştină populară. Doar că asta-i o falsă înţelepciune. Unii înţeleg mai bine, anume, că „nu poţi ierta, dacă nu uiţi”. Trebuie să dai a doua şansă celui din faţa ta, din toată inima, ca şi cum l-ai vedea pentru prima dată.

Din perspectivă nondualistă, Isus ne spune că iertarea NU ar fi o virtute răsplătită de Dumnezeu!!! (Apropo, legea divină a karmei nu iartă.) Dar tot el ne spune că iertarea este necesară, ne este *nouă înşine* necesară, nu neapărat celuilalt. Este o tehnică a fericirii. Şi ne foloseşte tocmai ca să *uităm* trecutul, să scăpăm de ghiulele atârnate de picior şi să fim liberi. Nu pierdem nimic uitând trecutul personal, din perspectivă nondualistă, ci numai aşa putem trăi fericiţi momentul prezent. Desigur, nu-i vorba aici de amnezie sau de o afecţiune neurologică. Căci putem rechema amintirile în caz de nevoie. Ideea este că nu prea avem nevoie de ele.

Iertarea aduce uitarea, iar uitarea deplină eliberează hormonii fericirii.

Exprimarea-de-sine

Trebuie ca omul să se exprime într-un domeniu unde are talent nativ sau unde simte el nevoia imperioasă. Dacă se exprimă unde are talent, o va face cu originalitate. Să fii original nu înseamnă decât că preiei din Mintea universală informaţii pe care le exprimi prin mintea umană într-o formă nouă pentru acest nivel. Deci poţi fi original la nivel local, fără a inventa nimic la nivel universal.

Iubire, fericire, compasiune, milă

Iubirea necondiţionată nu este totuna cu amorul sau pasiunea amoroasă sau relaţia sentimentală. Sunt noţiuni perpendiculare. Amorul ţine de ego, deşi pe alocuri primeşte impulsuri cu adevărat divine, de iubire sacră. Doar pe alocuri, fiindcă intervine imediat ego-ul şi se împotriveşte sau acaparează trăirea sublimă.

Fericirea necondiţionată nu este totuna cu mulţumirea motivată. Poţi fi mulţumit de ce ai realizat sau de ce deţii, dar această mulţumire este trecătoare. Ea aparţine ego-ului, care prin firea sa este un cârcotaş.

Iubirea necondiţionată şi fericirea necondiţionată ar putea fi combinate într-o singură noţiune: ANANDA, beatitudinea divină.

Compasiunea este tot iubire, dar uşor mai coborâtă ca nivel de vibraţie. Să nu vă surprindă acest lucru: compasiunea este o iubire ceva mai condiţionată, adică doar faţă de cei care suferă. Orice limitare înseamnă o coborâre a vibraţiei. Simţi compasiune când iubirea divină vede nefericirea altuia şi scade automat puţin în vibraţie. Deci, la un moment dat, nu le poţi simţi pe amândouă, iubirea pură şi compasiunea, dar le poţi alterna rapid.

Mila nu este compasiune (dacă acceptăm acest sens al cuvintelor). Mila vine din ego, dar un ego ceva mai relaxat. Ego-ul crispat este complet autocentrat şi neinteresat de nimeni. Când însă se simte protejat, mai puţin vulnerabil ca de obicei, atunci îşi permite să empatizeze cu cei suferinzi. Dar totul are o limită în viziunea ego-ului. Mila este o ridicare a vibraţiei ego-ului, dar nu chiar până la nivelul compasiunii.

Compasiunea coboară din Spirit, iar mila se ridică din ego. **Mila este compasiune dublată de frică**, frica de a nu ajunge ca cel de care ţi-e milă.

Minte genială într-un creier legumă

Stephen Hawking – celebrul savant paralizat într-un scaun, care nu-şi putea mişca decât un deget şi ochii. L-aţi văzut, cu siguranţă. A fost o mare personalitate mondială. Dar mai mult de atât, a fost dovada clară că mintea este altceva decât creierul. Avea o **minte sclipitoare şi un creier legumă**. Paradoxal este că, fiind ateu, punea preţ numai pe creier, ca cel ce ne conduce vieţile şi duce înainte cunoaşterea.

Colivii în colivii

Iluzia este formată din mii de straturi de iluzii mai mici, sau de labirinturi în labirinturi sau de colivii în colivii. De aceea este şi greu sau imposibil de scăpat definitiv din Iluzie.

Dar cine vrea s-o facă? Ego-ul?! Dar ce ştie ego-ul în afară de micile sale probleme de supravieţuire?! Ce poate el înţelege?!

Ego-ul funcţionează obsesiv-compulsiv

În budism şi yoga se spune că principalul mecanism prin care omul este deturnat de la cunoaşterea spirituală este prin atracţie-repulsie (raga-dvesha). În limbaj psihologic modern, putem spune că mecanismul ego-ului acţionează obsesiv-compulsiv. Adică, ne pistonează cu o idee, până o punem în practică. Nu la fel acţionează Spiritul, care nu ne forţează cu nimic, ci doar ne trimite nişte sugestii din când în când.

Deci ego-ul ne ţine sub presiunea unei idei, în acelaşi timp promiţându-ne fericirea (raga) sau că vom scăpa de suferinţă (dvesha). În momentul când cedăm acestei presiuni, vom simţi, evident, o detensionare soră cu plăcerea. Dar nu este acea fericire promisă de ego, ci pur şi simplu, a reacţie naturală la dispariţia presiunii obsesiei. Şi uite aşa ne păcăleşte mereu ego-ul, promiţându-ne mari satisfacţii, care în final, dacă apar, sunt doar mici detensionări.

Acest mecanism este cât se poate de clar în dependenţe sau în tulburările obsesiv-compulsive. Dar trebuie să fim lucizi şi să-i verificăm prezenţa chiar în tendinţele şi acţiunile noastre cotidiene, aparent benigne. Aşa ne controlează ego-ul, dacă vreţi să ştiţi.

Problema e programată simultan cu rezolvarea ei

Promotorii hipnozei regresive spun că, odată ce ai descoperit cauzele karmice ale suferinţei tale, suferinţa dispare ca prin magie. Oare nu este asta proba ca sesiunea ne fusese programată de Sus, ca să descoperim problema?! Ba mai mult, că însăşi problema ne-a fost programată împreună cu rezolvarea ei...?!

Păcatul e obişnuinţa cu răul

Spiritul e liber. El poate fi uneori şi rău, şi pervers, şi mincinos, dacă împrejurările o cer. Nu e înfrânat de nimic. Doar că nu va persista în aceste aspecte, fiindcă e liber. „Păcatul" este doar obişnuinţa cu răul. Iar energia lumii în care trăim ne îndeamnă la repetiţie obsesivă, adică la obişnuinţă.

Prin asta diferă iluminatul, este imprevizibil. Nu este condiţionat nici de ego să facă mereu prostii, nu este condiţionat nici de supraego să nu facă niciodată prostii. Poţi să te şi prosteşti din când în când, cu candoarea spiritului. E o pată de culoare şi un contrast uneori necesar. Dar trebuie să ai grijă să nu mâzgăleşti tot tabloul.

Spiritul nu respectă reguli impuse din afară. Libertatea sa este fericire necondiţionată. Dar oamenii se tem de libertate, fiindcă s-au obişnuit cu regulile ego-ului şi ale supraego-ului. Obişnuinţa este a doua natură a omului, se spune. Însă spiritul nu se împacă cu asta, el acceptă doar natura sa originară, divină, necondiţionat liberă.

Iluminarea nu vine când vrea omul

În planul orizontal al Creaţiei, oamenii au liber-arbitru, adică viitorul se creează în prezent prin deciziile de moment. Asta nu înseamnă că Dumnezeu nu ştie ce vor face, căci Dumnezeu vede dinainte toată diagrama arborescentă a opţiunilor care îi vor fi oferite omului în decursul scurtei sale vieţi, cu toate ramificaţiile posibile. Totuşi, omul are libertatea de alegere, astfel activând numai una din traiectoriile potenţiale ale vieţii sale.

În schimb, când vorbim de iluminare sau trezire spirituală, aici omul nu are niciun cuvânt de spus. Nu ţine de el dacă, când şi cum se va ivi. Este decisă exclusiv de Spirit. Şi poate avea numeroase variaţii, după nişte criterii insurmontabile. De pildă, iluminarea poate surveni dintr-o dată sau treptat, într-un timp mai scurt, să zicem doi ani, sau mai lung, să zicem câteva decenii de practică spirituală. Poate surveni spontan şi la cine nu te aştepţi sau după multe meditaţii ori alte exerciţii spirituale. Poate apărea şi dispărea de mai multe ori sau, după ce apare, să se stabilizeze definitiv. Fiecare om este un caz particular. Dar nu practicile spirituale generează iluminarea, ci odată ce ea este decisă de spirit, tot el îl îndeamnă pe omul în care este încarnat să se apropie prin mijloace omeneşti de lumea spirituală. De ce? Pentru a-i fi mai uşor în momentul

iluminării şi după aceea. Practicile spirituale purifică subconştientul şi ajută omul să se manifeste ca un adevărat înţelept. Unii care au primit iluminarea nefiind pregătiţi s-au speriat şi au dat înapoi, nu au fost capabili să suporte noua viziune.

Prezentul înseamnă aici

Dacă acceptăm că timpul există, înseamnă că trecutul şi viitorul sunt infinite, iar prezentul este infim, o linie subţire între ele. Atât de subţire, încât e ca şi inexistent. Oricum, nu poate fi definit. Cât să fie prezentul de lung: o zi, o oră, un minut, o secundă, o nanosecundă?! Nu poate fi definit ştiinţific şi nici măcar subiectiv.

În schimb, dacă nu acceptăm paradigma timpului, înseamnă că există doar un etern Prezent, pe care nu mai trebuie să-l definim în niciun fel. Sau putem spune că Prezentul este Aici. Prezentul nu poate fi niciodată „acolo".

Însă este evident că, în planul fizic, există o permanentă schimbare. De fapt, oamenii au inventat timpul pentru a defini schimbarea, a o confina într-un concept. Cu ajutorul timpului, avem nişte repere pentru schimbarea lui Aici. În viziunea divină, doar schimbarea există, dar nu şi cele trei diviziuni ale timpului.

Inteligenţa cristalizată în A.I.

Psihologii Catell şi Horn au dezvoltat în anii '60 conceptul de inteligenţă cristalizată şi inteligenţă fluidă. Pe scurt, inteligenţa *cristalizată* se foloseşte de experienţa acumulată în *trecut*, iar inteligenţa *fluidă (nativă)* intră în funcţiune în situaţii cu totul *noi*, când cunoştinţele dobândite nu sunt de ajuns, bazându-se pe intuiţia de moment. Dacă aprofundăm puţin sensul acestora, ajungem la polaritatea *raţiune-intuiţie*. Raţiunea aparţine minţii, iar intuiţia vine de la spirit.

În ultimii ani, cibernetica a făcut progrese uluitoare prin apariţia *inteligenţei artificiale* (A.I.), bazate pe structuri neuronale similare creierului (deep learning). Este deja foarte clar că AI va depăşi, dacă nu chiar a depăşit deja, inteligenţa umană cristalizată. În curând, AI va înlocui omul în numeroase sarcini intelectuale, fiindcă va fi, pur şi simplu, mai eficientă. Şcoala tradiţională şi acumularea de informaţii nu va mai fi de niciun folos elevului, fiindcă se va putea ajuta oricând de AI. Ca exemplu, nimeni nu mai ştie astăzi să folosească rigla de calcul,

fiindcă oricine poate avea acces la un calculator, inclus chiar şi în telefon. Şcoala va trebui să dezvolte altceva decât memoria. Dar ce anume?

Răspunsul este evident. Dacă AI a preluat inteligenţa cristalizată, atunci omul va trebui să-şi amplifice ceea ce maşina nu are şi nu va putea avea niciodată: inteligenţa fluidă sau intuiţia, adică contactul cu spiritul atotştiutor. Prin urmare, specia umană va fi forţată de însăşi dezvoltarea tehnologică să se conecteze foarte profund cu aspectul său spiritual. Nu va mai fi un hobby, o pasiune individuală, o chemare vocaţională, ci va deveni însăşi raţiunea de a exista a omenirii. Şi acele vremuri sunt aproape, pentru că revoluţia tehnologică avansează impetuos.

DMT şi îndrăgostirea

Unii oameni care se ocupă intens de spiritualitate, dar nu au reuşit să aibă nişte experienţe personale ieşite din comun, precum alţii, pot fi tentaţi să apeleze la mijloace şi metode potenţial periculoase pentru a şi le provoca. Fie droguri, fie psihotronică, fie hipnoză, fie alte invenţii năstruşnice. Se simt complexaţi şi în pericol de a fi demascaţi ca impostori. Este interpretarea lor. Dar spiritualitatea are multe faţete şi nu toate înseamnă extaze mistice sau fenomene paranormale. Fiecare e bine să se ocupe de ceea ce-l interesează şi unde are talent.

În fond, spiritul s-a întrupat în acest plan al limitărilor tocmai pentru a experimenta din plin limitările, prin contrast cu starea paradisiacă originară. În acelaşi timp, tendinţa naturală a fiinţei este reîntoarcerea către Lumină, către fericire, către libertate, iar pe acestea nu le putem simţi aici. Aşa că nu putem oferi reţete oricând şi universal valabile. Doar analizăm fenomenul.

De pildă, îndrăgostirea este o stare de Graţie prin care simţim iubirea divină, proiectată în cealaltă persoană din cuplu. De fapt, noi ne îndrăgostim atunci de Dumnezeu, care capătă un contur vizibil şi-l putem strânge în braţe. Ce minunat! Că este aşa o dovedeşte faptul că, peste o perioadă de timp, îndrăgostirea dispare. Rămânem cu partenerul şi iubirea se transformă în prietenie, dacă nu cumva ne răcim complet. Dar unde s-a dus acea îndrăgostire? Să fi fost doar un fel de momeală care ne-a atras către partenerul predestinat?! Orice rost ar fi avut, ne-a adus aminte de Raiul pe care l-am părăsit.

Cam aşa este şi cu DMT sau alte mijloace psihedelice. Ne amintesc de stare de dinainte de naştere, starea firească a spiritului. Nu toate reuşesc în aceeaşi măsură. Unele metode ne ridică numai puţin nivelul de

conştiinţă, până în astralul inferior sau cel superior. Efectul depinde foarte mult de starea noastră de moment, ca şi de alţi factori, cum ar fi intenţiile spiritului. În special DMT este considerat molecula-minune, care ne poate oferi chiar extaze mistice (dar există circa 15 substanţe psihedelice cu rol similar).

Dacă totul ar fi atât de simplu, atunci am putea construi chiar acum Noul Pământ, dând la toată populaţia DMT pe săturate. Toţi oamenii şi-ar recunoaşte potenţialul divin şi lumea s-ar schimba peste noapte. Se pare însă că nu acesta este planul lui Dumnezeu. Ne lasă să ne perpelim la foc mic, gustând arareori şi pe apucate din bucuria energiilor superioare. Iar când forţăm nota, cu obrăznicie, drogurile dau dependenţă şi sevraj, mijloacele psihotronice ne pot prăji creierul, hipnoza ne poate induce idei greşite ş.a.m.d.

Meditaţia autentică nu intră în categoria metodelor periculoase, fiindcă este ca şi cum am merge la pescuit în fiecare zi: nu ştim dacă vom prinde vreun peşte sau ce mărime va avea. Noi doar ne facem datoria să aruncăm undiţa în apă şi lăsăm restul pe seama naturii. Dar au fost şi cazuri când o meditaţie greşit orientată i-a dus pe unii la balamuc, când n-au avut îndrumător.

Elementul comun între toate aceste sclipiri de Divinitate este faptul că nu durează, că sunt doar mici reamintiri sau ispitiri.

Scopul? Putem să-l interpretăm după propriile fantezii. Am putea crede că am găsit o metodă de a deveni supraoameni, şmecherii şmecherilor. Am putea crede că suntem aleşii Domnului. Am putea crede că cineva îşi bate joc de noi, vrând să ne desprindă de realitate. Sau am putea să nu ne gândim, ci să acţionăm după cum ne inspiră intuiţia. Este o întrebare la care nu putem răspunde, la fel cum nu putem răspunde la întrebarea „de ce florile sunt atât de frumoase?”.

În căutarea lui B7

Când Beatles concertau în Hamburg (în perioada 1960-1962), povesteşte Paul McCartney, au traversat oraşul cu 3 autobuze ca să ajungă la un tip care cunoştea acordul B7 la chitară (Si7, adică dominanta cu septimă a lui Mi major). Iar motivul pentru care l-au primit în formaţie pe George a fost că ştia mai multe acorduri la chitară decât John şi Paul.

Iată cât de greu se obţineau informaţiile muzicale de către amatori pe vremea aceea! Dar astăzi, o simplă căutare pe Google ne oferă tone

întregi de teorie muzicală şi din orice domeniu. Ce progres spectaculos al cunoaşterii! Măcar să ajute şi la fericire...

Şi ajută. Spiritualitatea este la îndemâna oricărui internaut. Înainte vreme, trebuia să călătoreşti luni de zile până ajungeai la un înţelept vestit. Astăzi, îl găseşti la un click distanţă.

Reversul medaliei este că începătorul poate fi copleşit de atâtea informaţii noi sau de perspectivele diferite. Şi are nevoie de ceva discernământ ca să descâlcească iţele. Poate avea greutăţi în a-şi găsi propriul drum printre atâtea oferte generoase. Şi s-ar putea să nu aibă nici timpul fizic, fiind prins între atâtea cerinţe ale vieţii moderne. Niciodată nu a fost simplu să fii om pe Pământ...

Sunt un compozitor de eseuri spirituale

Mi se pare că scrierile mele sunt ca nişte compoziţii muzicale, dacă ar fi să comparăm procesul creator. Ce spuneau celebrii compozitori Benny Andersson (de la Abba) şi Sting: că inspiraţia vine în porţii mici şi neaşteptate, pe care le asamblează mai târziu. Cam aşa fac şi eu, notez orice idee, că altfel o pierd, iar apoi inspiraţiile se alătură în ceva mai mare, mai complet.

Există mulţi compozitori de muzică diversă în lume şi astăzi toţi şi-o pot publica sau promova pe internet. Dar fiind atât de multe piese muzicale pe piaţă, majoritatea dintre ele vor ajunge la destul de puţin oameni, şi nu neapărat cele mai bune, ci cele mai promovate cu bani sau prin algoritmii impersonali ai motoarelor de căutare.

Totuşi, oamenii continuă să facă muzică, mai ales cei care au un talent nativ sau inspiraţie. Nu se pot opri să nu o facă, chiar dacă nu au o mare audienţă. La ora actuală, nu calitatea muzicii stabileşte distribuirea ei, cum era înainte, când nişte specialişti apreciau şi decideau promovarea anumitor piese.

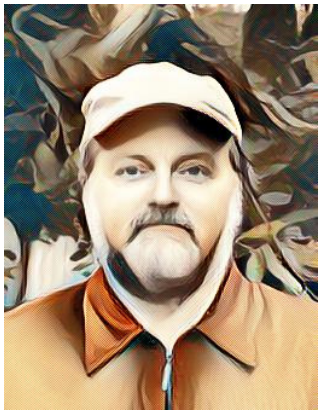

"Cuviosul" Răzvan, din cetatea Bucureştilor (tablou cu şapcă)

„Cel mai bine înţelegi când îi înveţi pe alţii ceea ce credeai că ştii” (Aristotel)

Geografia descrie manifestările mari ale naturii (relief, climă etc.). Ea vorbeşte de zăcămintele de aur, dar nu se ocupă cu mineritul. În mod asemănător, în scrierile mele nu prezint tehnici spirituale – le găseşti în multe alte locuri. Doar voi aprinde un reflector ca să te trezeşti într-o mină de aur spiritual. Nu vei mai avea nevoie de utilaje grele de foraj; doar vei întinde palma şi te vei umple de praf de aur.

Te invit să nu iei ideile mele ca literă de lege. Ele pot fi puncte de plecare în propriile tale reflecţii. Orice s-ar spune despre Adevăr este o minciună, pentru că orice cuvânt sau idee este o limitare. Adevărul Absolut este totul: şi teza, şi antiteza, şi sinteza.

Aş rezuma „cariera” mea de comentator spiritual sau eseist, dacă vrei, în următoarele cuvinte-calambur: BLOGUL trezirii din GLOBUL adormirii. Scrierile se întind pe câteva decenii, aşa că pot fi o mărturie a trezirii mele spirituale lente.

Şi aş mai adăuga aici citatul din pagina mea index online:

"Orice lucru pe care îl faci în viaţă va fi nesemnificativ, dar este foarte important să îl faci. Deoarece nimeni nu îl va mai face." (Mahatma Gandhi)

Ideile sunt ca fluturii: trebuie să le prinzi cât zboară pe lângă tine, că altfel nu se ştie dacă le vei mai prinde vreodată. Notez ideile, fiindcă mi se par interesante şi, dacă nu le scriu, le voi uita cu certitudine. Mai mult chiar, dacă le scriu, vin şi altele. Când nu le valorifici, nu le notezi, nu le împărtăşeşti, atunci nici altele nu vor mai veni.

Am dat întâmplător pe internet peste un articol nesemnat ce mi s-a părut interesant, cu nişte idei proaspete, deşi stilul mi se părea cunoscut. Ca să mă lămuresc cine l-a scris, am introdus un fragment de text în motorul de căutare. Şi am descoperit cu plăcere că era chiar articolul meu. Ce fericire! După cum spunea citatul pe care l-am pus în site, la cărţile oferite gratuit:

"Dacă există o carte pe care doreşti să o citeşti cu tot dinadinsul, dar ea încă nu a fost scrisă, atunci trebuie să o scrii tu însuţi" (Toni Morrison)

Nu e de mirare că am pierdut şirul articolelor-eseuri şi nici nu prea mai am timp să citesc din urmă, fiind focalizat mereu pe noile idei. Numărul eseurilor depăşeşte 250, iar ca număr de pagini A4 însumează peste 3000, fără a include şi traducerile. Desigur, nu cantitatea contează, dar ea indică interesul pe care mi l-a trezit acest domeniu al

spiritualităţii. Sper ca, din lectura lor, un cititor atent şi interesat de subiect să câştige ceva.

Pentru mine, toate au fost importante, deşi cu unele lucruri scrise demult nu mai sunt complet de acord. Este firesc, mintea evoluează, se transformă. Mintea de la 55 de ani nu se compară cu cea de la 25. Dar tinerii de astăzi ar putea profita: în 6 luni intense, pot citi tot ce am gândit şi am scris de-a lungul deceniilor, scurtându-şi astfel timpul de evoluţie spirituală. Oricum, subiectele acestea sunt perene, vor fi cercetate şi peste 1000 de ani.

Iată ultimul citat superb din pagina mea index online:

"Când crezi că ai găsit toate răspunsurile, vine viaţa şi schimbă întrebările." (Bob Marley)

19 decembrie 2021

MOARTEA FĂRĂ PERDEA

În Occident, moartea a devenit un tabu, o ruşine chiar. Morţii sunt bluraţi la TV. Oamenii nu trebuie să vadă moartea, ca să nu se gândească la ea şi să nu cadă în depresie. Pe motiv de sănătate mintală, o întreagă societate este văduvită spiritual.

Dacă am fi oneşti, mai degrabă am interzice filmele cu violenţă de la televizor, care nu provoacă decât tulburări psihice şi nu aduc niciun beneficiu privitorilor. Ele prezintă o realitate imaginară, de negăsit în viaţa reală, care cultivă agresivitatea şi frica.

Dimpotrivă, din perspectivă spirituală, oamenii ar trebui să se gândească mai profund la moarte, ca să-şi înţeleagă viaţa. Altfel, vor ajunge în pragul morţii înfricoşaţi. Nu moartea este groaznică, ci teama de ea. Din cauza acestei frici cumplite, oamenii fac lucruri necugetate. Trăiesc cu teama de moarte şi mor cu nostalgia vieţii. Ambele sunt nocive în planul fizic şi dincolo de el.

Faptul că oamenii sunt feriţi de vederea morţii, ca nişte copii mici, nu-i ajută să trăiască mai bine, ci face moartea şi mai înspăimântătoare. Necunoscutul ne înfricoşează.

În Orient, însă, lucrurile stau altfel, de mii de ani. Iată câteva videoclipuri demonstrative. Vă avertizăm să nu le vizionaţi dacă staţi prost cu nervii.

Cum e când te pui să mori la voinţă? Un călugăr buddhist ne arată

A ZEN MONK attains Mahasamadhi[1]

În tradiţia buddhistă, moartea este un fenomen bine cercetat şi cu care călugării se familiarizează din vreme. Mai mult, unii dintre ei, adevăraţi maeştri, stăpânesc procedeul părăsirii corpului la voinţă, aşa cum făcea şi Isus. În acest videoclip, un maestru decide că a venit timpul să părăsească acest loc al durerii şi ignoranţei pentru a se întoarce definitiv Acasă. O face calm, lucid, fără bocete şi jelire din partea

[1] https://www.youtube.com/watch?v=7E5eBYGsCrc

apropiaţilor. Este o atitudine total opusă faţă de cea a omului comun şi aici vom ajunge cu toţii, ca specie umană. Deocamdată, ne bălăcim în confuzie cu privire la moarte, ca şi la rostul vieţii.

Găsim o secvenţă similară la finalul filmului „Insula (Ostrov)”[2], când călugărul ortodox se aşază liniştit în sicriu, seara, iar dimineaţa este îngropat.

Stă de 25 de ani în samadhi, într-un mall, nemişcat

The monk took Samadhi 25 yrs Ago. Is He Still Alive?[3]

Iată un alt exemplu în care moartea este învinsă, pentru că nici nu există. Acest călugăr a intrat în samadhi în urmă cu 25 de ani pentru a demonstra puterea spiritului asupra materiei. Nu este o păpuşă de ceară, căci poate fi pipăit şi cercetat – este om adevărat. Spiritul său a plecat în alte sfere, dar corpul său a fost lăsat în seama altor spirite veghetoare, a căror misiune este păstrarea integrităţii şi energizării sale. Se demonstrează astfel că viaţa nu este deloc ceea ce crede omul obişnuit. Viaţa constă în spirit, nu în trup. Trupul este o anexă dispensabilă. Are

[2] https://www.youtube.com/watch?v=GJVntasjWCo

[3] https://www.youtube.com/watch?v=Z7iEAKc7hIU

utilitatea sa pentru un anumit scop, dar când scopul a fost atins, poate fi aruncat la gunoi.

Sau expus într-un mall, pentru a le deschide mintea vizitatorilor.

Cum moare un yoghin respectat în India

Samadhi of Muni Shri Devkant Sahar Maharaj. 21.07.2020[4]

Aici ne familiarizăm cu tradiţia jainistă Digambara, unde bărbaţii umblă despuiaţi (în Occident ne ruşinăm de nuditate şi moarte, aspecte cât se poate de naturale). Partea mai dură a filmării este corpul scheletic al unui muribund, numitul Muni Shri Devkant Sahar Maharaj, un maestru respectat, care este vegheat de discipolii apropiaţi înainte de moarte şi apoi purtat cu respect la rugul funerar.

Precum tânărul Gautama Siddhartha (viitorul Buddha) ieşit prima dată din cetatea sa de plăceri, vedem aici ilustrarea completă a faptului că viaţa are un revers neplăcut sub forma bolii, bătrâneţii şi morţii. Nu putem înţelege viaţa dacă fugim de acestea trei, care fac parte integrantă din ea.

* * *

Dar, desigur, asta nu înseamnă să negăm viaţa şi bucuriile ei, ci doar să nu mai credem că plăcerile ar fi „bune”, iar neplăcerile ar fi „rele”. Viaţa nu cunoaşte aceste noţiuni de bine-rău, care sunt nişte invenţii ale minţii umane, relative la interesele ego-ului.

Nici ego-ul nu este ceva „rău”, ci doar un construct limitat, util într-o anumită fază a dezvoltării umane, dar care, la un anumit moment dat, devine un obstacol pentru evoluţia spirituală şi trebuie depăşit.

Depăşirea ego-ului se numeşte iluminare sau trezire, care este o moarte „iniţiatică”. Nu moare corpul, ci moare individualitatea, simţul personal. Conştiinţa revine la starea de nondualitate, din care, de fapt, observă că nu a ieşit niciodată.

Atunci, cum de nu şi-a dat seama de ea până în momentul iluminării?

Simplu, conştiinţa a fost hipnotizată de Magicianul Divin că ar fi separată de Tot-ce-există. Iluminarea este momentul când iluzia ia sfârşit şi spectacolul se termină. Nimic mai mult, nimic mai puţin. Viaţa continuă, dar fără iluzii.

1 septembrie 2021

---

[4] https://www.youtube.com/watch?v=Yi3Lo_z6buc

VOYEURISMUL. TANTRA SEXUALĂ

Voyeurismul, privit din toate poziţiile

Se citeşte „voaiorism”. Este considerat fie simpla plăcere de a-i privi pe alţii cum fac sex, fie o perversiune sexuală în sine. Ce mare diferenţă de interpretare, nu-i aşa?!

Energia sexuală este foarte puternică în fiinţele vii, deci şi la om. Interesul sexual este întotdeauna puternic. Privirea actului sexual sau preludiul său vor atrage oricând atenţia. Totuşi, voyeurismul este mai mult decât atât, este deja un obicei în rutina zilnică. Nu-i atunci când dai întâmplător peste un cuplu care se giugiuleşte nestigherit. Ci este un fel de plăcere în sine.

Dar, atenţie, **nu este o plăcere sexuală, ci o dependenţă psihică**. Iar în ultimele decenii a explodat, odată cu apariţia revistelor porno, apoi a filmelor şi apoi a internetului, unde s-a adăugat şi videochat-ul.

Ego-ul uman şi-a inventat această nouă plăcere. Care-i rostul ei? Nu are niciunul, nu aduce niciun beneficiu, niciun avantaj. A apărut din cauza nemulţumirii fundamentale a ego-ului, care nu este niciodată satisfăcut cu ce are, cu ce este aici-şi-acum. Ego-ul se plictiseşte, ego-ul simte o lipsă nelămurită, ego-ul simte o molcomă suferinţă care nu-l părăseşte niciodată (*dukha*, în sanscrită). Şi atunci caută să-şi provoace tot felul de noi senzaţii, de noi plăceri, în speranţa iluzorie că aşa va scăpa de nemulţumirea lui pre-programată.

Voyeurismul este un **substitut** al sexului real. Spunea un personaj de la televizor, mai demult: „Sexul trebuie să-l faci, nu să-l priveşti”. Şi este şi o **dependenţă**.

Voyeurismul virtual a câştigat enorm de mulţi adepţi, pentru că este comod şi igienic. Unora le pare mult mai greu să-şi găsească un partener sexual şi să facă sex real, decât să dea două click-uri pe internet şi să plonjeze în insula plăcerilor fără limită. Doar că nu e plăcerea lor, ci a altora, dacă nu cumva şi aceia mimează plăcerea, doar aşa, pentru a fi filmaţi.

Aşa cum spuneam, este un nou tip de plăcere inventat de ego. Dar ca toate invenţiile ego-ului, este inutilă, ba chiar poate provoca tulburări psihice şi de dinamică sexuală. De aceea, voyeurismul este considerat o **perversiune**. Cei dependenţi de pornografie constată că nu mai sunt

capabili de a relaţiona normal cu o fiinţă de sex opus. Mai ales că industria porno prezintă toate perversiuni sexuale ca fiind norma.

Sexualitatea se bazează pe energia creativităţii, care încurajează libertatea de a experimenta. De aici, nenumăratele explorări fără limite, „fără ruşine" în materie de sex. Doar că energia creativităţii trebuie controlată prin voinţă şi suplimentată cu alte energii spirituale, pentru ca omul să funcţioneze ca un personaj integrat în armonia lumii. Libertinajul sexual poate fi doar o etapă de început înainte ca omul să se maturizeze. Problema este că unii tind să rămână toată viaţa la acest nivel. Iar industria porno îi îngroapă aici.

Soluţii

Soluţii pentru cei care vor să scape de acest flagel există, dar fiecare trebuie să şi le asume personal şi să le aplice. În primul rând, să conştientizeze că au o adevărată problemă, o dependenţă psihică. Acesta este primul şi cel mai important pas. Începând de acum, individul dependent va căuta cu sinceritate să se dezbare de acest obicei.

O variantă ar fi să-şi limiteze tehnic accesul la pornografie. Lucrul acesta este dificil, fiindcă internetul abundă de astfel de oferte de vizionare. Aplicarea de filtre parentale pe motoarele de căutare şi prin diverse aplicaţii ar putea fi de folos. Ar fi însă mai eficient dacă ar ruga pe un prieten să i le pună şi să nu ştie cum să le anuleze.

Desigur, nu bietul om este vinovat că are în el un instinct sexual care nu-i dă pace. Şi nu bietul om este vinovat că există atâta pornografie la vedere în societatea actuală. Dar măcar 25% tot îi revine ca responsabilitate şi libertate de alegere.

În clipa când îi vine gândul că pornografia îl va face fericit, omul ar putea să se gândească imediat la o persoană de care a fost îndrăgostit cu adevărat. Sau poate fi o persoană de care s-a îndrăgostit pe internet, de la televizor etc. Sentimentul pur al îndrăgostirii este mult mai tentant, oferă instantaneu o fericire mai intensă decât promisiunile mincinoase ale pornografiei. Nici nu e nevoie ca această iubire inocentă să se materializeze într-o relaţie autentică. Este de ajuns sentimentul iubirii, indiferent de sursa care îi stimulează. Să păstreze şi încurajeze şi să amplifice acest sentiment sublim când apare, de oriunde şi oricând!

Cel mai eficient ar fi ca dependentul să înceapă o practică de autocunoaştere psihologică şi spirituală. Practica spirituală vine în sprijinul optimizării psihologice, ele operând pe paliere diferite ale fiinţei umane. Omul are nevoie să conştientizeze că este mult mai mult decât o

maşină biologică sau un creier fără Dumnezeu. Altfel, s-ar putea să-i lipsească motivaţia reală de a se autodepăşi. Omul nu poate fi niciodată perfect, dar poate reuşi să-şi elimine marile defecte sau probleme şi să rămână cu mai puţine şi mai benigne.

Poate reuşi mai ales atunci când apelează la ajutorul exterior al spiritelor bune, îngerilor, ajutorul lui Isus sau Dumnezeu etc. Dacă se va baza pe aceste entităţi benefice, el va înţelege că există şi entităţi opuse, care lucrează pentru a-i încuraja defectele şi slăbiciunile, inclusiv dependenţa de pornografie. Demonii se folosesc de slăbiciunile omului şi le amplifică. Ei nu pot crea slăbiciuni omului, dacă el nu este deja vulnerabil în acel loc. Prin urmare, demonii sunt un fel de hârtie de turnesol care ne arată cât şi unde suntem imperfecţi. Nu ei sunt cauza reală, care este în noi înşine.

Justificări

Dar există şi o altă perspectivă asupra acestei chestiuni. Dorinţa de a privi corpuri nude poate reprezenta, de fapt, dorinţa de libertate a spiritului nostru. Nuditatea fiind tabu în societatea noastră, ea devine simbolul libertăţii. Orice este interzis trezeşte o năzuinţă către eliberare. Tentaţia „fructului oprit” nu vine de la demon, ci de la spirit. Spiritul vrea să cunoască totul despre tot. De fapt, se autocercetează.

La fel, şi cu voyeurismul. Omul este curios la început să ştie ce şi cum. Întoarce lucrurile pe toate părţile, până lucrurile încep să se repete. Şi se tot repetă, în straie noi sau fără straie, dar, inevitabil, va apare şi plictiseala. Oricât ar polei oamenii realitatea fizică, ea este limitată şi repetitivă. Se împute, nu aduce nimic proaspăt. Atunci, omul înţelege singur că a ajuns într-o fundătură urât mirositoare. Şi se trezeşte în el dorinţa de eliberare şi aspiraţia către ceea ce-i cu adevărat frumos şi dulce. Respinge dintr-o dată iluziile care-i promiteau o fericire ce n-a durat niciodată.

Frumuseţea este o senzaţie care vine din Spirit, nu din formele fizice. Desigur, formele fizice încearcă s-o prindă din urmă, s-o imite, dar reuşesc prea puţin şi efemer. Frumuseţea pură şi eternă vine de dincolo de formele fizice. La un moment dat, ne va atrage cu mai multă forţă, atunci când vom fi epuizat toate încercările de a fi fericiţi cu promisiunile mincinoase ale lumii fizice.

Desigur, ceea ce-i atrage pe mulţi bărbaţi spre pornografie este nevoia de a se elibera de o energie sexuală stagnantă, prin masturbare. Alţii nu sunt mulţumiţi de viaţa lor sexuală „banală” şi caută o evadare în

imaginaţie. Şi mai există unii care au auzit că orgasmul ar fi o poartă de pătrundere în adevărata fericire paradisiacă. Totuşi, în practică, fericirea orgasmică este efemeră, chiar şi la cele mai narcisiste femei. Pornografia devine astfel părelnica modalitate de a prelungi imaginar această fericire supraomenească, prin noi şi noi filme, voyeuristul percepând empatic fericirea protagoniştilor de pe ecran. În mintea lui, el face un colaj cu fericirile vizionate şi consideră că aşa a prelungit orgasmul oricât de mult. Desigur, totul este o născocire bolnavă a minţii.

Tantra sexuală

Tantra sexuală occidentală pleacă de la această supoziţie, că plăcerea sexuală poate fi amplificată şi prelungită până se transformă într-un extaz cosmic, divin. Una din problemele cu tehnicile tantrice este că, în realitate, ele produc o frustrare sexuală, mai ales la bărbat. Ele vizează transformarea sexului într-o experienţă energetică, lucru posibil, dar cu nişte costuri organice. Deci cei care se apropie de tantra cu ideea că aşa îşi vor prelungi plăcerea sexuală se înşală. Dimpotrivă, se vor simţi cu timpul frustraţi de lipsa plăcerii grosiere, care are rostul ei în economia organismului. Vor deveni obsedaţi de sex, tocmai pentru că nu mai simt satisfacţie sexuală, dar şi pentru că aşa li se impune de către „experţii tantrici".

De aceea, puţini oameni sunt pregătiţi pentru tantra sexuală *autentică*, pentru că le cere un sacrificiu imens, să renunţe la plăcerea sexuală făcând sexul altfel. Este mai grea decât simpla abstinenţă. Cei obsedaţi de sex nu vor câştiga niciun beneficiu spiritual din tantra sexuală. Vor găsi, poate, diverşi parteneri dispuşi să experimenteze, dar nu realizarea spirituală sau marea iubire. Marea iubire are nevoie să sacrifici ceva de-al ego-ului, nişte pretenţii, nişte orgolii, nişte vise sau dorinţe. Marea iubire nici nu are nevoie de sex, dacă puteţi accepta această idee platonică... Amintiţi-vă când eraţi cu adevărat îndrăgostiţi, nici nu vă preocupa sexul, ci doar dorinţa de a fi, pur şi simplu, alături de fiinţa iubită. Atâta şi era suficient, vă umplea de fericire chiar şi numai gândul la ea.

Deci, contrar părerii occidentalilor mituiţi cu promisiuni de a obţine simultan şi fericirea divină, şi plăcerea lumească: tantra sexuală *autentică* nu-ţi va oferi mai mult sex, ci mult mai puţin decât ai în prezent, şi nu-ţi va satisface dorinţele sexuale, ci le va transforma în altceva necunoscut. Tocmai din acest motiv necomercial, nici nu prea

există maeştri *autentici* de tantra în Occident, ci doar vânzători de plăceri ambalate în texte orientale.

Tantra de tip occidental nu te poate debarasa de ego, ci îţi amplifică ego-ul spiritual, ba în unele cazuri, chiar instinctele primare.

Aceşti guruşi moderni afirmă explicit că trebuie să faci sex cât mai des cu putinţă, ceea ce contrazice tradiţia *autentică*. Conform tradiţiei indiene, actul sexual este precedat de o ceremonie sacră destul de complicată, care nu se face nicidecum în fiecare zi. Tocmai ăsta-i rostul ceremoniilor, să distingă nişte zile speciale şi rare în calendarul cotidian. Câte sărbători sunt în an, tot cam atâtea contacte sexuale s-ar preta pentru tantra autentică. Faceţi socoteala.

Şi chiar dacă eroul nostru „tantric" ajunge la unele extazuri mult trâmbiţate, trebuie să fie conştient că sunt doar atât, nişte experienţe trecătoare, la fel ca orice experienţă. Nu înseamnă nimic important. Şi atunci, pentru ce atâta efort şi zbatere?!

Ce să mai spunem de „realizările" concrete ale practicanţilor dedicaţi tantrei sexuale?! Parteneri multipli, în căutarea celui „ideal" la pat. Divorţuri aproape în toate căsniciile tantricilor. Libertinaj obligatoriu. Lipsa copiilor, din egoism spiritual. Obsesia sexului, care promite atingerea lui Dumnezeu. Şi culmea culmilor, majoritatea tantricelor îmbătrânesc singure.

Tantricii occidentali susţin că omul modern nu poate iubi (!) şi atunci trebuie să se bazeze pe tehnici energetice care să-i activeze chakra inimii. Şi că activarea chakrei sexuale duce, automat sau prin anumite tehnici, la activarea chakrei inimii. Interesant argument, tehnic sau doar viclean... Adevărul este că sexualitatea este cea mai puternică momeală de atragere a curioşilor.

Din fericire, există nenumărate alternative spirituale care dovedesc că orice om poate iubi, pentru că este alcătuit din iubire. Trebuie doar să-şi decojească sufletul de plaga egoismului şi materialismului şi, brusc, iubirea va izvorî în mod natural din el şi se va revărsa peste oricine îi stă în preajmă...

Nivele de realizare tantrică

Tantra de nivel înalt are cel puţin trei faze de realizare.

În prima fază, cuplul amoros încearcă să-şi transfigureze partenerul într-un zeu sau zeiţă, Shiva sau Shakti. Este un procedeu cuprins în cadrul fuziunii amoroase. Problema este că acesta este abia nivelul de

început, iar unii se opresc aici. Dar astfel, ei nu ies din tiparele ego-ului spiritual.

A doua fază este să reuşeşti transfigurarea tuturor femeilor sau bărbaţilor în acea zeitate sau principiu divin. Sri Ramakrishna a petrecut doi ani de zile străduindu-se zilnic să privească toate femeile care îi ieşeau în cale ca pe Mama Kali. De sex cu soţia sa nici nu putea fi vorba.

Dar nu vă speriaţi, nu vă cere nimeni să fiţi abstinenţi! Lumea de azi este supusă presiunii subconştientului colectiv, plin de sugestii sexuale. În plus, pe stradă şi în mass-media sunteţi bombardaţi cu manifestări indecente. În aceste condiţii, nici măcar un călugăr nu rezistă. De fapt, în anumite aşezăminte monahale nici nu este permis accesul femeilor, tocmai pentru că presiunea psihică este imensă. Înţelegem astfel cât de greu este pentru omul modern să devină un tantric autentic, precum Sri Ramakrishna.

Şi abia în a treia fază se reuşeşte depăşirea dualităţilor de orice fel, inclusiv polaritatea Shiva-Shakti. Iniţiatul iubeşte tot ce vede, pentru că el a devenit Tot-ce-este, deci se iubeşte pe Sine. A atins nondualitatea, supremul ideal divin.

Încă ne aflăm în Kali Yuga sau epoca decăderii spirituale, spre finalul ei. Astăzi, când ne place de o persoană de sex opus, imediat ne trece prin minte şi un apropo sexual, fără să vrem. Desigur, nu este nevoie de astfel de gânduri parazite, dar nu le putem evita, cel mult le putem alunga. Iubirea pur sufletească este înnăbuşită de tentaţia sexuală.

Ba, în ultima vreme se încurajează chiar atracţia spre acelaşi sex, ceea ce pune o presiune şi mai mare asupra bietului tânăr. Cum să iubească el numai cu sufletul, când societatea aproape că-i bagă pe gât sexualitatea, hetero sau homo?! Simpla prietenie a devenit demodată... Doar că moravurile inferioare şi materialismul extrem nu aduc nicio fericire, şi tocmai prin asta demonstrează că nu sunt ceea ce-i trebuie omului. I se cuvine ceva mai de soi, ceva mai elevat, mai nobil.

Deocamdată, în lumea ego-ului, în care trăim de câteva milenii, feminitatea a fost separată de maternitate, în mod sistematic. Ego-ul este însuşi întruchiparea separării şi rostul său este să provoace mereu separări. Plăcerea fizică egotică este una, iar naşterea de prunci este altceva, ca şi cum cele două n-ar avea legătură. Ba chiar ar trebui bine ţinute la distanţă, să nu se amestece.

În realitate, taina feminităţii este totuna cu taina maternităţii. Chiar şi ego-ul bărbatului exprimă acest lucru, într-un mod vulgar, astfel: femeia îşi pune în valoare trupul pentru te atrage ca să rămână însărcinată, a naşte copii şi să se simtă împlinită. În fond, acesta este

scopul ascuns al magnetismului feminin. Plăcerea fizică este doar momeala pe care o foloseşte natura. Când o femeie îşi etalează formele nude cu dezinvoltură în faţa bărbatului, de fapt, atunci Natura strigă: "Iată-mă, am tot ce-mi trebuie pentru a crea viaţă (pântecul) şi a o întreţine (sânii)! Sunt însăşi Forţa creatoare într-o formă umană". Crearea de viaţă este marea taină a Divinităţii, pe care doar femeile care au născut o pot simţi pe deplin.

Va urma Satya Yuga sau epoca de aur, după Apocalipsă. În Noul Pământ, oamenii vor face sex numai pentru reproducere, nu va mai fi o preocupare cotidiană ca astăzi. Ei vor găsi fericirea în simplul fapt de a trăi, pur şi simplu. Va fi o fericire de 100 de ori mai intensă decât actualul orgasm sexual. Prin urmare, sexualitatea nu îi va mai ispiti (decât în perioada destinată procreării, timp de câţiva ani). Apoi, se vor orienta către alte lucruri mai plăcute şi mai interesante şi mai rafinate. Va fi la fel cum adolescenţii renunţă în mod natural la jucăriile copilăriei, descoperind cu totul alte preocupări.

Peste fericirea de bază, permanentă, oamenii viitorului vor suprapune nuanţele diverselor activităţi. Fericirea nu vine din ce faci, ci din ce eşti. Şi vor putea să iubească total liber, cu sufletul deschis, fără nicio conotaţie sexuală. Ce uşurare! Nu vor mai exista astfel nici gelozie, nici obsesii, nici multe alte probleme generate de sexualitatea actuală. Separarea iubirii de sex este un real miracol, care li se întâmplă chiar şi azi unor rari aleşi, ce pot iubi toate fiinţele în mod egal. Să ne amintim şi de trubadurii evului mediu, care puteau iubi platonic cu intensitate. Oamenii viitorului există deja printre noi.

18 noiembrie 2021

VIBRAŢII PARALELE CU TERRA

În multivers există numeroase lumi paralele sau planuri de existenţă. În fiecare plan, lumea pare foarte solidă fiinţelor care o populează. Diferă însă gradele de libertate pe care le au aceste fiinţe. Aceste lumi există simultan în acelaşi spaţiu, dar sunt separate de bariera vibratorie. Adică, lumile sunt reciproc invizibile. Totuşi, în cazul *lumilor fizice paralele* apropiate ca vibraţie, pot apare interferenţe şi schimburi directe de materie sau energie.

Am putea clasifica lumile paralele în două tipuri: cele cu forme şi cele fără forme. Cele cu forme sunt lumile fizice, eterice şi chiar astrale. Cele fără forme sunt lumile mentale şi cele încă mai înalte, până la nivelul Suprem Divin. FORMELE sunt acele corpuri – solide, lichide, gazoase sau eterice, dar oarecum, compacte – ce găzduiesc Conştiinţa. În această definiţie, putem spune că un spirit care trăieşte într-o lume astrală încă mai este supus unor restricţii legate de formă. Abia în lumea mentală, pură, fără forme, spiritul devine cu adevărat liber, în starea sa naturală, unde se poate manifesta fără restricţiile impuse de legile formelor.

Spiritele care se dezîncarnează de pe Pământ au două variante: să meargă într-un plan astral sau în planul mental. Evident, nu ele aleg, ci alegerea se face automat, în funcţie de nivelul vibraţiei lor. Majoritatea spiritelor ajung în astral, unde îşi continuă vechile ocupaţii omeneşti, de care nu se pot dezbăra. Deosebirea este că în astral orice gândeşti, se şi împlineşte. De pildă, spiritul care toată viaţa lui pe Pământ şi-a dorit să trăiască într-o vilă, o materializează instantaneu în astral. Acolo e locul împlinirii tuturor dorinţelor pământeşti.

Restricţiile rezultă din faptul că spiritul are încă o gândire tributară lumii fizice, şi încă nu-i atras de frumuseţea lumilor superioare. La un moment dat, apare şi plictiseala, tocmai din cauză că poate realiza instantaneu orice doreşte. Când această plictiseală începe să-l deranjeze, i se oferă viziunea minunilor şi mai mari care i-ar fi disponibile dacă ar avea o vibraţie ceva mai înaltă. Şi astfel începe spiritul nostru să-şi dorească evoluţia mai presus de orice, mai presus de banalele şi limitatele pofte omeneşti.

Dacă ne referim numai la **lumea fizică**, şi aici există paliere de vibraţie diferită. Spaţiul-timp este inventat să funcţioneze numai în planurile fizice (există 12 frecvenţe pe care funcţionează restricţiile spaţio-temporale). Spaţiul şi timpul sunt ca nişte *tampoane* între iniţiativa mentală şi realizarea ei concretă. În astral nu există spaţiu-timp şi, astfel, realizarea este instantanee. Acest tampon spaţio-temporal are un rol special pentru evoluţia şi înţelegerea Spiritului, separând în mod clar *intenţia* de *înfăptuire*. Experienţa fizică este, din acest motiv, o şcoală elementară, demonstrând Spiritului bazele Creaţiei. Toate lecţiile de la şcoala fizică se înregistrează automat în *akasha* sau memoria universală fizică.

În **planul mental**, superior, spiritual, ajung numai spiritele care s-au desprins de dorinţele pământeşti. Este o lume „fără forme", fiindcă locuitorii ei nu mai sunt interesaţi de plăcerile oferite de aceste forme. Plăcerile lor sunt pur mentale, intelectuale, este o lume a ideilor pure. Ele nu se simt frustrate că le lipsesc formele, pentru că pot oricând să materializeze ce vor sau să călătorească instantaneu în lumile astrale, eterice şi chiar fizice. Dar preferă calmul şi fericirea specifice lumilor mentale, unde nu se plictisesc absolut deloc. Dimpotrivă, se plictisesc şi se simt incomod în lumile inferioare. Prin comparaţie, un profesor universitar nu mai este interesat de chestiunile predate la şcoala primară, ci are un cu totul alt orizont de preocupări intelectuale, inclusiv didactice.

Referindu-ne doar la **lumile fizice**, ceea ce observă pământenii prin telescoape la distanţă de ani-lumină este materia fizică aflată la diverse frecvenţe vibratorii. Dar ei consideră că toată această materie trebuie să se supună legilor valabile pe Pământ. Nu este adevărat. Materia se comportă specific vibraţiei lumii în care se află. Tocmai din acest motiv, oamenii de ştiinţă sunt mereu bulversaţi şi îşi reconsideră teoriile. Încetul cu încetul, fizicienii şi astrofizicienii au ajuns la nişte teorii exotice, pentru că astea sunt datele din observaţiile astrofizice. Şi noile teorii nu prea pot fi puse laolaltă cu teoriile clasice, considerate „normale". Sunt valabile pentru alte vibraţii.

Planul Pământului are foarte multe restricţii, cauzate de legile fizice pe care le cunoaştem. În plus, se mai adaugă nenumărate alte restricţii sociale. În schimb, într-o lume fizică extraterestră uşor mai subtilă ca vibraţie, legile fizice pot fi mai laxe, astfel încât, de pildă, se pot obţine aliaje metalice imposibil de obţinut pe Pământ. Şi s-a verificat acest fapt prin testele efectuate asupra materialelor din care au fost confecţionate

unele OZN-uri prăbuşite. Un OZN a fost fabricat într-o lume extraterestră cu legi fizice uşor diferite faţă de Pământ. Iar fiinţele extraterestre provin dintr-o societate cu mult mai multe libertăţi de gândire şi de acţiune decât avem noi.

Iar când OZN-urile intră în atmosfera Pământului, există două posibilităţi. Dacă provin dintr-o lume mai apropiată ca vibraţie de noi, aceşti vizitatori vor intra automat în vibraţia planetei noastre. În acest caz, se poate ca OZN-ul să aibă probleme tehnice şi chiar să se prăbuşească. Dacă însă provin din civilizaţii mult mai avansate, deci cu o vibraţie mai elevată, atunci OZN-urile lor pot intra direct în vulcani fără să se ardă sau în ocean fără să se ude. Aceste civilizaţii au baze avansate pe Terra, dar le întreţin la o vibraţie uşor mai ridicată decât cea specifică terestră. Astfel, sunt protejate de imixtiunea oamenilor, în principal, datorită barierei vibratorii.

Specii de extratereştri

Mediumul Guy Needler spune că sunt 12 benzi de frecvenţă fizică, dintre care pe Pământ sunt prezente doar primele 3 de jos – de aici simbolul 3D pentru planul terestru – iar extratereştrii aparţin nivelelor superioare, de la 4D la 12D. Se consideră că spiritele se "încarnează" atunci când intră într-un corp fizic, indiferent de specie şi indiferent în ce dimensiune din cele 12 benzi de frecvenţă. Mai presus de spectrul fizic se mai găsesc alte câteva sute de frecvenţe ce aparţin de lumile spirituale astrale, mentale şi mai sus de acestea. Rămâne de lămurit dacă ceea ce unii autori numesc plan *eteric* se încadrează în benzile superioare de frecvenţe *fizice* sau aparţin de planul *astral*.

Iată tipurile de extratereştri din sistemele stelare importante din galaxia noastră şi problemele cu care se confruntă ele. Este un rezumat din lucrările mediumnice ale lui Wendy Kennedy, Nora Herold şi Lyssa Royal, realizat de Ulla Sarmiento în pagina sa de internet[5].

PLEIADELE: diverse grupuri de fiinţe de tip umanoid, reptilian, aviar, felin, AI (robotic). Manifestă un dezechilibru în aspectele luminoase (entuziasm orbesc, idealism, se amestecă unde nu e treaba lor, în trecut erau şi încăpăţânate). În prezent, sunt devotate serviciului-pentru-ceilalţi, vindecărilor. Acţionează drept gardieni ai civilizaţiilor mai tinere. Unii reptilieni 5D joacă roluri negative. Unii umanoizi 9D

[5] http://bigpicturequestions.com/what-are-star-systems/

ajută la întreţinerea vibraţiilor stelelor sau planetelor. Experţi în sunete şi vibraţii.

SIRIUS: o mare diversitate de specii (inclusiv cetaceeni), multe conflicte şi războaie. Sunt legaţi karmic de sistemul Orion. Au probleme legate de cooperare vs. competiţie, tehnologie, explorare, expansiune, cucerire, putere, secrete, control, persecuţie, respingere. În trecut au făcut cruciade pentru "salvarea" omenirii, savanţi/ingineri genetici. În prezent, sunt învăţători, care şi ei învaţă să ajute fără amestec direct, integrând toate aspectele (luminoase şi întunecate).

ARCTURUS: trăiesc în 5D-9D. Şi-au integrat aproape toată karma. Sunt nişte moaşe cosmice. Conştiinţa de grup a arcturienilor a creat scenariul de integrare polară pentru Pământ (a integra lumina şi întunericul, ca părţi ale Sursei, depăşirea dualităţilor). Au o iubire necondiţionată şi echilibrată, sunt ambasadori şi mediatori universali în conflicte. Experţi în transmiterea energiei (limbajul luminii, geometrie sacră, cercuri din lanuri, matematică, maeştri alchimişti). Au multe lumi acvatice.

ORION: fiinţe din lumi 5D-6D, unele 7D. O mare polarizare şi conflicte războinice. Pământul este o mini-versiune a marii drame din Orion. Au probleme cu controlul extrem şi dominarea, manipularea, opresiunea, controlul minţii. Exploratori şi savanţi fascinaţi de manipularea genetică, clonare, hibridare. Auto-sabotare, transformări, vindecări, purificări. În prezent, învaţă conştientizarea, compasiunea.

LIRA: fiinţe mai ales din 7D. Spirit de pionierat, explorare spaţială, colonizare, principiu masculin, războinici, constructori, arhitecţi. Au probleme cu dorinţa de protecţie, răbdarea, curajul, aroganţa, impunerea altora unor credinţe sau agende. Dispute incipiente între polarităţi, conflicte între umanoizi şi felinieni (războaiele Lirene). Strămoşii umanoizilor de pe Pământ. Au fondat Lemuria, apoi s-au întors în Lira sau au fuzionat cu populaţia din Atlantida şi Egipt. Experţi în geometrie sacră, matematică, vindecări cu cristale şi sunete. În prezent, învaţă conştinţa-de-sine, umilinţa, generozitatea, renunţarea.

CASSIOPEIA: un sistem foarte blând şi armonios. Studiază diverse variaţii de iubire şi recunoştinţă. Au o imensă compasiune, se simt chemaţi să ajute Pământul. Nu este un sistem cu care ne armonizăm în mod obişnuit.

ANDROMEDA: cea mai apropiată galaxie de a noastră. Foarte creativi, analitici, experţi în sunete. Conştiinţa andromedană este abstractă, schimbătoare, fluidă. Ne învaţă să fim ceva mai împământaţi,

centraţi, să abordăm o nouă paradigmă (focalizată pe interior) în contrast cu conştiinţa specifică Căii Lactee (focalizată pe exterior).

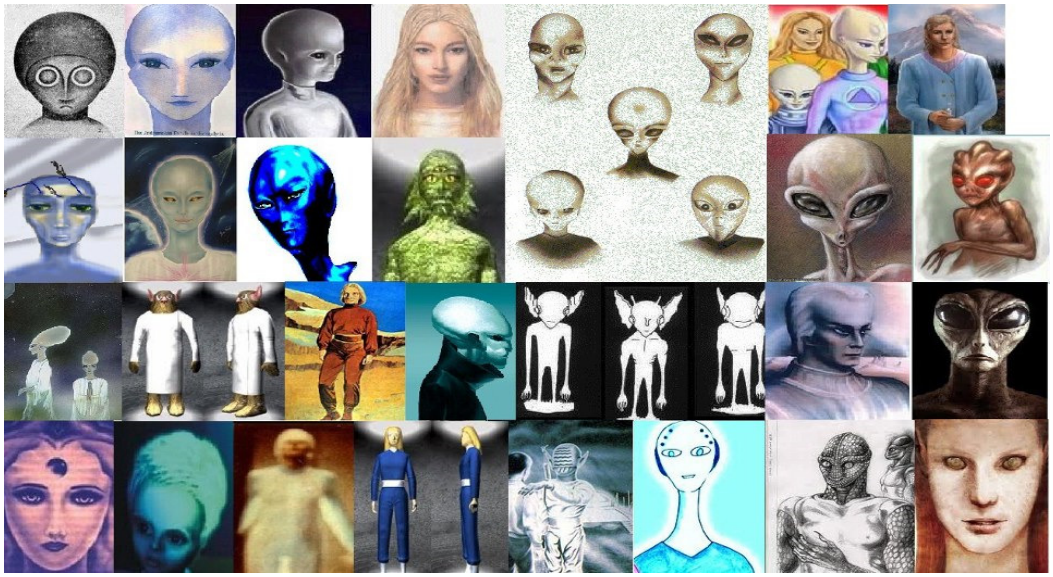

Iată, mai sus, câteva desene ce reprezintă specii de extratereştri cu care unii oameni s-au întâlnit faţă în faţă. Este bine să fim oarecum familiarizaţi cu acest subiect, pentru că nu este exclus ca, în viitorul nu prea îndepărtat, omenirea să aibă un contact în masă cu vreuna sau mai multe dintre aceste specii. Intervenţia lor va fi justificată de degringolada în care va ajunge omenirea în pragul autodistrugerii.

Nu trebuie să fim şocaţi de aspectul lor exterior şi nici intimidaţi de puterile lor psihice. Ci trebuie să devenim mai conştienţi de propria noastră măreţie, putere şi divinitate, de rolul nostru important în evoluţia universului. Iar pentru aceasta, trebuie să urmăm o educaţie spirituală, care să ne ridice nivelul de vibraţie al conştiinţei. O minte îngustă se va speria de extratereştri, nu-i va înţelege, nu va putea comunica coerent cu ei, nu îi va trata de la egal la egal, îi va considera duşmani (unii chiar au un nivel scăzut de vibraţie! dar majoritatea au un mare rafinament şi nobleţe). Este important să ne deschidem mintea spre infinitatea de posibilităţi ale universului. O infinitate...

14 aprilie 2021

EXERCIŢII LIBER ALESE

panseuri publicate online în anul 2019

Numere în oglindă

Î: Ce părere aveţi despre numere în oglindă? 10.10, 13.13, 16.16, 20.20, 22.22. Zilnic se întâmplă să văd cel puţin unul.

R: Li se întâmplă multor oameni să-şi arunce privirea pe numere simetrice sau, pur şi simplu, să privească ceasul la o oră oarecare, dar mereu aceeaşi. Este un semn *personal* de la Spiritul lor. El le atrage atenţia când acestea apar în cale. Este un SEMN din altă lume. Un mod de a te face să pricepi că realitatea nu se mărgineşte la lumea fizică. Acelaşi rol, dar la scară *globală*, îl au şi cercurile din lanuri, acele figuri geometrice apărute din senin în lanurile de cereale sau chiar pe gheaţa lacurilor. Sunt un SEMN şi o CHEMARE din altă lume. Ca oamenii să se desprindă puţin din încleştarea simţurilor fizice. Şi apoi să studieze mai profund acest domeniu al transcomunicărilor cu fiinţele invizibile sau pentru a medita mai profund la ce este viaţa.

Minutul de transfigurare

De multe ori am scris că raţiunea şi credinţa merg mână în mână, argumentând copios acest punct de vedere. Acum însă spun invers: **credinţa şi raţiunea sunt incompatibile**!

Putem avea credinţă adevărată doar în acele momente în care transfigurăm. Când Isus îi spune acelei femei disperate “Credinţa ta te-a vindecat”, atunci fusese minutul ei de aur.

Transfigurarea nu este un procedeu mental, cum ne învaţă unii falşi maeştri spirituali. Această putere vine de altundeva. Poate chiar de la spiritul interior. Poate e potenţată de emoţii puternice.

Când transfigurăm, nu putem gândi, şi reciproc. În marea majoritatea a timpului gândim, ne folosim mintea cea neastâmpărată, deci nu avem credinţă. Credinţa reală este intermitentă, apare în foarte rare momente. Chiar şi un crez religios absurd ar putea declanşa minutul

de transfigurare. De aceea, niciun crez nu trebuie batjocorit, chiar dacă el desfide raţiunea.

Recunoştinţă că nu-i mai rău

Când vezi că oamenii din jurul tău suferă de diverse necazuri, tu te bucuri că, deşi mai ai şi tu probleme, nu sunt ca ale lor. Sunt acelea ale tale, cu care eşti obişnuit şi la care ai făcut faţă şi le vei face faţă în continuare. De aceea, eşti **recunoscător** Vieţii că necazurile tale sunt doar astea, minore în comparaţie cu ale altora. Şi că le-ai putut duce până acum. Te mulţumeşti cu micile bucurii ale zilei de astăzi, ştiind că mâine ar putea fi mai rău. Eşti recunoscător pentru ziua de azi, aşa cum este ea. Nu ai pretenţii de la Viaţă, căci deja eşti mulţumit cu ce ai deja. Viaţa ţi se poate schimba în rău într-o clipă, pe neaşteptate.

Imperfecţiunile îţi amintesc de Dumnezeu

Când observi în jurul tău imperfecţiunile societăţii, ale oamenilor, ale mersului lucrurilor, ale obiectelor, tu te bucuri instantaneu. Cum?! Da, te bucuri instinctiv pentru că îţi dai seama că fiecare neplăcere, fiecare imperfecţiune pe care o vezi, îţi aminteşte că nimic nu este perfect pe lume şi, chiar dacă ceva pare perfect, nu o să dureze. **Doar Dumnezeu este perfect** şi spre El trebuie să ţinteşti în fiecare clipă. Neplăcerile îţi aduc aminte care ţi-e Scopul vieţii. Eşti recunoscător pentru micile neplăceri pe care le vezi în jurul tău, care sunt nişte marcaje ale cărării bune şi drumului drept ce duce la Fericirea adevărată şi permanentă.

Iranienii au un obicei religios străvechi. Ţesând manual vestitele lor covoare persane, intenţionat, lasă mici defecte ale covorului. Este modul lor de a-şi aminti, când le observă, că nimic nu este perfect, în afară de Dumnezeu...

Forme-gând şi Idei-seminţe

Gândurile sunt de cel puţin două categorii: idei-seminţe şi gânduri cu formă (sau forme-gând). Primele sunt doar nişte impulsuri "abstracte", care necesită a fi modelate de un intelect pentru a căpăta astfel o formă şi a se manifesta în spaţiul subtil cu forţă. Celelalte sunt

deja nişte obiecte materiale de sine stătătoare, aproape ca nişte minuscule fiinţe vii.

Mintea omului este supusă la cel puţin trei surse de gânduri: Spiritul, memoria şi societatea.

Din exterior ne sosesc gânduri deja formate de mintea altor semeni, care se cuibăresc în creierul nostru primitor. Sunt gânduri exprimate formal în scris sau verbal sau vizual, ori neexprimate, adică telepatice.

Din memorie, ne este servită "experienţa" personală, pe baza căreia luăm decizii conştiente. Tot în memorie, într-un strat mai ascuns, se află tiparele de gândire. De aici răsar fără ştirea noastră idei-seminţe provocate de diverse întâmplări şi emoţii pe care nu ni le mai amintim. Ridicându-se la nivelul conştientului, acesta le dă automat o nouă formă, o repunere în scenă a vechilor traume, obsesii, emoţii, obiceiuri mentale.

De la Spirit ne vin numai idei-seminţe de bună calitate, cărora intelectul nostru trebuie să le dea un aspect elegant, îngrijit. Aceasta este adevărata gândire. Prin urmare, minte omenească, egouţule, nu te teme că, în urma Trezirii spirituale, vei rămâne fără activitate! Vei avea mult de lucru din partea Spiritului.

Sarcina omului actual este să recunoască gândurile venite de la alţii, acceptându-le sau respingându-le cu discernământ. Apoi, să nu se lase aşa de uşor condus de propriile prejudecăţi venite de la ego (tiparele mentale). Aici este mult de lucru cu sine, pentru că ego-ul are propriile mecanisme de apărare. Dar cu perseverenţă şi aspiraţie spirituală, omul va reuşi să rămână transparent doar la minunatele gânduri sau idei-seminţe venite de la propriul Spirit. Iar aceasta va fi încununarea unei vieţi de aspiraţie către Dumnezeu, o învingere a forţei oarbe a materiei, supusă acum Voinţei Divine din om.

Ce nu e nondualitatea

Nondualitatea nu e **religie**, pentru că e toleranţă cu păcatul. Nondualitatea nu e **coaching** de dezvoltare personală, pentru că nu te învaţă cum să ai succes. Nondualitatea nu e **psihologie**, pentru că te învaţă să fii impersonal. Nici **filosofie** nu-i, pentru că îţi răstoarnă logica şi este eminamente practică. Dar, după ce ai trecut prin toate, poţi aprecia ce-ţi oferă nondualitatea: FERICIRE.

În schimb, poţi **filosofa** ca să justifici de ce are dreptate nondualitatea. Poţi înţelege avantajele **psihologice** ale atitudinii nonduale. Poţi vedea cum îţi vin **succesele** pe tavă practicând

nondualitatea. Şi te apropii cu viteza luminii de scopul **religiei**: unirea cu Dumnezeu.

Oprirea practicii spirituale

Cazul poate cel mai răspândit de evoluţie spirituală este acela când Sinele se arată treptat, umbrind influenţa ego-ului asupra conştiinţei. Simţim că se petrece ceva spiritual cu noi, suntem preocupaţi de purificarea minţii de zgura egotică, ne preocupă serios spiritualitatea înaltă.

Există chiar o posibilă probă obiectivă a acestei transformări spirituale. Cei care ne sunt foarte apropiaţi (ei în primul rând!) încep să ne reproşeze că ne-am schimbat, că nu mai suntem cei pe care îi ştiau ei. Realitatea este că suntem chiar mai buni, mai amabili, mai toleranţi, pentru că ne transformăm conştient în bine. Dar ego-ul lor se simte în pericol, din cauza radiaţiei spirituale. Şi atunci inventează tot felul de poveşti fanteziste despre schimbarea noastră „în rău". Trebuie să fim înţelegători cu ego-ul lor (sau demonul care vorbeşte prin ei), să încercăm să neutralizăm minciuna cu vorbe blânde sau cu tăcere înţeleaptă. Până la urmă, va trece şi criza lor spirituală. Sau este criza noastră, un test pe care trebuie să-l trecem?! Adică, încercăm să fim mai buni, dar încă ţâşneşte răutatea din noi, care provoacă reacţia negativă a ego-ului lor...

Dacă vom crede că mergem spre prăpastie, ne vom opri cu practica interioară. Dar ar fi doar o capcană în care am căzut prosteşte. Căci totul a fost o încercare pentru hotărârea noastră de a merge până la capăt – acolo unde este Dumnezeu, adică AICI.

Jocuri de cuvinte cu tâlc

- Doctore, daţi-mi ceva pentru *ego iritabil* şi *egoroizi*!
- Omule, în loc să *trăieşti* viaţa, tu-ţi *târăşti* viaţa!
- Măi, *egoşel*, măi, *egoiţă*, măi, *egouţule*! Lasă-neee, lasă-neee!
- Atunci, Nimeni a creat pe Cineva. Acum, apare maestrul Nimeni, iar Cineva îi devine discipol. Învaţă să observe că nu există Cineva, doar Nimeni. Maestrul îi spune să păstreze tăcerea. Aşa apare autismul spiritual: mai bine taci decât să spui că cineva e nimeni. (Swami Minunanda)

Conjugarea corectă a lui A FI

INCORECT: Eu sunt, tu eşti, el este.

CORECT: Totul este, totul este, totul este.

Totul este un ghem energetic din multe fire. Fiecare fir este un destin. Firele sunt încâlcite, dar uneori se separă neaşteptat, alăturându-se altora.

«Împărtăşeşte-ţi cunoştinţele. Este un mod de a atinge nemurirea.»
(Dalai Lama)

Curs de visare coordonată

Viaţa este o **visare** în comun, organizată de Dumnezeu (GOD). Ne naştem cu ochelarii de Virtual Reality deja fixaţi pe cap, iar GOD e la butoane. Cine poate să-şi dea casca jos va vedea realitatea aşa cum o vede şi Dumnezeu.

Dumnezeu e gelos

Terapeutul **S.N. Lazarev** spune, foarte tranşant, că dacă iubeşti enorm o persoană, mai mult decât pe Dumnezeu, viaţa îţi va lua acea iubire la un moment dat, pentru că trebuie să-L iubeşti numai pe El. În Biblie scrie că „Domnul este gelos”. Dacă nu înţelegi acest mesaj, ai putea căuta apoi acea iubire minunată în altă persoană. Rezultatul s-ar putea

repeta sau ai putea constata că iubirea nu mai apare deloc, şi atunci poate că te vei gândi mai profund la Dumnezeu. La fel spune şi misticul **Marius Ghidel**.

Şi iluminatul **Eckhart Tolle**: «Ceea ce, în mod convenţional, numim „iubire" este o strategie a ego-ului de a evita abandonul de sine. Cauţi pe cineva care să-ţi dăruiască ceva ce nu poţi avea decât în starea de abandon. Ego-ul foloseşte acea persoană ca înlocuitor, pentru a evita necesitatea de a se abandona [în faţa Divinului – n.n.]. Atunci când ego-ul spune „te iubesc", este vorba despre o încercare inconştientă a sa de a acoperi sau de a îndepărta sentimentele ce-l însoţesc întotdeauna: lipsa de conţinut, nefericirea, sentimentul că nu e de ajuns. Pentru un timp, această iluzie chiar funcţionează. Apoi, la un moment dat, în mod inevitabil, persoana pe care am făcut-o specială în ochii noştri încetează să mai funcţioneze ca o acoperire pentru durerea, ura, lipsa de conţinut sau nefericirea noastră – care îşi au toate originea în acel sentiment de "nu e suficient" sau "nu e complet" [pe care numai cunoaşterea Spiritului ni-l poate alunga – n.n.]»

Deci iubirea adevărată, cu forţa ei de neoprit, există *temporar*, ca o lecţie pe care ne-o adresează Dumnezeu. O putem înţelege de la început sau pe parcurs.

Oricum, e clar că iubirii adevărate nu te poţi opune când apare nici aici, nici în lumea de dincolo. Iubirea este suprema putere, una foarte concretă. (De aceea, diavolii fug de îngeri, care sunt plini de Iubire: necuraţii simt că se înmoaie şi nu mai pot lupta împotriva voinţei Iubirii.) Trebuie doar să înţelegi şi sensul corect al iubirii, spre ce arată ea...

Transfigurarea

Pentru că saltul de la iubirea personală la iubirea impersonală poate părea cam brusc, indienii au încercat, în urmă cu secole, o cale de mediere. Este aşa-zisa *transfigurare*. Prin ea, discipolul spiritual este învăţat să vadă în fiinţa iubită un zeu sau zeiţă. Cum este obişnuit să adore zeităţile, indianului poate nu i se va părea greu, deşi nu e la îndemâna chiar oricui. Astfel, de la erosul personal, va trece, poate, mai uşor spre devoţiune (bhakti) către o zeitate transpersonală, dar umanizată ca Iubit sau Iubită, sau ca Mama sau Tatăl universului, iar mai apoi spre Brahman cel abstract şi impersonal. Desigur, apar astfel etape intermediare care poate nu vor reuşi să îl salte către Ţelul Suprem, ci doar îl vor rătăci şi mai mult în mirajul Mayei. Dar acesta a fost scopul iniţial al înţelepţilor indieni care au inventat acest procedeu psihologic.

În creştinism, se spune că călugăriţele ar fi „miresele lui Cristos". Este posibil ca unele să realizeze cu succes tocmai această transfigurare

intermediară. Iar în ceea ce priveşte călugării creştini, ei ar putea să o transfigureze pe Maica Domnului ca Mama universală, dacă li se permite de canoanele bisericeşti...

Sfânta Treime: Iubire – Înţelepciune – Putere

Spune Autorul Divin în „**Viaţa impersonală**”: Sfânta Treime este **Iubire – Înţelepciune – Putere**.

Iubitul sau iubita ideală este Sinele Divin din interior. Nu e nevoie să mai căutăm un presupus suflet-pereche. Îl avem deja în noi şi ne aşteaptă blând şi răbdător.

Maestrul autentic pe care îl căutăm prin tărâmuri exotice este Înţelepciunea Sinelui Divin din noi înşine. Cele mai bune sfaturi ne pot veni de la Spiritul interior, care ne ştie cel mai bine, dar îşi cunoaşte şi propriile ţeluri pe care trebuie să le împlinim.

Cea mai mare comoară şi sursă de Putere este... Sinele Divin. În Sinele Divin interior găsim tot ce dorim mai mult în viaţa pe Pământ. Banii şi puterea sunt droguri de care omul nu mai poate scăpa decât obligat. Dar când te mulţumeşti cu puţin şi te smereşti, ce nevoie mai ai de puterea şi averile pământeşti?! Le vezi cum corup ele sufletul omului slab. E puternic interior numai cel fortificat spiritual, care, vrând să facă binele, numai atunci primeşte avuţie şi putere exterioară, dar nu pentru el însuşi, ci pentru faptele întru Domnul.

Banalitatea şi plictiseala

Mai puţină compulsivitate ne aduce mai multă conştientizare.

Mai puţină stimulare psihică ne aduce mai multă sensibilitate.

Oamenii aleg diverse moduri stimulative prin care fug de plictiseală: consumă alcool sau droguri; se implică în acţiuni periculoase, ce le ridică adrenalina; caută divertisment, sexualitate excesivă, chiar şi artă, preocupări intelectuale etc. Dar ce este plictiseala? Este *faza acută* a unui simţ difuz şi domol pe care l-am putea numi *sentimentul banalităţii*. Banalitatea e atât de ştearsă, că omul obişnuit n-o conştientizează, dar totuşi este apăsat de ea.

Omul spiritual începe să fie deranjat de această senzaţie cu mult înainte să apară plictiseala. Adică are un prag de sensibilitate mai coborât la banalitate. Asta poate însemna respingerea *vulgarităţii*, a discuţiilor

inutile, a *platitudinilor*. Ce-i banalitatea? Sunt fragmente din viaţa obişnuită, normală, dar pe care aspirantul începător o percepe ca fiind opusă vieţii „spirituale”. Este minunat să citeşti ceva frumos, sa ai senzaţii elevate, să simţi că pluteşti, să ai revelaţii... Dar e o distanţă aşa de mare până la lucrurile obişnuite! Parcă cobori rapid cu liftul la subsol. Când trebuie să faci treburi banale prin casă, să stai la coadă, să înduri aglomeraţia din autobuz, să rabzi atmosfera de la serviciu etc., degeaba repeţi „Divinul e-n toate”, că n-o prea simţi.

Cel care a apucat pe o cale spirituală se simte încorsetat de legile materiei şi ale traiului comun, ca o pasăre în colivie. Aşa este spiritul încarnat în materie. Senzaţia de banalitate este expresia MATERIALITĂŢII. E ca şi cum ai fi ţintuit la pământ de un bocanc invizibil: te mai poţi mişca în limite strânse, dar nu te poţi ridica, nu poţi merge, nu poţi alerga. Materia este greoaie, fără graţie, fără strălucire, apăsătoare ca o corvoadă, indiferentă, fără intensitate.

Indiferenţa ucide spiritul. S-a făcut un experiment cu trei plante identice. Prima era lăudată zilnic, a doua era batjocorită, iar ultima nu era băgată în seamă deloc. După o lună, cea mai slab dezvoltată plantă era... tocmai cea tratată cu indiferenţă.

Totuşi, în momentul trezirii spirituale, acel prag de sensibilitate de care am amintit explodează la infinit. **Iluminatul pierde simţul banalităţii**, toate lucrurile, evenimentele capătă o aură sacră şi pot fi contemplate timp îndelungat fără plictiseală. E un salt radical în perceperea lumii şi vieţii. Materia nu mai e percepută ca un chin, ci ca o capodoperă.

Eckhart Tolle spune că indiciul sigur că nu eşti în Prezenţă/Spaţiu/Nemişcare este dacă eşti *plictisit*, iritat sau furios. Ego-ul e mereu nemulţumit. Orice ar realiza, repede se plictiseşte sau nu se simte fericit cum credea că va fi după ce obţine ce îşi doreşte. Nemulţumirea este caracteristica ego-ului, care te îndeamnă să alergi mereu după altceva.

Dar banalitatea poate fi uneori şi o binecuvântare. După o traumă, o suferinţă, fiecare clipă de *normalitate* ne ajută să ne recuperăm. Atunci suntem recunoscători pentru orice lucru mărunt pe care îl avem. Cum se întâmplă acest miracol? Prin suferinţă, ardem o mare cantitate de energie negativă şi astfel se eliberează canalele de comunicare cu Spiritul. Pacea Lui devine mai uşor accesibilă.

SIMPLU – terminologie consacrată, până la limita clarităţii. E nevoie de o minimă terminologie de specialitate, în lipsa căreia ne-am lungi în explicaţii repetitive şi plictisitoare.

CLAR – lipsă de ambiguitate, până la limita intrării în detalii. Să fii clar nu înseamnă să te lungeşti la vorbe nesfârşite şi nici să te complici în explicaţii savante.

CONCIS – până la limita clarităţii şi a esteticii. Uneori „scumpul mai mult păgubeşte, leneşul mai mult aleargă". Să nu ne sabotăm singuri, ce este prea puţin poate fi de neînţeles.

ORIGINAL – prin idei, unele noţiuni neputând fi regăsite în literatură. Numai Dumnezeu poate fi absolut original. Oamenii adaptează ideile venite de nu se ştie unde. În asta constă creativitatea umană şi în receptarea acelor idei novatoare.

Ce să nu facă Reikistul (tradiţional Usui)

1) Nu te îndoi niciun moment că eşti un adevărat specialist Reiki. Ai încredere în metodă, în profesor şi în puterea sfântă a acordajului. Verifică mereu rezultatele, astfel te vei convinge de eficacitatea tehnicilor şi de puterea personală indubitabilă.

2) Nu te descuraja în caz de insuccese. Rezultatele depind uneori şi de alţi factori pe care nu-i putem controla. Stabileşte-ţi obiective realizabile şi efectul va fi mai sigur.

3) Nu te autolimita. Încearcă tehnicile de gradul II pentru cele mai diverse scopuri şi în cele mai diverse ocazii. Nu există limite pentru progresul în Reiki. Regăseşte-ţi entuziasmul recitind cursul sau orice carte de Reiki ori discutând cu alţi practicanţi.

4) Nu transforma Reiki într-o obsesie. Du-ţi viaţa normal şi foloseşte Reiki când ai nevoie, dar rămâi suveran asupra propriei existenţe. Fă-ţi autotratamentul zilnic, dar nu ca obligaţie, ci doar ca plăcere. Adaugă exerciţii fizice şi plimbări în aer curat, pentru a-ţi onora corpul.

5) Nu fă din Reiki o superstiţie. Tehnicile de gradul II au valoare doar în anumite condiţii.

6) Nu te considera a fi un supraom. Deţii, într-adevăr, puterea de a face lucruri ieşite din comun, inexplicabile poate, dar rămâi un om printre oameni. Nu te îngâmfa cu realizările tale neobişnuite şi, mai ales, nu îţi folosi abilităţile pentru a-i umili pe alţii.

SANTOŞA = împăcare, mulţumire cu ce ai. Nu-ţi dori să fii supraom (din orgoliu spiritual), ci om normal. Altfel, vei fi mereu nemulţumit. Bucură-te că eşti un om obişnuit şi nu-ţi propune ca ideal extraordinarul, supraomenescul.

Gândeşte-te că „răul" nu este problema ta personală, ci una cosmică – toată lumea trăieşte între bine şi rău. Priveşte detaşat problema răului, fiindcă nu e ta personală. Nu încerca să distrugi răul din oameni distrugând oamenii. Ei nu se schimbă când şi cum vrei tu. Fă cât poţi şi nu cere prea mult nici de la tine. Fii natural, fără pretenţii exagerate, mesianice.

SAMSKARA = întipărire mentală a unui eveniment trăit sau cunoscut, concentrând sentimente, atitudini, imagini şi comportament virtual în jurul acestei urme. Memoria diferă de samskara. Îţi poţi aminiti ceva cu detaşare. Prin samadhi distrugi samskaras, dar nu şi memoria.

Concentrarea pe un obiect (samyama) duce la *samprajnata* samadhi. În SAMADHI se opresc modificările minţii (citta vritti nirodha). Din acesta, trecând în *asamprajnata* samadhi, concentrarea e fără obiect. În acest stadiu pot ieşi la iveală samskaras în legătură cu acel obiect anterior, ele epurându-se şi apoi psihismul putându-se restructura. Cu cât samskaras sunt mai puţine, cu atât gradul de libertate creşte şi epurarea se accelerează. În fazele finale ale meditaţiei, ceea ce suprimă (nirodha) oricare alte conţinuturi mentale (vritti) este o întipărire fundamentală care se consolidează prin meditaţie, numită nirodha-samskara („întipărirea opritoare") – este valabil pentru oricare stadiu de samadhi.

În urma stării continue de samadhi (SAHAJA SAMADHI), **Prajna** (înalta cunoaştere) rămâne permanent în conştiinţă; ea e câştigul de nezdruncinat ce face conştiinţa să vadă şi să înţeleagă altfel lumea. Prin Prajna, relaţia cu un obiect este directă, nemediată de cuvinte sau logică.

VAIRAGYA (detaşarea) nu înseamnă alienare, izolare, ci regăsire a adevăratului Stăpân al fiinţei. Apoi, nu viaţa e refuzată, ci *dorinţa* chinuitoare de a o experimenta (**kama**). Paravairagya (cunoaşterea lui Purusha) – adică iluminarea spirituală – apare prin practica lui nirbija (asamprajnata/nirvikalpa) samadhi, dar nu şi în sabija (samprajnata/savikalpa) samadhi.

De ce oare e nevoie de păstrarea secretului într-o practică personală sau o acţiune focalizată? Verbalizând, mintea îşi închipuie că deja a „făcut" şi văzând că se poate „ajunge" mai uşor astfel, poate pierde puterea de a parcurge drumul până la capăt. Pe de altă parte, îţi poţi alege incorect confesorul (bârfitor, răuvoitor, prost etc), care te va bloca prin acţiunea lui mentală, mai mult sau mai puţin conştientă.

Cu sau fără „Dă-ne, Doamne!"

„Doamne, miluieşte! Doamne, dă-ne!". Oare, dacă nu cerem mereu ajutorul Providenţei, nici nu îl vom primi? Oare trebuie să plângem mereu, ca nişte puişori flămânzi, ca „mămica" să nu uite să ne hrănească? Dacă ar fi aşa, atunci ceva n-ar fi în regulă cu Dumnezeu. Dar nu, totul e bine armonizat în univers. Primim mereu ce, cât şi cum meritǎm ori avem nevoie. Poate că ar fi mult mai potrivit să schimbăm acest slogan cu altul asemănător: „Doamne, întăreşte-ne!" Astfel nu mai cerem o pomană imposibilă, ci putere de a îndura încercările inevitabile ale vieţii.

Fiecare om este bombardat cu sfaturi bune de la îngerii săi păzitori. Problema noastră este că nu le auzim, nu le înţelegem corect, nu le punem în aplicare cu îndrăzneală sau le confundăm cu sfaturile rele. Domnul ne-a „miluit" deja, dar noi, fiind ocupaţi cu cerşitul, n-am observat asta...

Invocaţia „Doamne, miluieşte!" trebuie înţeleasă şi aplicată ca o cerere de sprijin *împotriva* demonilor tentaţiilor lumeşti şi *nu pentru* împlinirea acelor tentaţii, cum facem noi de obicei...

Creativitatea supraconştientă

Supraconştiinţa sau Conştiinţa Spiritului nostru este o realitate care poate fi demonstrată prin creativitatea literară de care au dat dovadă unii

iluminaţi. Imboldul de *a scrie în versuri şi inspiraţia poetică* aparţin Spiritului, tocmai pentru a arăta lumii câte sunt cu putinţă când El este lăsat să se manifeste prin om. Iată câteva exemple:

Sri Aurobindo – Poemul spiritual Savitri[6]

Gopi Krishna – Trei cărţi scrise în versuri, dintre care:
Citate din „The Way to Self-Knowledge”[7]
Integral: „The Shape of Events to Come”[8]
Citate din „The Present Crisis”[9]

Ilie Cioară – sute de versuri, strânse în cărţile:
"Cunoaşterea lui Dumnezeu prin cuvinte potrivite"[10]
"Minunata călătorie spre adâncurile propriei fiinţe"[11]
"Murim şi înviem în fiecare clipă"[12]

Toate aceste opere în versuri de mai sus au o mare profunzime filosofică şi pătrundere psihologică, imposibil de imaginat de o simplă minte omenească. În plus, există mărturia personală a autorilor, care se consideră simpli scribi ai unor inspiraţii măreţe de dincolo de orizontul imaginaţiei.

Lumea creată este Poezia lui Dumnezeu-Creatorul. Cum aşa? Poezia impune reguli clare legate de cadenţă şi rimă, dar lasă inspiraţia să se manifeste liber. Tot aşa, Dumnezeu respectă legile naturale atunci când intervine în desfăşurarea unor evenimente macrocosmice sau microcosmice. El urmează regulile Jocului, nu acţionează discreţionar, iar rezultatele sunt mereu minunate. Ca o poezie reuşită.

Poate că exprimarea în proză ar fi mai uşoară, dar satisfacţia poetului este mai mare. Dumnezeu face din Creaţia Sa o capodoperă care să-i placă şi Lui, nu alege calea mai uşoară. Desigur, etapele intermediare prin care trece opera pot fi mai puţin reuşite, dar în final totul arată magnific.

---

[6] http://savitri.in/1/1/1

[7] https://www.ecomall.com/gopikrishna/way.htm

[8] https://koausa.org/kundalini/books/ShapeEvents.pdf

[9] https://www.ecomall.com/gopikrishna/present.htm

[10] https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBNHVuZWpReWlJQ3c

[11] https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBNoNrZ2ZzNzJoYmc

[12] https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBbHJBQ19WeU0wY2s

Dumnezeu fără curent electric

Cum vede Spiritul un IT-ist

(1) Sufletul, adică Sistemul de operare (ex. Windows) ţi-l dă Dumnezeu şi Spiritul tău.

(2) Programele terţe (ex. Program Files) ţi le instalează părinţii şi lumea.

(3) Tu foloseşti toate astea, mai instalezi şi tu nişte programe terţe, ca să creezi fişierele personale (ex. Documents).

VISUL este ca atunci când rulează automat nişte programe pe fundal (Background), fără să le fi deschis tu şi fără să ştii ce fac ele.

DEDUBLAREA ASTRALĂ e ca şi cum ai avea instalate programe terţe stand-alone, ce funcţionează în afara sistemului de operare.

La MOARTE, treptat, dar destul de repede, îţi sunt dezinstalate programele terţe (2). Este etapa imediată după destrupare, similară cu „Safe Mode" din Windows.

La un moment dat, Sufletul şi Spiritul devin una, adică dispare şi sistemul de operare (1). Rămân doar fişierele personale (3) pe care le-ai creat în timpul vieţii. Ele sunt stocate de Spirit în arhiva lui infinită.

Prin urmare, Sufletul viu = 1 + 2 + 3, din care rămâne numai (3) după moarte. Conştiinţa autonomă a Sufletului echivalează cu sistemul de operare (1).

Spiritul are propriul sistem de operare veşnic (OS 1'), adică o conştiinţă eternă. Spiritul are (OS 1') versiune de Desktop (PC) pe care programează, din când în când, un (OS 1) pentru Mobile (smartphone). Fiecare om, cu mobilul lui.

Cine e Dumnezeu? Dumnezeu este programatorul, care trăieşte şi fără curent electric. Dumnezeu există în Spirit după cum inteligenţa programatorului trăieşte în sistemul de operare (1).

Mândru că sunt român ☺

- Sunt mândru că sunt român!
- Bravo, frate!
- Sunt mândru că am pielea albă!
- Hm, înţeleg...
- Sunt mândru că mă cheamă Răzvan!
- Păi, ăsta-i nume ţigănesc.
- Faci mişto de mine? Credeam că-i nume de voievod.

- Stai, nu te şucări, frate! În India şi Pakistan, mulţi bărbaţi poartă numele de Rizwan. Ţiganii sunt indieni aduşi de hoardele mongole. Erau pricepuţi la toate, ascultători şi paşnici, aşa că mongolii i-au înrobit, în loc să-i căsăpească.

- Ce gest umanitar! La fel de miloşi sunt acum liderii occidentali, care primesc milioane de imigranţi ca să-şi împrospăteze naţia şi economia.

- După ce mongolii s-au retras, indienii au rămas aici fie ca robi la boieri, fie ca nomazi liberi (obicei mongol, nu indian). În comunităţi strânse, şi-au păstrat toate obiceiurile. Sunt o etnie foarte conservatoare, de aia se şi integrează greu.

- La fel de greu se integrează şi musulmanii în civilizaţia occidentală. De fapt, nici nu au de gând, preferă să-i schimbe pe aborigeni.

- Apropo, şi musulmanii au numele Rizwan. Sunt curios ce vei spune dacă vor cuceri cultural Europa...

- Ce-o să spun? Că sunt mândru că mă cheamă Rîzvan!

Scurtătura spre Dumnezeu

- *Unii afirmă că tantra sexuală este o cale mai potrivită de iluminare pentru omul modern în comparaţie cu meditaţiile ascetice...*

- Nu există nicio *metodă* prin care poţi păcăli Inteligenţa Divină. Abandonează visul unei *scurtături* către Idealul Transcendent! E o capcană a ego-ului. Totuşi, există multe căi rapide pentru ca omul să se piardă, să se depărteze de Graţia Divină. Din start, ego-ului îi convine de minune orice este complicat.

Energia sexuală este foarte puternică, ea susţinând viaţa biologică. Neofitul ce crede că o poate controla, va sfârşi în batjocură. De unde ştim asta? Din statistica neagră a sufletelor pierdute prin tantra sexuală. Energia grosieră amplificată poate fi foarte uşor pervertită chiar şi pe calea spirituală. Desigur, în principiu, orice miracol Îi este cu putinţă lui Dumnezeu... Dar să fim lucizi!

Aura biţilor

În parapsihologie se ştie că poţi obţine informaţii despre o persoană folosind un obiect de-al său personal, un fir de păr sau fotografia sa. Principiul teoretic ar fi că aceste obiecte păstrează urme de biocâmp, iar

clarvăzătorul "ia urma" persoanei cu ajutorul acestei legături subtile, care nu se pierde.

În privinţa fotografiei clasice, putem presupune că biocâmpul se imprimă direct pe pelicula fotografică *cu ajutorul fotonilor* din ambient, iar la trecerea imaginii pe hârtie, se preiau şi particulele bioenergetice personale. Deci, tot *cu ajutorul fotonilor* din aparatura de developare, bioenergia este imprimată pe hârtie... Să zicem că aşa ar fi!

Dar cum explicăm că şi fotografiile *digitale* pot fi folosite, de exemplu cele trase la imprimantă. Astfel de fotografii digitale sunt recompuse pixel cu pixel pe baza unui şir de cifre 1 şi 0. Nu mai funcţionează principiul analogic, care copiază realitatea. În spaţiul digital, adică virtual, totul este recompus de la zero folosind doar cei doi biţi, 1 şi 0. Prin urmare, aici nu mai găsim nicio fărâmă de explicaţie.

Cum de o fotografie digitală păstrează aura? De unde o preia? Că energia invizibilă nu este încifrată în acei biţi, ci se codifică numai ceea ce se vede cu ochiul liber (şi de senzorul fotografic). E adevărat că în poze se pot surprinde şi forme subtile, precum globii luminoşi, deci spectrul senzorului fotografic este mai larg decât al ochiului omenesc. Dar aici vorbeam de ceva absolut invizibil prin orice aparatură sau tehnologie. Dacă aura subtilă nu este percepută de senzorul foto, ea nu va fi făcută vizibilă şi nici încifrată digital.

Iată un experiment imaginar. Ia două obiecte identice, aparţinând la două persoane diferite. Fă-le o poză cu aparatul digital în exact aceeaşi poziţie şi trimite-o la imprimantă. Imaginile fizice sunt identice, iar fişierele lor digitale conţin aceiaşi biţi. Dar, bineînţeles, biocâmpul lor este cu totul diferit, fiindcă au avut posesori diferiţi. Iar un clarvăzător poate face diferenţa. Cum?

Oare asta nu înseamnă că trebuie să căutăm *o altă explicaţie* parapsihologică sau spirituală?!

Akasha înregistrează numai evenimentele fizice?

Se spune că lumile astrale sunt clădite din gândurile fiinţelor care le populează. De îndată ce fiinţele nu mai întreţin acele gânduri, pentru că nu mai au niciun interes pentru ele, atunci întreaga atmosferă şi obiectele generate de acele gânduri dispar, pur şi simplu. Este deci invers decât se întâmplă în lumea fizică, unde mediul există independent de fiinţele conţinute de el.

«Când un lucru nu mai este important, când nu mai are niciun sens, când şi-a încetat scopul, el încetează să existe. Dar [asta nu se întâmplă] atâta timp cât un spirit se gândeşte sau îşi aminteşte sau are dorinţe în legătură cu o viaţă a sa trecută sau o anumită formă sau orice...» (Leslie Flint - Dialog cu spiritul lui Chopin[13])

Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa, se pune întrebarea următoare: Oare memoria universală Akasha înregistrează numai evenimentele fizice, iar cele astrale sau mentalo-cauzale dispar definitiv? Sau este Akasha o proprietate numai a lumilor cu forme (nama-rupa), respectiv cea fizică, eterică şi astrală, dar nu şi a lumilor fără forme (arupa)?

Dumnezeu are o Memorie în chiar structura Sa transcendentală. Akasha este un produs creat în lumea materiei subtile pe baza modelului preexistent în sânul Divinităţii. Akasha este format din particule vii care înregistrează evenimentele universale. Presupunând că, la un moment dat, Creatorul ar dori să resoarbă întreaga Sa Creaţie, bineînţeles că Akasha ar dispărea şi ea, ca orice lucru creat. Totuşi, nimic nu se va pierde din Memoria Divină. În aceasta se conservă perfect tot ce exista în Akasha, precum se păstrează codul genetic în toate celulele vii. Şi de aceea, în Akasha este imperios necesar să se înregistreze absolut toate evenimentele din toate lumile create, inclusiv din cea mai rafinată, lumea mentalo-cauzală.

În Memoria Divină, înregistrările sunt arhivate condensat, comprimat. Putem face o paralelă cu modul în care informaţiile sunt comprimate în computere. De exemplu, un fişier imagine este format din pixeli coloraţi. Dacă mai mulţi pixeli alăturaţi au aceeaşi culoare, atunci informaţia se poate comprima menţionând culoarea şi numărul de pixeli consecutivi care au această culoare. Dacă avem un şir de câteva sute sau mii de pixeli identici, este clar că se face o mare economie de spaţiu la înmagazinarea fişierului imagine. Cam aşa se petrece cu Memoria-sământă ce există în Dumnezeu.

SAHDGURU afirmă că, până în prezent, Dumnezeu a creat 84 de Universuri, noi trăind în a 84-a Creaţie. Fiecare din Universurile anterioare au pus bazele următorului Univers, care a preluat experienţele respective şi le-a perfecţionat.

[13] https://www.leslieflint.com/chopin-dec-17th-1962

Care e lecția mea de viață?

N-ar fi păcat să fii nevoit să înveţi o **singură** lecţie în 70-80 de ani de viaţă? Ar însemna că restul timpului curge degeaba... Lecţia aia poţi să o înveţi într-o lună, de exemplu, sau într-o singură zi. Şi gata, poţi să mori, că ţi-ai învăţat lecţia de viaţă!

Ce simplist gândesc cei ce susţin că omul are una sau câteva lecţii de învăţat. Dimpotrivă, în fiecare zi poţi să înveţi câte ceva din viaţă, milioane de lecţii de viaţă. Şi tot nu sunt de ajuns ca să devii perfect...

„Un nebun aruncă o piatră în baltă, iar 1000 de înțelepți se chinuie s-o scoată."

Comentariu: Unde găseşti tu 1000 de înţelepţi adunaţi la un loc? Ei sunt rari ca floarea-de-colţ. Stă fiecare acolo unde l-a aruncat Dumnezeu, fiindcă e nevoie de înţelepţi peste tot pe planetă. Nu se înghesuie la grămadă. Dimpotrivă, unde există deja unul, nu va veni altul peste el. Fiecare îşi ştie misiunea, dar şi limitele. Şi mai ştie că e nevoie de diversitate chiar şi printre înţelepţi.

Ignoranța trage de înțelepciune

În starea de iluminare ţi se pare că ştii totul. În acelaşi timp, nu-ţi vine să pui nicio întrebare şi astfel atotştiinţa nu se manifestă în afară. E nevoie de o întrebare ignorantă ca să-ţi direcţioneze Cunoaşterea într-o direcţie particulară. Fără întrebările ignoranţilor nu există nici răspunsurile înţelepţilor. Cei din urmă preferă să tacă.

Adyashanti's pun

«În orice moment pe calea spirituală nondual, poţi ajunge la înţelegerea că adevăratul "vid" este cel de care vrei să scapi (look out of), nu Cel pe care vrei să-l experimentezi (look into).» (Adyashanti-Facebook)

Tălmăcire: Starea de extaz înseamnă intrarea în **Vidul Beatific**, care, de fapt, este o stare de Prea-plin. Dar cu totul alt fel de vid este goliciunea, deşertăciunea, sentimentul separării şi al banalităţii pe care ni-l insuflă ego-ul. Acest sentiment neplăcut este o motivaţie mai puternică pentru căutarea spirituală.

Jocul materiei

Materialismul înseamnă să îţi bazezi filosofia de viaţă numai pe ceea este SOLID şi SIGUR. Lucrurile materiale par a fi solide, deci şi sigure. Ele nu dispar peste noapte şi fără o cauză puternică. În schimb, creaţiile intelectuale par a fi VOLATILE şi INCERTE. Nu te poţi baza pe ele ca să-ţi duci viaţa. Sunt secundare vieţii materiale. Dar chiar aşa o fi?!

Poetul Ion Barbu spunea despre artă (în general, produsele intelectuale) că ar fi un „joc secund". Ceea ce înseamnă că „jocul prim" este realitatea fizică – dar tot un JOC este! Adică are nişte reguli clare, dar în rest, este un exerciţiu de imaginaţie şi inteligenţă al Marelui Creator ludic. În fond, tot o operă intelectuală...

Mai mult, chiar şi existenţa lumilor invizibile tot un joc este: "jocul zero". Fiecare spirit este Dumnezeu cu o mască. Un joc în alt joc în alt joc. Ăsta-i un puzzle pe care numai Dumnezeu îl poate rezolva!

Originea numelui „Craiova"

Uite ce-am visat: Mă întrebam, apropo de alegerile prezidenţiale recent încheiate, cum se numea în vechime regiunea din sudul României, la nord de Dunăre. Şi mi-a venit răspunsul: Istrava (de la Istrum, Dunărea). Şi imediat mi-a venit ideea, tot în vis, că numele oraşului Craiova provine de la Is-trava > Is-crava > Cráiva > Cráiova. Dar la trezire, m-am uitat pe internet şi se dă ca sigură originea de la slavonul „Krai", adică prinţ, crai.

Să mai crezi în vise!... ☺

Viața este ca mersul pe o șosea

În stânga, se desfăşoară câmpul lumii pământene, cu tot noroiul său. În dreapta, se perindă gazonul eternităţii, luminat de soarele blând al Divinităţii. Ca şoferi responsabili ce suntem, trebuie să ne uităm când la stânga, când la dreapta. Iar focusul este înainte, pe şoseaua nesfârşită, care este cursul destinului nostru, la îngemănarea Cerului cu Pământul.

Ieşirea din sita Spaţiului-timp

Spaţiul-timp este o sită sferică cu găuri mici. Mintea adună gânduri-grăunţe cu care le acoperă. Orice gând e mult mai mare decât minusculele orificii din spaţiul-timp. Astfel reuşeşte să ne ţină înăuntrul acestei Sfere.

Dacă n-ai mai aduna acest nisip de gânduri, ai fi liber să te mişti. Şi chiar ai putea aluneca printr-un orificiu al sitei, ieşind din spaţiul-timp cunoscut. Doar dacă vrei...

Dialog cu mintea în meditația "tăcută"

Mintea - Pst, pst, ce faci?
Eu - Meditez.
Mintea - Pentru ce?
Eu - ...
Mintea - Ce vrei să obţii prin meditaţie?
Eu - Vreau să scap de cicăleala ta.
Mintea - ...
Eu - Vezi că poţi să şi taci?!
Mintea - Uite cine vorbeşte acum!...

Cât costă informațiile din Akasha?

Unii spun că ce vine de la Dumnezeu este gratuit, deci nu trebuie plătit. O fi gratuit pentru spirite, dar este inaccesibil oamenilor. Deci când, totuşi, cineva le obţine, este un eveniment special. Iar *organizarea de evenimente* costă, nu?!

Adevărul este că lucrurile spirituale nu pot fi măsurate în bani, dar asta nu înseamnă că nu au valoare. Dimpotrivă, valoarea lor este deseori imposibil de plătit prin bani.

Universurile paralele

1. Sunt pomenite în documentare ştiinţifice de către savanţi argumentând prin matematică, mecanica cuantică, teoria stringurilor, astrofizica.

Link: "Existenţa UNIVERSURILOR PARALELE este posibilă, anunţă oamenii de ştiinţă"[14]

2. Mărturia lui Mira Kelley, în articolul meu "Vieţi anterioare simultane (paralele)"

3. Fenomenul portal între universuri.

Link: "Portaluri misterioase activate în Carpaţii româneşti"[15]

Link: Oameni care au călătorit în Universuri Paralele[16]

4. Misterul zborului avionului sudamerican care a aterizat după 20 de ani, cafeaua caldă, dar pasagerii schelete în scaune.

Link: Un avion, decolat şi dat dispărut în 1946, a aterizat în 1993[17]

sau: Un avion dispărut în ’46 a aterizat în ’93 în America de Sud[18]

Şi alte experienţe ciudate: 10 Strange Experiences into Parallel Universes[19]

5. Vorbeşte despre ele entitatea Ande în transcomunicarea publicată de mine: "Maria întreabă, spiritele răspund (3)" întrebarea nr.9.

Explicaţia mea:

AKASHA este o zonă specială a planului astral care înregistrează nu numai toate evenimentele, ci şi gândurile, emoţiile, dorinţele tuturor fiinţelor fizice. În această zonă există mai multe trecuturi (pentru că au fost cândva scenarii de viitor), precum şi toate variantele de viitor. De aici îşi extrag spiritele prognozele de viitor, alegând varianta cea mai probabilă. În acea zonă specială, aceste realităţi sunt identic reale, dar numai acolo. În planul fizic, se manifestă întotdeauna numai una singură. Desigur, observând universurile paralele, un spirit poate considera că toate sunt reale, în acel spaţiu. Dar când se focusează asupra planului fizic, observă o singură variantă, cea în desfăşurare.

---

[14] http://www.cunoastelumea.ro/existenta-universurilor-paralele-este-posibila-anunta-oamenii-de-stiinta-din-coliziunea-universului-nostru-cu-un-altul-a-rezultat-enigmatica-pata-rece/

[15] http://www.departamentulalphacarpatica.ro/portaluri-misterioase-activate-in-carpatii-romanesti/

[16] https://www.youtube.com/watch?v=NRfwVcYKVDQ

[17] https://www.romaniatv.net/un-avion-decolat-si-dat-disparut-in-1946-si-a-aterizat-in-1993-ce-s-a-gasit-la-bord-iti-va-da-fiori-reci_172668.html

[18] https://www.cotidianul.ro/un-avion-disparut-in-46-a-aterizat-in-93-in-america-de-sud/

[19] https://www.youtube.com/watch?v=9MQxzbk-LMk

Graţia

Maestrul BRACO, spune în „Despre Rugăciune”: *«Starea unui suflet în rugăciune îl conectează cu mintea, iar mintea recunoaşte supremaţia sufletului asupra ei.»*

Eu aş spune şi altceva: când mintea recunoaşte supremaţia Sufletului, înseamnă că, deja, o Graţie a poposit în minte. În această stare, omul renunţă la importanţa pe care o dă minţii limitate, căci iubirea pe care o simte în prezenţa Sufletului este atât de dulce şi se întinde în tot universul...

Jurnalul impersonal

Un jurnal personal este cel mai *impersonal* lucru pe care l-ai făcut vreodată. De ce? Când rămâi singur cu adevărul, punând reflectoarele pe ego, devii cel mai receptiv la impulsurile impersonale ale Spiritului tău.

Din contră, în activitatea zilnică, atât de plină de interese personale egotice, decizi mereu cu ego-ul şi nu prea eşti atent la vocea subţirică a Spiritului...

Dilema copacului (koan)

– Un copac ştie câte frunze are?
– Da.
– Şi cum le numără?
– De fapt, nu.
– Atunci cum are grijă de fiecare?
– ?!?

Dumnezeu se recunoaşte pe sine în faptele de compasiune

Persoana care se emoţionează când vede un act de compasiune făcut de alt om este Dumnezeu care se recunoaşte pe Sine acţionând prin celălalt om. Iubirea este semnul secret prin care Dumnezeul mascat se recunoaşte pe sine sub altă mască.

Iluminarea este neagră, iluzia este albă

Pura Conştiinţă este precum un spaţiu infinit şi complet negru, precum cosmosul fără stele. În această imensitate vidă, lipsită de orice, rotindu-ţi privirea, vezi un punct mic şi alb-murdar. Este mintea ta. Dacă te laşi atras de luminiţa ei, reintri în Manifestare. Acel punct alburiu este portalul de absorbţie în Maya.

Hipnoza te scutește de efort?

Accesul la Supraminte se poate obţine şi prin tehnici de hipnoză. Numai că hipnoza este o ocolire a efortului personal de antrenare a Observatorului ca să blocheze vocea ego-ului.

Hipnoza este un pericol prin faptul că intervine o altă persoană în fineţea psihicului tău. Este mai bine să-ţi antrenezi propriul Observator să-ţi stăpânească atenţia şi gândirea egotică, decât să laşi alt ego "binevoitor" să te controleze.

Dar, până la urmă, câţi oameni, tot atâtea căi...

0 ... 1... ∞

$1/0=\infty$

$1/\infty=0$

Ecuaţiile de mai sus arată că 1 este la egală distanţă de zero şi de infinit.

Zero este sentimentul nimicniciei, smerenia. **Infinitul** este sentimentul că eşti toate fiinţele, temelia Iubirii necondiţionate. La mijloc este persoana, individul, o fiinţă printre altele. Înţeleptul parcurge toate aceste faze, dar omul comun este captiv în ultima.

În fiecare acțiune se exprimă, în mic, Dumnezeu cel mare

„Orice lucru pe care îl faci în viaţă va fi nesemnificativ, dar este foarte important să îl faci. Deoarece nimeni nu îl va mai face.” (Mahatma Gandhi)

Pricepi gluma?

„Dumnezeu este un comedian jucând în faţa unei audienţe prea îngrozite ca să râdă” (Voltaire)

Creștinismul în Texas

„Viaţa în Texas m-a învăţat două lucruri. Primul este că Dumnezeu te iubeşte şi că vei arde în iad. Celălalt este că sexul este lucrul cel mai îngrozitor şi murdar de pe Pământ şi că ar trebui să-l păstrezi numai pentru persoana pe care o iubeşti.” (Butch Hancock, muzician country)

În vechiul stil al Upanișadelor

"A-ţi considera trupul drept „eu” şi „al meu” este echivalent cu a te mânji cu fecale şi urină în loc de cosmetice." (Maitreya Upanishad, II-9)

Breaking News: S-a dat drumul la umor

Înc-un abuz
de breiking niuz
s-a petrecut:
„Ştiţi ce-a făcut
un bumburez
de buburuz?
Un căcărez
în cucuruz!”
Da, râd, m-amuz
de ştiri în uz
gen „Breaking news!!!”
ce le REFUZ.

R.P.

Am zis, „Cum o voi recunoaşte? N-am fost niciodată acolo.”

Iar ei au zis, „Ba ai fost. De multe ori, când erai adormit. De fapt, o cunoşti foarte bine.”

Şi am început să mă gândesc, „Nu ştiu, aveam nişte vise. O dată sau de două ori, am visat despre un loc foarte drăguţ cu o grădină frumoasă şi era acolo bătrânul meu câine Rover, care a murit de mulţi ani. Mă gândeam că era doar un vis.”

Ei au zis, „Nu, nu visai, chiar erai cu noi pe timpul somnului. Când trupul era adormit, spiritul tău era liber şi putea călători ca să fii cu noi, înţelegi?” (Spiritele lui Leslie Flint: George Hopkins 11-04-1959[20])

Dispariții de tineri deosebiți, plecați cu extratereștrii

Evenimentul zilei[21]
Playtech[22]

Cele trei întrebări

Cele trei întrebări la care trebuie să reflectezi profund când vrei să te cunoşti bine:

1. Dacă ai şti că vei avea succes în orice ai face, ce ai face sau ai fi?

2. Dacă ai şti că ai 100 milioane de dolari în bancă, ce ai face sau ai fi?

3. Dacă ai şti că mai ai doar 6 luni de trăit, ce ai face sau ai fi? Răspunsurile personale la aceste întrebări îţi vor aduce multă claritate mentală şi vindecare emoţională.

(Dr. Clint Rogers, minutul 10)[23]

[20] http://www.leslieflint.com/george-hopkins

[21] http://evz.ro/horoscop-sunt-9-romani-printre.html

[22] https://playtech.ro/2017/barbat-obsedat-de-extraterestri-dispare-si-lasa-in-urma-14-carti-stranii/

[23] https://youtu.be/iHul6zDPE2w?t=600

Lista cărţilor publicate sub sigla SPIRITUS.RO

CĂRŢI

- Glasuri de dincolo de moarte – mesaje preluate telepatic de la Spirite (2015) Autor: Nina Petre
- Situaţia paranormalilor în societatea românească. Spiritismul, metodă modernă de investigaţie (2010) Autor: Nina Petre
- Modelul unificator al psihicului uman normal şi paranormal (2008) Autor: Răzvan Petre
- Conştiinţa umană, între minte şi spirit. Sinteză de Ştiinţă Spirituală (2011, adăugiri 2014) Autor: Răzvan Petre
- Cele 9 Maha Vidya. Eseu despre Marile Puteri Cosmice (2011, revizie 2014) Autor: Răzvan Petre
- Globii luminoşi din fotografii. Explicaţii fizice şi paranormale (2011, adăugiri 2014) Autor: Răzvan Petre

CULEGERI DE TEXTE DIN SITE-UL www.spiritus.ro

- Vieţile anterioare ale spiritului. Volumul 1 (2014), Volumul 2 (2015), Volumul 3 (2016), Volumul 4 (2017), Volumul 5 (2018), Volumul 6 (2018), Volumul 7 (2019), Volumul 8 (2019), Volumul 9 (2020), Volumul 10 (2021) Autor: Nina Petre
- Spiritele în dialog cu noi. Spiritism, mediumnitate, comunicări de la Entităţile Superioare (2014) Autori: Nina Petre, Răzvan Petre
- Flori de cactus – opinii, sfaturi şi cercetări din experienţa de medium şi clarvăzător (2015) Autor: Nina Petre
- Viaţă, moarte şi dincolo de moarte. Scieri mai vechi şi mai noi (2019) Autor: Nina Petre
- MASS-MEDIUM. Nina Petre, două decenii în atenţia mass-media (2017) Autori: Nina Petre, Răzvan Petre

- Contribuţii la cultura generală (2017) Autor: Răzvan Petre
- Esoterismul în mileniul 3 (2014) Autor: Răzvan Petre
- Karma, valurile timpului. Lectura vieţilor trecute luminează viitorul (2014) Autor: Răzvan Petre
- Cristos, binele, adevărul. Spre o teologie mai aproape de real (2014) Autor: Răzvan Petre
- Spiritualitatea în psihologie (2014) Autor: Răzvan Petre
- Filosofie spirituală (2014) Autor: Răzvan Petre
- Spiritus.ro in English (2015) traduceri din limba română de Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2015-2016 (2017) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2017 (2018) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2018 (2019) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2019 (2020) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2020 (2021) Autor: Răzvan Petre